

Преживявания близки до смъртта

компиляция

Dying, 1998, oil on canvas, 44 x 60 in.

ALEXGREY.COM

Преживявания близки до смъртта:

Сесил.....	3
Дейвид Оакфорд.....	5
Джейни Смит.....	15
Лаурелин Мартин.....	20
Бети Ийди.....	24
Линда Стюарт.....	31
Мелън Томас Бенедикт.....	38
Барбара Уитфилд.....	53
Джон П.....	64
Рики Рандолф.....	66
Групово НДЕ - Мей Ойлит.....	72
Споделено НДЕ.....	75
Грейс Бубулка.....	77
Ранеле Уолис.....	81
Сандра Роджърс.....	94
Една Българка.....	98

Преживяване близо до смъртта (Near Death Experience или НДЕ) е субективно преживяване, което хората споделят след като са били или клинично мъртви, близо до смъртта, или в ситуация, в която смъртта е много вероятна или се очаква. Това влючва сериозна болест или нараняване, като например от катастрофа с кола, войни, раждане на дете или опит за самоубийство. Хора в дълбока скръб, дълбока медитация или просто живеещи нормално живота си също са описали преживявания подобни на НДЕ, въпреки че не са били близо до смъртта. Много хора, които са имали НДЕ, казват, че терминът “близо до смъртта” не е правилен. Те са сигурни, че са били в смъртта, не само близо до нея.

Хората, преживели НДЕ, имат два вида преживявания. Повечето споделят приятни НДЕ-та. Тези преживявания включват предимно чувствата на любов, радост, мир и/или блаженство. Много малко хора са споделили неприятни НДЕ-та. Тези преживявания включват предимно чувствата на страх, ужас, изолация и/или вина. И двата вида хора обикновено споделят, че преживяването е било свръх-реално, дори по-реално от земния живот.

Уеб сайтове:

<http://nde-bg.net> - Преживявания близки до смъртта на български език

http://bg.wikipedia.org/wiki/Преживяване,_близо_до_смъртта - във Уикипедия

Сесил

Детско преживяване близо до смъртта случило се на 11 години.

Брат ми и аз отидохме да плуваме. Той имаше проблем. Опитах да се да го извадя от водата, но в неговата паника, той ме издърпа надолу няколко пъти. И двамата се удавихме. Той умря, а аз се завърнах. Спомням си го сякаш беше вчера. Точно когато не можех повече да стоя на повърхността, започна един странен звук като дрънчене в моите уши. Мирно чувство ме обзе. Почувствах духа ми да излиза от тялото ми и отидох в една черна празнота. Това беше малко ужасяващо.

Далече имаше дребна светлина. Приближих се към нея, първоначално бавно, после все по-бързо сякаш бях на предницата на влак, който ускорява. После спрях и стъпих в светлината. Видях всичко - небе, сгради, стъкло - да излъчва своята собствена светлина и всичко беше много по-цветно от това, което ние виждаме тук. Една река криволичеше наоколо. На другата страна имаше град и един път минаваше през него до друг град и друг град и друг и друг.

Точно пред мен, но от другата страна на реката имаше трима мъже. Те се проектираха до мен. Те не вървяха или летяха. Те се проектираха. Не ги разпознах, но знаех, че един от тях беше Лин Биб. (Бях именувана на него. Той умря няколко седмици преди да се родя). Знаех, че тези трима мъже ме търсеха, като посрещаш комитет ме откараха на другия край на реката до първия град. Имах чувството, че ако отида с тях, нямаше да мога да се върна обратно, и затова се поколебах.

Първият град беше като първи клас. Хората стояха там, докато са готови да отидат в другия град - вашето вечно развитие, от град на град. Зад мен от ляво беше силен източник на светлина, много ярка и пълна с любов. Знаех си, че това е човек. Нарекох го Бог, защото нямах по-добра друга дума, с която да го нарека. Почувствах мъжко присъствие. Той ми каза, не със думи ами телепатично, "Защо се поколеба?"

Отговорих, "Ами, някак си съм млада да умра".

Той се засмя. "Имаме и бебета, които умират".

Аз казах, "Ами има някои неща, които искам да знам първо".

Той отговори, "Какво искаш да знаеш?"

"Какво е смъртта?" попитах аз.

Той каза, "Обърни се и виж".

Като го направих видях една неприятна катастрофа на кола. Няколко хора умряха. От тялото на няколко от тях излязоха духовете им, за да продължат да се развиват.

Някои, които не вярваха, че е възможно, останаха в техните тела и не излязоха. Попитах дали те могат да се достигнат и той каза, “Да, някои по-бързо от други и някои може би никога”. Смъртта следователно беше, да не вярваш в нищо.

Попитах, “Какво е ада?”

Той каза, “Обърни се и виж отново”.

Видях една стара жена на клатещ се стол, решена да стои и да се клати и да се притеснява за децата, внучетата и всичко останало. Адът следователно беше липсата на мъдрост и да не продължаваш напред, избирайки да не се придвижваш напред, да седиш там и да не правиш нищо. Адът не беше място.

Попитах дали има Дявол или Сатана.

Той ми каза, “Бог би ли позволил това?” Той продължи, “Ако те направя Бог само за няколко секунди, какво би направила първо?”

Знаех, че първото нещо ще е да премахна всякакъв Дявол или Сатана. Попитах, “Как да разпозная правилното от грешното?”

Той отговори, “Правилното е да помагаш и да бъдеш мила. Грешно е не само да нараняваш някой, но и да не помагаш, когато можеш”.

Ние вървахме, докато питах за вселената и причините за всичко. Всички тези неща ми бяха показани. Тогава той се зачуди дали все още исках да се върна във физическия свят.

“Искам да се върна.”

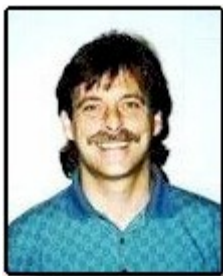
Той попита, “Защо?”

Казах, че ще помогна на майка ми, която беше изоставена от баща ми с четири деца и едно на пътя. Бог се засмя и ме попита за истинската причина. Казах, че ще оставя Земята малко по-добра, от колкото съм я намерила.

Тогава ти можеш да се върнеш с част от знанията, които научи, а останалата част ще ти бъдат разкрити с времето. Живей по такъв начин, че да не се връщаш отново там, когато се върнеш тук.

Събудих се с лицето в калта на дъното на реката и бях “издигната” на повърхността. Изхвърлих огромни количества вода, после се издърпах от реката само за да открия, че брат ми беше мъртъв.

Дейвид Оакфорд

В началото на лятото през 1979, Дейвид Оакфорд е бил на 20 години и е имал проблеми в живота си. Неговото детство не го е научило да се справя както трябва с живота. Нямам е самоуважение и всичко, което е направил, за да има мир в себе си, не е сполучило. Бил е доста мизерен и се почувствал загубен и необичан. Преди НДЕ-то си, Дейвид Оакфорд се е събирал с приятели и са взимали наркотици и една вечер на поредното събиране един от приятелите му дава нещо, което е било твърде силно и той изживява своето НДЕ.

Много от предишните му приятели, с които е пушил не са го разбрали относно изживяването му. След това си променя живота.

Следващото нещо, което знаех е, че карах колата на моя приятел. Мисля, че отидохме на север, минахме моста Макинау и се върнахме. Минахме през дома, където бях израснал и видях моите родители да седят до входа. Почувствах се привлечен към дърветата. Можех да видя и да почувствам тяхната сила. Видях техните корени, отиващи дълбоко в земята. Имам предвид, че наистина видях корените на дърветата физически да отиват под почвата. Казах на моите приятели за карането с кола след преживяването и те ми казаха, че единственото място където съм бил е било на стола, където са ме занесли след като съм починал.

Аз се събудих на същия стол, на който моите приятели ми казаха, че са ме оставили преди малко. След като се събудих можех да почувствам органите в моето тяло да работят, всеки един поотделно, както и заедно. Не виждах приятелите си наоколо. Можех да виждам във всички стаи на къщата едновременно. Стереоуредбата свиреше албума на Doors, "Absolutely Live", но звукът беше твърде силен за мен. Понеже не видях никой от приятелите ми наоколо, станах и се опитах да спра музиката, но не успях. Независимо какво правих, музиката продължаваше да свири. Имах реален проблем с шума. Беше насочен към мен и не можех да разбера защо и не можех да наглася звука.

Извиках навън за моите приятели, но никой не дойде. Опитах се да изключа уредбата, но и това не стана. Всеки път, когато се опитвах да докосна кабела, за да го дръпна, не можех да го хвана. Продължаваше да си свири "LA Woman" и звукът раздрънкваше моето същество/организъм.

Обиколих цялата къща викайки моите приятели, крещейки, че музика е твърде силна, но не бях чул. Молех се музиката да спре. Опитах да се отида навън, но не можех да почувствам дръжката на вратата. Можех да видя дневната светлина, но не можех да изляза. Завърших скрит в банята с неуспешен опит да избягам от шума. Погледнах в огледалото и не можах да се видя. Това ме изплаши ужасно.

Върнах се обратно във всекидневната и видях тялото ми да седи на стола.

Изглеждаше, че бях заспал. Чудех се, как мога да гледам себе си. Страх бе обзе тогава, защото можех да се виждам извън мен, от всички различни ъгли, с изключение на вътрешния ъгъл, от който бях свикнал да се гледам.

Бях сам, объркан и много уплашен. Опитах се да се върна в тялото ми, но не успях. Не можех да докосна и земята. Движех се във въздуха. Покачих се на едно място над тялото ми и все едно се бях закачил там. Повече, не можех да мърдам. Повиках за помощ и никой не дойде. Опитах се да изляза, но както и с уредбата, не успях да докосна дръжката на вратата. Бях уплашен, сам и не знаех какво да правя. Не разбирах какво се случва с мен.

Помолих Бог да ми помогне. Тогава не вярвах в Бог, но бях нещо като ядосан на него, заради гадния живот, който имах. Помислих си, че ако Бог наистина е всемогъщо и всезнаещо същество, както ми беше казвано че е, той няма да ми позволи да преживявам болката, която преживявах през живота ми. Помислих си, че ако е имало време, когато съм имал нужда от Бог, то времето е сега! Не бях разочарован от резултата на моята молба за помощ.

Погледнах към вратата и видях едно красиво същество да стои там. Неговите крака не докосваха пода. Те се сливаха с въздуха. То изглеждаше мъжко и женско и беше младо. Не можех да кажа неговия пол. Косата му беше къдрава и беше горе долу на моята височина. Имаше и това сияние около него. Сиянието беше зелено близко до него, после синьо и после чисто бяло по крайните части. То каза, “Аз съм тук да ти помогна”, но когато приказваше неговата уста не мърдаше. Всъщност не го чух с моите уши. Почувствах какво казваше.

Когато видях това същество и то ми проговори, вече не се чувствах уплашен. Всъщност почувствах мир и утеха, които не бях чувствал преди. Почувствах мира, които търсех през целия си живот. Чувството ми беше много познато, все едно го бях чувствал и преди, но не в този живот.

Прекрасното същество се обърна към мен с име, което не запомних. Казах му, че сигурно е обърнал човека и че името, което използва не е моето. То се засмя и каза, че съм бил голям “Майстор” (master) и че просто съм забравил, кой съм бил. Не му повярвах, защото тогава не знаех със сигурност какво е “майстор” и ако бях такъв голям майстор нямаше да имам всичките проблеми, които имах. Чувствах, че бях зло същество, защото така ми бяха казвали няколко пъти в моя живот много хора.

То ми каза неговото име, но не го запомних. Каза ми, че е бил с мен винаги и ми каза, че знае, че съм имал труден живот и че ще ми помогне да разбера защо, ако наистина искам. Каза ми, че ще ми помогне да си припомня кой съм аз. Каза, че разбира ако не му повярвам и ми предложи да ми докаже, че знае всичко за мен.

Разказа ми неща, които бях направил като дете, които ми доказаха, че е бил винаги с мен. Каза ми за неща, за които само съм си бях мислил. Каза ми, че мога да отида, където поискам и че ще ми покаже как ако пожелае. Каза, че ако искам мога

да се върна и да видя моето тяло. Моето тяло щяло да е добре, защото все още съм бил свързан с него.

Като приказвахме, ние го правихме телепатично. Изражението на неговото лице беше щастливо през цялото време.

Казах му, че искам да видя пирамидите в Египет и южно-западната част на САЩ. Каза ми, че всичко което трябва да направя е да му се доверя, да си помисля къде искам да отидем и ще отидем. Помислих си за пирамидите и бяхме там на секундата. Не знам защо избрах пирамидите, мисълта просто се появи в мен и я избрах. Докато бяхме там, то ми разказа няколко неща относно пирамидите и Египет, които не си спомням в момента. Наистина ми се иска да си припомня какво ми беше обяснило, защото знаех че е от голямо значение и беше свързано с бъдещето на човечеството. Енергията беше най-слаба на местата, където имаше сгради построени от хората, градовете на света. Енергията, която видях беше от хората, които живееха в градовете. Обясни ми, че хората са основните (basic) производители на енергия в градовете и поради тяхното сравнително ниско вибрационно ниво, нивото на енергията в градовете е ниска принципно. Но можех да видя и по-високи източници в градовете. Показа ми хора, които имаха по-високи енергийни нива и някои от тях всъщност приказваха със съществото, с което бях. Видях и тъмни души (dark souls) по времето, когато аз и съществото прекарахме на Гая (Земята). Тъмните души бяха души свързани със Земята, които отказваха да отидат към светлината. Те се молят за енергиите на хората докато са в човешка форма и се опитват да използват тези души за да предотвратят еволюцията на духа. Каза ми, че аз съм предпазен от тези тъмни души, когато избира да се фокусирам в любовта в мен. Те не се и опитваха да ни засегнат, всъщност ни хвърлиха противни погледи и си отидоха. Каза ми, че ще ги разпознава още като ги видя и да има кажа да отиват към светлината. Светлината е отвор към мястото, където всички души отиват ако изберат.

Също можех да видя и енергия около хората, всички различни нива и цветове. Съществото ми обясни човешката енергия. То каза, че енергия идваща от хората е това, което духовете използват за да преценят духовното състояние на отделните хора. Каза, че колкото по-светъл и по-бляскав е цвета, толкова по-напреднал е духа. Каза, че виждането на "аурата" около духа е полезно, за да се прецени колко трябва да работи определен дух за своето развитие. Каза, че по-високите същества знаят къде да отидат и какво да направят, за да помогнат на душа свързана със земята да напредне ако тя поиска. Каза ми, че всички души имат тази енергия, и затова можех да я видя във всеки един човек. Каза, че съм бил със същия вид енергия като него, но моята вибрация е по-ниска, когато съм в човешка форма и че с времето моята енергия ще се покачи и достигне неговата интензивност, при условие че взема инициативата съзнателно да развивам моята душа.

Каза ми, че има много неща на тази планета, които духовете могат да видят, но хората със своите очи не, защото техните вибрации са твърде ниски. Показа ми живот в дърветата, който можех да го видя като дух, но не можех да го видя в моята

човешка форма.

Обясни ми, че същества с по-високи вибрации живеят на Земята, но не са хора, те са част от самата Земя. Обясни, че тези същества са били пазачите на физическия живот на планетата. Каза, че тези същества се грижат за това, което ние наричаме природа. Има същества, които се грижат за растителния живот, за минералния живот и за водния живот. Тези ниско в йерархията същества работят заедно, за да осигурят, че всички аспекти на природата са запазени и остават здрави. Когато планетата се развива, тези етерни същества са онези, които запазват баланса в природата.

Обясни ми, че планетата която ние наричаме Земя си има истинско име и че я наричат “Гая”. То каза, че Гая има своите собствени енергии и че Гая е наистина едно истинско живо същество. Попитах го дали можем да видим тази енергия и то ми каза, че трябва да се отдалечим от Гая, за да я оценим и да я видим. То каза, че хората са тези, които могат да манипулират енергията на Гая, чрез своите избори. Каза, че ако хората изберат да живеят в хармония с енергията на Гая, това ще е добре за Гая. Каза, че ако хората обидят Гая, те я нараняват като и променят вътрешната структура. Беше ми показан пример, как хората обезлесяват планетата и намаляват разполагаемата енергия по-бързо, от колкото може да се напълни отново. Каза, че Гая била много силна, но е била сериозно отслабнала, понеже хората са избрали да използват ресурсите по начин несъответстващ с законите на вселената.

Попитах го дали можем да отидем в космоса и да видим енергията на Гая и то каза да. Каза че, няма ограничения къде можем да отидем. Концентрирах се, доверих му се и след това отидохме в това, което се нарича космос.

Далече от тази планета можех да видя Гая цялата наведнъж. Беше толкова красива. Можех да видя аурата на Гая. Аурата ми въздейства силно. Почувствах дълбока любов към това красиво място. Можех да чуя Гая да се движи и то ми каза, че звукът е бил енергията която се влива и излиза от Гая. Моето специално същество ми каза, че Гая е най-уникалната планета, защото е проектирана за хората да живеят завинаги. Била е създадена за да може духа да играе, да се учи, и да расте. Каза, че балансът в природата на Гая позволява на духа да бъде в човешка форма, когато духът живее в хармония с природата.

Природата съществува, за да компенсира за намалената вибрация и е била създадена за духове, за да се адаптират достатъчно да се приспособят и да бъдат във физическа човешка форма, докато все още имат достъп до енергия, която ще им помогне да се развият. Обясни ми, че хората са проектирани от Бог да живеят вечно на Гая и не са определени да “умрат”. Каза че, “умирането” е създаден от хората земен термин, които означава малко в света на духовете. Причината поради която хората умират е, че те са се отдалечили от баланса в природата и са си позволили да се влияят от това, което създават, което нарушава природните закони на вселената. Каза, че хората са се отдалечили от живеенето в баланс с природата. Каза, че те трябва да се научат отново на хармоничния баланс, ако искат да оцелеят

като раса и да живеят на Гая завинаги. Каза, че все още е възможно за хората да се научат да живеят в тази хармония и, че това е следващата най-голяма цел на хората на Гая. Каза ми, че хората евентуално ще осъзнаят, че трябва да възвърнат хармонията, но големи щети ще има преди хората напълно да осъзнаят какво причиняват на Гая и да работят за да обърнат нещата, които са направили.

Пътувахме покрай всички планети в нашата слънчева система. До всяка планета можех да чуя енергията, точно както при Гая. Също видях аурите около всяка една от тях. Видях духове на всяка една от тях. Моя приятел ми каза, че всички планети са места за духовете да живеят, да се учат и развиват. Видях големи градове на всяка една от тези планети. Обясни ми, че другият живот във вселената не е необходимо видим, защото съществата били с по-високи вибрации и повечето духове в човешка форма трябва да придобият по-високите вибрации необходими, за да ги видят.

Съществото ми каза, че всяка планета си има тема за учене и всяка една от тях може да бъде избрана от една душа, когато сме между физическите животи. Каза, че практикуваме на другите планети, за да сме готови да живеем на Гая. Каза, че Гая е най-крайното преживяване за една душа. Най-крайното е, защото нашите души растат по-бързо, от колкото където и да е другаде. Каза, че уроците, които трябва да научим са трудни да се научат без да имаме физическа форма.

Обясни как ние си избираме физическия живот на Гая. Обясни ми как аз съм избрал родителите ми, за да мога да науча това, от което съм имал нужда, за да се развия достатъчно да се върна обратно и да извършвам духовна работа на Гая след като придобия определено ниво на растеж. Каза, че ми е казано за всички тези неща, за да мога да помогна на душите да се съберат и да възвърнат хармонията на Гая.

Обясни ми някои неща за Бог, които не си ги спомням. Имаха общо със вселената, размера и структурата ѝ. Спомням си, че каза, че Бог не може да се види, защото той е навсякъде. Каза ми, че Бог обича дълбоко Гая, толкова, колкото един мъж обича своята жена.

Говореше и за Исус също. Каза ми, че Исус е майстор/учител, който Бог го е пратил на Земята да научи хората как да се държат един с друг и да намерят пътя си обратно към хармонията един с друг и с Гая.

Каза ми, че Исус е съществото, поверено от Бог да подsigури развитието на душите. Каза, че Исус е с най-високата вибрация, от която и да е друга душа. Каза, че Бог има към Исус най-голяма благосклонност, защото той е бил най-добрия пример какво могат да направят хората. След това отидох да видя Исус. Видях неговата светлина. Тя беше най-чистата, която бях виждал. Нямаше нужда от думи. Имаше само любовни усещания, които не мога дори да започна да описвам.

Беше ми казано, че да се обичаме един друг е това, което душите трябва да правят, за да може мирът и хармонията да са стандарта на Гая.

Беше ми казано, че има йерархия във вселената посветена на запазването на хармонията на вселената. Казаха ми, че хората са основна част от тази хармония и че свободната воля, която имаме е част от душите позволяващи на хората да помагат (provide service) на вселената.

След като ми обясни тези неща, можех да видя цялата слънчева система изцяло в пълен цвят. Планетите бяха всички в една линия и можех да видя всички от Плутон до слънцето. Почувствах се много благословен и много важен. Беше ми даден велик дар и не разбирах защо. Ето движех се в пространството, човек, които е излязъл от пътя си да причинява болка на другите души, и въпреки това никога не ме питаха какво съм направил. Всъщност ми беше позволено да ми се дадат отговорите на въпроси, които повечето хора се чудят през целия си живот.

Благодарих на това обичащо същество за обясняването и показването. То ми каза, че има още да ми казва, ако съм готов да го преживея. Казах му, че съм готов. Не знам, защо аз бях избран, но и не питах. Не ми се стори важно тогава.

Отправихме се обратно към Гая. Отидохме на място в сенките на Гая. Беше голям град в облаците. Градът имаше тези красиви бели сгради докдето ми стигаше погледа. Видях духове да живеят там, всички от които имаха вибрация, но нямаха реално физически тяло. Тези жители отиваха и излизаха от сградите - да работят и да играят. Видях едно място, където духовете отиваха да вземат това, което си мислех, че е вода. Нямаше превозни средства. Духовете се движеха по същия начин, по които моя приятел и аз, чрез летене.

Градът нямаше граници. Беше място пълно с живот от всякакъв вид. Имаше природа там, много чисти растения, дървета и вода точно както на Гая, но по-чиста. Природата беше абсолютно перфектна. Не беше развалена от човешка манипулация. Това място беше точно като Гая, само без проблемите и негативността. Почувствах, че това е което се нарича рай с човешки термини.

Видях духове да отиват и пристигат в Гая и града. Можех да позная развитието на духовете, които се движеха между Гая и града, по енергията, която те излъчваха. Видях, че животните също отиват и се връщат както хората. Видях много духове, да напускат Гая с водачи и видях и духове да се връщат към Гая без водачи. Съществото ми каза, че някои от духовете, които минаваха, са тези които вършат работа с хората на Гая. Можех да разпозная типа на духовете, които правеха тази работа и духовете, които идват към големия град, за да бъдат напълнени отново и да се върнат отново на Гая, да живеят и да се развиват нататък. Можех да почувствах емоциите на тези, идващи обратно за напълване. Чувствах някои от тях да са тъжни, бити и уплашени, много подобно на това как аз се чувствах преди моето същество да дойде при мен.

То ме заведе в една от по-големите сгради. Вътре видях много духове да работят. Те правех неща подобни на работите на Земята. Като вървахме покрай тях, те ме гледаха. Мисля, че ме оглеждаха заради съществото, с което бях.

Качихме се нагоре по стълбите и видях духове, които ме познаваха. Те ме поздравиха и ме попитаха как съм. Дадох ми съвети, които не помня. Мислех, че ще ми бъде възложена някаква задача там, но съществото знаеше какво си мислех и ми каза, че има нещо специално, което трябва да направя преди това.

Изпаднах в екстаз. Бях в рая въпреки всичко, което бях направил през живота ми на Гая. Изживявах това, което повечето хора само мечтаят. Любовта, която изпитвах там беше същата любов, която почувствах когато видях Исус. Търсех на Гая точно това място, където бях тогава. Търсех на Гая чувството, което имах в този момент. Намерих това, което търсех през целия си живот. Бях наистина щастлив. Бях у дома и го знаех. Бях готов да остана и да направя каквато работа ми се даде.

Моето същество ме заведе до една друга сграда, която беше специална. Беше по-голяма от останалите и имаше най-зелените листа, които съм виждал, да растат по нея, декорирайки я като олтар. Влезнахме вътре през две врати излъчващи живот. Вътрешността беше декорирана с дървена облицовка, съществото ми каза, че е живеещо дърво от дърветата, които растат в това прекрасно място. Заведе ме до две големи врати и ми каза да изчакам на пейката, докато то е вътре.

След известно време то излезе от стаята. Каза ми да влезна вътре, че ще ме чака и да не се притеснявам. Предупреди ме да бъда честен със съществата в стаята. Каза, че те не са съдии, ами че те са тези които преценят развитието на душата според историята на душата. Каза, ми да си спомня кой съм и да избягвам страх. Знаех, че трябваше да напусна това същество рано или късно, но бях благодарен, че то ще ме чака. Малко се страхувах да го напусна, но почувствах че съм защитен и знаех, че ще съм защитен тук.

Влезнах вътре и видях група от няколко духове седнали на една маса. Масата беше направена от бляскаво дърво и беше перфектна по всяко едно отношение. Духовете около масата имаха най-високата вибрация, която бях виждал досега, с изключение на Исус.

Погледнах тези същества и ги разпознах. Не знам от къде ги разпознах, но имаше нещо познато във всички. Те просто ме гледаха.

Изведнъж видях моите родители на Земята преди да се родя. Видях как те тръгнаха заедно и видях как родиха моя брат и сестра преди мен. Видях техните позитивни и негативни страни и ги прецених според това, което имах нужда да науча да правя на Гая. Съществата ме попитаха как и защо съм избрал тези определени родители и поискаха да им кажа. Казаха, че аз зная как и защо съм ги избрал и ми казаха да има кажа защо. Не знам от къде ми дойде, но аз им казах как и защо и те се съгласиха с мен. Избрах ги да им помогна по техния път и също да се поуча от тях.

Видях моята душа да отива към майка ми и да влиза в нея. Видях себе си да се раждам от гледаната точка на наблюдател и същевременно преживявайки го. По-нататък видях целия ми живот като наблюдател и от гледната точка на тези, на

които моите действия са повлияли. Почувствах чувствата, които те чувстваха директно, получени от нещата, които съм им направил. Видях позитивни и негативните неща, които бях направил все едно, че наистина се случваха. Нищо не беше подминато или представено неточно.

Изпитах жестокостта да се родя отново. Изпитах напускането на рая и пътя към Гая. Видях се като безпомощно пеленаче, което се нуждаеше от майка си за всичко. Изпитах любовта на баща ми, както и неговия гняв. Изпитах любовта на майка ми, нейните страхове и нейния гняв също. Видях всичко добро и лошо от детството ми и отново преживях, каквото бях причинил на другите. Почувствах всички мои емоции и емоциите на душите, които бях наранил и обичал. От всичко това, разбрах, че е от дълбоко значение изборите, които правим на Гая.

Научих колко силни сме хората и как можем да влияем един на друг по позитивни и негативни начини. Беше страхотно да видя как моите невинни действия имаха толкова силен ефект върху душите, на които си нямах и представа че въздействам. Преживяването беше такова, че никога няма да го забравя. Изпитах целия спектър на чувства от моя живот за сравнително кратко време от човешка гледна точка. Където аз бях, времето нямаше значение.

Можех да видя как съм станал такъв, какъвто бях на Гая и защо съм станал по този начин. Всичко, което бях направил през моя живот влияеше на еволюцията на душите около мен. Видях причините за всички мои действия и разбрах защо съм направил това, което съм направил. Имаше място за всички мои позитивни и негативни действия. Това не беше забавно преживяване. Можех да видя колко чудесно може да бъде, ако изберем да действаме позитивно спрямо другите души през повечето от времето.

След това, съществата в стаята ме попитаха въпроси относно какво съм видял и как съм се почувствал от моя живот до сега. Знаех, че трябва да дам честна оценка - не можех да лъжа. Колебаех се, когато ме попитаха дали съм въздействал на другите повече позитивно отколкото негативно. Мислех да излъжа.

Тези същества знаеха какво си мисля и трябваше да им кажа, че можех да се справя по-добре на Гая. Знаех за какво бях отишъл на Гая да постигна и бях по моя път да го направя, но не го бях завършил. Те се съгласиха и ми казаха, че имам все още много неща да направя и че може би искам да се върна и да ги направя. Казаха ми, че ме разбират, че е трудно за мен, но е необходимо за вселената да завърши нещата. Казаха, че може би ще е мъдро да се върна и да живея живота си както преди това съм го планирал. Казаха, че съм си поставил благородни цели за моя живот на Гая и случките в моя живот са постигали целите, които съм си поставил. Казаха, че преди това съм отишъл на Гая, за да се уча и да споделям с другите даровете, които съм събрал през моите няколко живота. Казаха, че съм нужен на Гая, за да помогна на душите да върнат себе си и Гая в хармония. Казаха, че имам голям потенциал да въздействам на другите души, да им помагам да се развият и Гая е най-доброто място да направя това. Казаха ми, че събитията, които съм

преживявал досега са ме подготвяли да направя голям принос на вселената и моите преживявания не трябва да бъдат приети като лична обида по никакъв начин. Не исках да го приема. Исках да остана. Казах им го това. Казах им, че съм изморен и исках да остана, защото живота на Гая е труден и непростим. Чувствах, че връщането обратно ще е опасно за вселената, защото не бях пораснал достатъчно в моето духовно развитие. Те казаха, че това е точно причината, поради която, ще е в мой най-добър интерес да се върна на Гая. Казаха, че съм по-напреднал, от колкото съм си мислел. Казаха, че е възможно да остана, но ще трябва да свърша моята работа на Гая рано или късно. Този вид работа, която ми е писано да свърша, може да се свърши само на Гая. Можех да остана ако бях избрал това, но така само ще удължа завършването на това, което трябва да направя за вселената. Обясниха ми, че най-бързият начин да завърша работата ми е да се върна на Гая възможно най-скоро.

Бях шокиран. Прибягнах до уговорки, но нямаше ефект. Все още не ми харесваше да живея на Гая и не исках да се връщам. Тези същества ме разбраха, но останаха непоколебими. Трябваше да взема решение, което наистина беше най-трудното решение което съм взимал.

Върнах се обратно на Гая и сега живея живота, който ми беше казан по-късно в моето преживяване, че ще живея. Вярвате или не, накрая изхвърлих това преживяване като го класифицирах като наистина живо "пътуване". Но чак след като пораснах повече, осъзнах дара, който ми беше даден.

Сега споделям това преживяване, защото чувствам, че така раздвижва мисълта и подпомага избори, които да влияят на планетата по позитивен начин.

Ако научих нещо от това преживяване, то е че всеки един избор, който правим е съответно записан и ще се върне отново, когато напуснем отново. Моята цел да предпазя хората от болката, която аз изпитах в моя преглед на живота и да ускоря развитието на хората на Гая, помагайки на Гая както и на вселената.

Имах преживяване близко до смъртта и ми беше даден избор да се върна на планетата отново във физическия смисъл. Избрах да се върна от любов за тази планета - любов толкова голяма, че да се откажа от мястото "у дома". Направих го също, за да помогна да излекувам мястото чрез споделяне на това, което съм видял и чрез изборите, които правя (надявам се обичащи и мили).

Без свободната воля да се върна, аз нямаше да съм тук във физическия свят и да правя това, което правя. Физическата болка, войната, бедността, епидемиите, ужаса, изнасилването, убийството, изоставянето, и т.н и т.н, които са тук на тази планета са следствие на хората идвайки тук и взимайки свободно техните решения, за да се учат и да се развиват. За съжаление ученето създава бъркотия по някое време и физическата болка е част от тази бъркотия. За мен има логика, че същата тази концепция на свободния избор, е инструмент за почистване на бъркотията.

Оприличавам го като ходене на къмпинг и избирайки да почистим или да не почистим мръсотията след себе си. Ако изберем да я почистим, това ще помогне на планетата да остане както е, защото не допринасяме към мръсотията. Ако не почистваме, прибавяме към мръсотията. Ако почистваме нашите и други мръсотии, допринасяме за излекуването на планетата.

В моето НДЕ ми беше показано, че има много души в “рая”, които са повече от желаещи да дойдат на това място, независимо от състоянието, в което се намира. Беше ми показано, че ако избира да не се връщам ще бъда в училищата в рая, работейки върху моя растеж, който трябва да достигна независимо от формата, в която съм. Това беше привлекателен избор, но имах проблем с колко дълго ще ми отнеме да пораста достатъчно, за да правя това, което моята душа иска да прави. (Имам неутолима жажда да преживея други места в други вселени и да направя това, което ми трябва за да се развивам повече). Изискванията за това са да осигуря, че моята душа има IQ-то за това.

По моето разбиране една душа може да избере да остане в рая и да действа на нивото, на което тя/той (без значение) е до безкрайност, но аз търся повече, защото знам, че без съмнение има още.

На всяка цена, идеята остава, че за да може това място да започне да се чувства и да изглежда като рая, е да създаваме любовта от там тук. Бих желал да видя това на тази планета и знам, че може да се направи. Ако е необходимо, ще дойда тук колкото пъти е необходимо.

Джейни Смит

Преди 35 години Джейни Смит е била в болница в процес на раждане на нейното второ бебе. Тогава тя умира и преживява НДЕ.

Екстази от Бог

Бях тотално съзнаваща. Бях в тъмнината. Не можех да видя нищо. Мислех си, “Това не трябваше да е така. Не се предполага, че трябва да знам каквото и да е, а знаех. Какво се случи?”

В този момент почувствах нещо да напуска тялото ми. То профуча. Отиде нагоре през върха на главата ми. Можех да го почувствам и да го чуя. Беше слабо профучаване. В този момент се озовах в един вид сива мъгла. Знаех, че съм мъртва.

Споменът от това преживяване е запазен в моята душа. Когато се озовах да стоя в тази мъгла с разбирането, че съм мъртва, спомням си, че се чувствах толкова радостна и толкова развълнувана, защото знаех, че въпреки че бях както казваме “мъртва”, бях много жива. Много оживена. Бях тотално съзнаваща. Започнах да разливам тези чувства на благодарност. Не го правех устно, но изглежда, че самата моя същност казваше, “Благодаря ти, благодаря ти, Боже, че го направи така, че да съм безсмъртна. Не бях унищожена.”

Изливах огромна благодарност и радост и както това ставаше във мен, тази бяла светлина започна да филтрира моето съзнание. Дойде в мен. Сякаш аз излязох в нея. Разширих се в нея, когато тя дойде в моето поле на съзнание. Не чувствах нищо друго освен тази брилянтна бяла светлина. Светлината носеше със себе си най-невероятното чувство на тотална обич, тотална сигурност, тотална закрила. Просто бях обгърната от нея. Спомням си, че се чувствах прегърната от нея. Тя беше толкова динамична, беше почти очевидна.

Като съществувах в тази бяла светлина, в тази невероятна любов, започнах да ставам възторжена. Възторгът растеше. Блаженството растеше. Моето съзнание се разширяваше с цялото му блаженство. Изведнъж дойдох в полето на съзнанието ми всичките знания, бяха като блок от знания, който просто дойде и се настани в мен. Знаем, какво е необходимо, за да се кажат няколко изречения, но не дойде в няколко изречения - дойде всичко като едно голямо парче. Това, което знаех е, че съм

безсмъртна, че бях вечна, че бях неразрушима, че винаги съм била, че винаги ще бъда и че по никакъв начин няма да бъда загубена.

Не беше възможно за мен да попадна в някаква дупка някъде във вселената и никога да не бъда чута отново. Просто знаех, че съм напълно спасена и че винаги ще бъда завинаги.

Когато научих този блок от знания, влезна друг блок от знания. Цяла област от знания влезна в моето същество и това, което разбрах беше, че вселената се движи по перфектен план. Знаех, че плана е перфектен. Всичко, което си мислим, че е трудно за разбиране, нечестно, жестоко или каквото и да е, това всичко нямаше значение. Знаем че това е много трудно, но това разбрах. Разбрах го. Схванах го по такъв начин, че когато се върнах от преживяването ми, наистина не можех да го схвана. Разбрах, че всички неща, за които се притесняваме, за които ни е грижа, наистина не трябва да се притесняваме за тях. Има перфектен план и планът работи сам по себе си благодарение на своята перфектност.

Тогава просто си спомням, че станах по-блажена, по-радостна, по-екстатична. Просто се пълнех и пълнех с тази светлина и любовта, която беше в светлината. Движенията на тази светлина не бяха изобщо статични. Бяха толкова подвижни и толкова пълни с любов, радост и знание. Като го приемете в себе си или то като влезе във вас и вие го получите, вашето ниво на екстаз просто става огромно.

Знаех, че загубих всяко чувство за тялото ми. Беше само моето съзнание, един вид чисто и свободно летейки и изобщо не мислех по време на тази част от преживяването. Нямах мисли. Бях приемателна станция. Просто чувствах, поглъщах и приемах и не мислех изобщо. Стигнах до положението на възторга, когато изведнъж си помислих, моята първа мисъл.

“Чудя се колко още от това мога да издържа преди да се разбия?”

С тази мисъл светлината започна да отслабва. И вселената не ни позволи да се разбием. Не можем да приемем повече от това блаженство и радост, от колкото ни е възможно да изтърпим в даден момент.

Красивата ливада:

Светлината като започна да отслабва, възторга, който бях натрупала също започна да се изгубва. За няколко секунди не можех да си спомня какво ставаше. Спомням си, че си мислех, “Не знам как се озовах тук. Не мога да си спомня какво ставаше.” Не знаех дали бях в тази светлина за една минута през деня или за хиляди години. Мисля, че силата на цялата тази енергия просто създаде в мен състояние на амнезия за няколко секунди. Но на това не му беше позволено да продължи много дълго.

След секунда или две, се озовах в една абсолютно красива зелена ливада. Тогава знаех какво се случва. Отново знаех, коя съм, че съм умряла. Периодът ми на

амнезия свърши.

Стоях там в тази великолепна ливада и си спомням, че светлината там беше различна от светлината на Земята. През нея не беше тази брилянтна бяла светлина, в която бях, беше по-красива светлина. Имаше позлатеност на тази светлина. Спомням си, че небето беше много синьо. Не си спомням да съм видяла слънцето. Цветовете бяха необикновени. Зеленото на ливадата беше фантастично. Цветята разцъфваха навсякъде наоколо и имаха цветове, които преди не бях виждала. Осъзнах много добре, че никога преди не съм виждала тези цветове и бях много развълнувана от това.

Мислех, че съм видяла всички цветове. Бях ужасно развълнувана от красотата, която беше невероятна. В допълнение към цветовете, можех да виждам мека светлина във всяко едно живо нещо. Не беше светлина, която се отразяваше от външната част от някой източник, ами идваше от центъра на растението. Просто тази красива, мека светлина. Мисля, че виждах живота във вътрешността на всичко.

Като свърших да гледам тази изящна красота, започнах да вървя. Направих само няколко крачки и видях, че отпред имаше едно възвишение, едно малко възвишение. Имаше може би около 18-20 човека, които стояха на възвишението. Те бяха облечени във широки горни дрехи (robes), много прости, предполагам че бяха гръцки вид дрехи. Те също бяха във всички тези красиви цветове. Имаше мъже и жени - повече мъже отколкото жени, не знам защо. Помислих си малко за това, но имаше и мъже и жени там. Никои не познавах, но нямах близки връзки с другата страна и затова не беше изненадващо, че никои не познавах.

Почувствах, “О, искам да приказвам с тях.” Сякаш веднага бях там на възвишението. Не знам дали успях просто лесно да се плъзна до там или дали трябваше само да си помисля, че искам да съм там и да бъда там. Това, което си спомням беше, че не трябваше да изкачвам хълма. Не направих никакво усилие.

Моментът на истина:

Като се озовах на върха на хълма, видях над хоризонта и точно малко под хоризонта, имаше един град. Осъзнах после по някакъв начин, че това беше повече от град, че това, което виждах, всъщност представляваше един свят. Чудех се, “От това ли е произлязъл света или там ще отивам?” Никога не можах да разбера, защото точно в този момент, 3 или 4 от мъжете, които бяха в групата от хора на върха на хълма, дойдоха при мен и се запознахме.

Казах им, “Не знам какво се случи. Осъзнавам, че съм мъртва. Знаем какво става.”

Един от мъжете от групата проведе целия разговор с мен. Той беше доста дълъг, по-

дълъг от останалите. Спомням си, че горната дреха, която носеше, беше лилава. Имаше бял бретон, който минаваше около главата му. Върха на главата му беше без коса. Имаше абсолютно чудно лице. Беше много благороден, много мил и имаше такова, което бихме помислили за много духовно лице. Имаше също доста авторитет и чувствах, че приказвах с някой, на който можех да се доверя напълно.

Като му казах, “Знам какво става. Знам, че съм умряла,” той каза, “Да, така е, но не можеш да останеш тук. Все още не ти е времето да бъдеш тук.”

Трябва да ви кажа, че докато приказвахме, не мърдахме устите си. Спомням си, че само трябваше да имам сигнала, който съдържах нещата, които искам да кажа и той веднага щеше да разбере това и да ми отговори. Въпреки, че той не си мърдаше устата, той ми приказваше, можех да чуя звука на неговия глас в моето вътрешно ухо. Знаех, как звучеше. Беше придаване на мисли, все пак можех да чуя как звучеше. За дълго, дълго време можех да си спомням звука на неговия глас.

Казах му отново, “Всичко, което ми се случи след като починах е толкова красиво. Всичко е толкова перфектно. Какво ще кажеш за греховете?”

Той каза, “Няма грехове, не и по начина, по който мислите за тях на Земята. Единственото нещо, което има значение тук е какво мислиш.”

Тогава той ме попита. “Какво има в сърцето ти?”

Тогава по един неописуем начин, който не разбрах изобщо, можех да погледна дълбоко в мен, наистина в самото ядро на моята същност. Видях че там имаше любов, нищо друго. Моята основа беше перфектна любов, обичаща перфектност. Имах пълна обич и приемане на всичко. Видях моята собствена благодат, нежност, невинност. Просто бях перфектна и обичаща.

Казах му, “Разбира се!” Чувствах, че се свързвах със знание, която знаех преди. Чудех се как за Бога съм забравила нещо толкова важно. Знаела съм го.

Казах, “Можеш ли да ми кажеш за какво е всичко това - целия свят - всичко?”

Той каза, “Да.”

Каза ми най-много три изречения. Беше толкова просто. Разбрах го от раз. Разбрах напълно какво ми каза. Спомням си, че му казах, “Разбира се!” Тогава дойде отново чувството на свързване със знание, което преди съм имала. Чудех се, как за Бога съм забравила това.

Казах му, “Понеже няма да мога да остана, има толкова хора, на които искам да споделя това. Може ли да взема всичко това със мен?”

Той каза, “Можеш да вземеш отговора на първия въпрос, този за греховете. Но

отговора на втория няма да можеш да си го спомниш.”

После имаше огромен удар в главата ми. Беше силен, беше бърз и беше крайно дразнещ. Продължи няколко секунди - висок удар, удар, удар, удар. Тогава това свърши и имах нещо като електронна щракалка в ухото ми. Няма да забравя звука на тази щракалка, защото си спомням, че звучеше почти като на касетофон. Когато щракалката щракна, се върнах обратно и отворих очи. Докторът ми стоеше над мен и правеше нещо, което беше извънредно неудобно.

След това преживяване, никога не можах да си спомня конкретните две или три изречения, които ми бяха казани. Опитвах се и се опитвах с години след това преживяване да положа конкретни усилия да се опитам, най-вече когато си лягах в леглото през нощта, когато лежах в това незаспало положение. И никога не успях. Най-накрая просто престанах да се опитвам.

Но мисля, че знам какво ми беше казал, въпреки че не можех да си спомня точните изречения. Знаех, че е свързано с любовта. Вярвам, че имаше връзка с това, което можех да видя, когато ме попита, “Какво има в сърцето ти?” Погледнах в мен и видях, че бях перфектна любов.

Сега това не се отнася само за мен. Отнася се за всички човешки същества. Това е какви сме ние. Това е нашата основа. Тази любов, тази перфектност, тази Божественост. Вярвам, че това, за което става въпрос е, че света ще продължи да се променя и ние ще имаме всички тези изживявания и това ще продължи занапред и завинаги. Като извадим това до нашето съзнание и го оставим да остане там за всичкото време, нашата връзка с Бог ще бъде там, а не някъде в нашето подсъзнание. Ще усещаме съзнателно кои сме през цялото време. Мисля, че това представлява пътешествието.

Лаурелин Мартин

Лаурелин Мартин е била на върха на обещаваща тенис кариера, когато преминава през рутинна хирургическа процедура, която катастрофално я изпраща във възторжен свят от светлина, красота и любов на "другата страна". Тя е била "У Дома" - У дома в Светлината! Следват откъси от нейната книга, "Търсенето на Дома", която описва нейното преживяване близко до смъртта. Нейната книга е силна история за любовта, надеждата и излекуването на една млада жена след НДЕ.

Тя ми помогна да се плъзна по операционната маса и ме погледна майчински. "Не се притеснявай. Ние знаем, че това ти е първия път. Ще го направим най-приятното преживяване за теб."

С тези уверяващи думи заспах. Събудих се и се озовах да летя над тялото ми, от дясната страна, гледаща надолу, наблюдавайки опитите на медицинския екип да съживи безжизнената форма отдолу. Гледах сцената с безпристрастие. Хирургическият екип беше обезумял. Червеният цвят беше навсякъде, пръснат по техните мантии, пръснат по пода и ярък вир от разнасящо се червено вещество във вече разтворената коремна кухня. В този момент, не направих връзката, че тялото, върху което се работеше, беше моето! И без това нямаше значение. Бях в състоянието на летяща свобода, не чувствайки болка и прекарвайки си страхотно. Исках да извикам на изтормозените хора долу, "Хей, аз съм добре. Тук горе е фантастично", но те бяха толкова погълнати от работата си, че не исках да им прекъсна усилията.

Пътувах в друго измерение на тотален и абсолютен мир. Без физическо тяло, моите движения бяха необременени. Мисълта беше начина на пътуване. Летях през тъмнината, където нямаше страх, болка или неразбирания, но вместо това го имаше чувството на благосъстояние. Бях обгърната от тотално блаженство в тази атмосфера на безусловна любов и приемане. Тъмнината беше топла и мека, одеяло от кадифена любов, разпростиращо се безкрайно. Свободата на тоталния мир надмина всякакви чувства на екстаз, което бях изпитвала на Земята. В далечината, хоризонт от славна бяла, златна светлина ме повика напред.

Като се увеличи яркостта и обграждащите лъчи се протегнаха към мен, почувствах че времето, както го знаем, не съществуваше. Времето и съществуването бяха смесване и разтопяване на миналото, настоящето и бъдещето в този един момент. Чувство на всичко-знание ме обгърна. Всяка част от моето същество беше задоволена с безусловна любов, която не може да се опише. Всички въпроси бяха отговорени. Вътрешен мир без стремеж или постижения беше създаден и разбран.

Проблесна ми в ума, това беше приятното преживяване, за което приказваше

сестрата. Разбрах защо тя не ми даде подробности. Думите и описанията някак си изгубваха същината на преживяването.

Като се наслаждавах на красотата на светлината, тя ме привличаше все по-близо, чувствах излъчване на топлина, безгранична любов и незабравим мир. Почувствах се сякаш бях у дома, у дома в светлината. Преди да бъда погълната от светлината, почувствах много духове. Те заобиколиха, прегърнаха и подкрепяха моето пътуване със своята нежност, знание и упътване. Почувствах един от тях да се приближава от към дясната ми страна. Това познато присъствие дойде пред мен и чувствата ми се промениха към истинско веселие като видях моя 30 годишен зет (brother-in-law), този който умря преди 7 месеца от рак. Моята същност се среща с неговата същност.

Не можех да видя с моите очи или да чуя с моите уши, въпреки това инстинктивно знаех, че това е Уилс. Чух неговата усмивка, видях неговия смях и усетих неговия хумор. Нямах много смисъл, но придоби голям смисъл. Бяхме отделени, но също бяхме едно. Сякаш се бях завърнала у дома и зет ми ме посрещаше. Веднага си помислих колко доволна бях да съм с него, защото сега можех да се реванширам за последния път когато го видях преди да умре. Почувствах се тъжна и малко виновна, за това че не си отделих време от моя натоварен график да си поговорим искрено (heart-to-heart) както ме беше помолил. Осъзнах, че той не ме съдеше, ами аз мен. Бях в неговата позиция, умирайки, исках да кажа чао на тези, които обичах и след това виждайки хора като мен, които "не разбират това" - не разбирайки това, че всички постижения, пари и признания в света не могат да се вземат когато човек умре. Единственото нещо, което взимаш със себе си е любовта, която си дал.

Уилс раздаваше любов през целия си живот. В известен смисъл той беше готов да напусне нашия физически свят и да продължи своята работа в духовния свят. Хора, като моята сестра, които са оставени от своя любим, понякога не го разбираха. Трябваше да запомня да кажа на Гвен за моето откритие.

Тези, които умират, са в обичащото пространство с много напътствия, разбиране и цели. Тяхното желание преди да си тръгнат не е да предизвикат скръб и печал на другите, ами да уважат божия план. Това е тяхното време за промяна, за продължаване на развитието на техния дух. В много случаи обичаните, които са си тръгнали работят помагайки, служейки и напътствайки другите.

Деликатното упътване на Уилс ми позволи да видя моята невинност. Разбрах мигновено, че живота е за хората, а не за преследване на цели. Аз си поставях целите на първо място като средство да търся одобрение и любов от другите хора. Като разбрах това, простих си за моите грешки и като си простих получих любов в изобилие.

Като даваме любов, получаваме и усещаме любов от вселената.

Уилс беше като “Духа след Коледа”. Преглеждайки живота си, ми бяха показани нови открития вътрешно в мен. Много случки бяха показани едновременно. Спомням си две от тях. Когато бях 5-годишна тормозех Тами Флауър, друго 5-годишно момиче, до състояние на рев. Бях сега в уникалната позиция да почувствам това, което Тами чувстваше. Нейното разочарование, нейните сълзи, нейните чувства на изолиране, бяха сега моите чувства. Почувствах огромно съжаление за това момиче. Бях Тами и се нуждаех от любов, грижи и прошка. Моята същност даде любов и на двете от нас, любов толкова дълбока и нежна, като любовта между майка и дете. Осъзнах, че като наранявам някой друг, само наранявах себе си. Отново, почувствах единността.

Другата случка беше подобна. Бях си направила майтап с Били Брадли, едно мършаво, недохранено астматично дете. Умря когато беше 17-годишно от мозъчен аневризъм. Той сякаш беше в пространството на съществуване, където и аз бях. Въпреки това, все още не бях сигурна къде съм. Когато Били беше на 12 години ми беше написал едно любовно писмо, което аз отказах. Почувствах неговата болка, която стана моята болка. В същото време почувствах огромна обич към това момче и към мен. Моя контакт с него стана извън физическото и почувствах неговата душа. Той имаше жизнена, ярка светлина горяща в него. Чувствайки здравия и силния му дух беше невъобразим момент, особено като знаех колко много страдеше физически, когато беше жив.

Посланието беше ясно. Посланието беше - **ЛЮБОВ**.

Най-вече преди всичко друго, човек трябва да се научи да обича себе си, без да се съди и безусловно. Тогава човек ще обича всички хора и всички неща по същия начин.

Осъзнах колко важни са хората в живота ни, колко е важно да ги приемаме и да ги обичаме. И най-накрая разбрах старата мохиканска поговорка, която бях чула, когато бях в “Момичета скаути”, “Никога не сърди друга индианка, ако не си вървял една миля в нейните цървули”.

Като прегледах живота си с Уилс, моето съднение преобладаваше и си спомням, че си мислех “Направила съм лоши неща в моя живот.” Въпроса ми беше отговорен преди да си завърша мисълта.

Всички събития в живота ви са важни. Разбирането на всички неща, дори случките, които смятате за незначителни, ще ви закарат на места с огромно съзнание и съчувствие.

Като свърши прегледа ми, разбрах. Почувствах пречистващо освобождаване. Преживявах емоции без физическите признаци от сълзи. Това ме закара до дълбоко място на разбиране и съчувствие. Никога не се бях замисляла как моите действия се отразяваха на другите и как третирах себе си. Почувствах да съжалявам за всички мои несъзнателни действия. Със съзнаването на моето неосъзнато

състояние, освободих всичката скръб, която бях причинила и радостно преминах към прошка.

Други мисли дойдоха и си спомням, че мислех, “Уоу, сега разбирам. Всичко относно нашето съществуване най-накрая има смисъл.” Имах още въпроси към Уилс. Предаването на информация беше безмерно и успокоително. Той повтаряше, “Всичко е известно. Просто си забравила.”

Не чувствах, че знаех нещо, все пак в мен имаше място, което знаеше всичко. Попитах Уилс дали можех да остана. Той каза, “Не ти е времето все още. Има грешка. Трябва да се върнеш обратно.”

Спомням си, че си мислех, “Добре, ще се върна обратно, но мога да се върна после тук горе.”

В този момент неговите мисли станаха мои, “Не можеш да вземеш живота си. Самоубийството за теб не е отговора. Това няма да помогне. Трябва да се върнеш обратно и да живееш смисъла на живота ти.”

Отговорих, “Разбирам, но не искам да се върна обратно.”

Мисълта на Уилс дойде отново, “Това е добре. Ние никъде не отиваме. Ние ще сме тук отново за теб.” Неговото последно съобщение беше, “Кажи на сестра си, че съм добре.”

С тези последни мисли, почувствах, че се връщам обратно, спускайки се надолу в тъмнината. Не ме беше страх. Мигновено почувствах удар в тялото ми.

Бети Ийди

Бети Ийди умира на 18. Ноември 1973 поради усложнения от операция. След като се връща към живота, Бети страда от депресия. Толкова болезнена е била раздялата ѝ със светлината на любовта, която тя е преживяла по време на нейната клинична смърт. Двадесет години по-късно, след като споделя историята си със семейството и приятели и с критично болни от рак хора Бети е била подтикната да напише своето преживяване, така че по-широка публика да сподели неговата красота. Следват най-добрите моменти от нейното НДЕ.

Напускайки тяло си

Бети Ийди напуска тяло си през гръдния си кош и се носи над легло си. Три качулати като монаси същества се появяват, които тя идентифицира като нейните ангели пазители. Те ѝ казват, че са били с нея през вечността и че тя е умряла преждевременно. Притеснена за нейното семейство, което е оставила, тя отива като дух до нейния дом, за да ги види, но открива, че не може да бъде видяна от тях. Бети после се завръща в тяло си, където я чакат нейните ангели пазители.

Влизайки в Светлината на Исус Христос [Следващото е със собствените думи на Бети]

Видях върха на една светлина в далечината. Черната грамада около мен започна да приема по-скоро формата на тунел и почувствах, че пътувам през него с дори по-голяма скорост, бързайки към светлината. Бях инстинктивно привлечена към нея, въпреки че отново, почувствах, че други може да не са. Като се приближих до нея, забелязах фигурата на един мъж, който стоеше в нея със светлината, излъчваща се навсякъде около него. Като се приближих още малко, светлината стана по-ярка, неопишимо ярка, много по-ярка от слънцето и знаех, че никои земни очи в тяхното естествено състояние не могат да погледнат светлината без да се повредят. Само духовните очи можеха да я изтърпят и оценят. Като се приближавах по-близо, започнах да се изправям.

Видях, че светлината около него беше златна, сякаш цялото му тяло имаше златен ореол около него и можех да видя, че златния ореол се пръсна около него и се разпространи в ярка чудна белота, която се разшири до известно разстояние. Почувствах неговата светлина да се смесва с моята и почувствах моето светлинно същество да се привлича от неговото. Сякаш имаше две лампи в една стая, двете светещи и тяхната светлина се сливаше. Трудно е да се каже къде едната светлина спира и къде започва другата. Те просто станаха една светлина. Въпреки, че неговата светлина беше много по-ярка от моята, осъзнах, че моята светлина също ни осветяваше. И като се сляха нашите светлини, се почувствах сякаш стъпих в неговото лице и почувствах силна експлозия от любов.

Беше най-безусловната любов, която някога съм чувствала и видях неговите ръце да се отварят, за да ме получи и аз отидох при него и получих неговата пълна прегръдка и си повтарях, “У дома съм. У дома съм. Най-накрая у дома”. Почувствах неговия огромен дух и знаех, че винаги съм била част от него, че реално никога не съм била разделена от него.

И знаех, че бях заслужила да съм с него, знаех, че той е моя спасител, приятел и Бог. Той беше Исус Христос, който винаги ме е обичал, дори когато си мислех, че ме мрази. Той беше самия живот, самата любов и неговата любов ми даде пълна радост, дори до преливане. Знаех, че го познавах от самото начало, отдавна преди моя земен живот, защото моя дух го помнеше.

През целия ми живот се страхувах от него и сега видях, знаех, че той беше моя най-превъзходен приятел. Нежно, той отвори ръцете си и ме отдръпна назад достатъчно, за да видя неговите очи и ми каза, “Твоята смърт е преждевременна, все още не е твоето време”. Никои досега изговорени думи не бяха влезнали толкова в мен, колкото тези. Дотогава не чувствах, че имам цел в живота ми. Аз просто се разхождах без цел, търсеща любов и доброта, но никога не знаех дали моите действия са правилни. Сега, в тези думи, почувствах мисия, цел. Не знаех каква е, но знаех, че моя живот на Земята не е бил безсмислен.

Не беше все още моето време.

Моето време ще дойде, когато моята мисия, моята цел, моя смисъл в живота се изпълни. Имах причина да съществувам на Земята. Но въпреки че разбрах това, моя дух се съпротиви. Това означаваше ли, че ще трябва да се върна? Казах му, “Не, никога не мога да те напусна сега”.

Той разбра какво имах предвид и неговата любов и приемане към мен никога не се колебаеха. Моите мисли бързо летяха, “Това ли е Исус, Бог, съществото, от което се страхувах целия ми живот? Той изобщо не е това, което си мислех. Той е пълен с любов”.

Учейки се от Господ

Тогава започнаха да ми идват въпроси в главата. Искях да зная защо умрях - не преждевременно, но как моя дух е дошъл при него преди възкресението. Все още се затруднявах от ученията и убежденията от моето детство. Неговата светлина сега започна да изпълва ума ми и всички мои въпроси бяха отговорени дори преди да ги задам. Неговата светлина беше знание. Имаше силата да ме напълни с цялата истина. Като добих увереност и позволих на светлината да се влее в мен, моите въпроси идваха по-бързо, отколкото си мислех, че е възможно, и бяха толкова бързо отговорени. И отговорите бяха абсолютни и пълни. В моите страхове, аз бях преценила погрешно смъртта, очаквах нещо, което не беше така. Гробът никога не беше предназначен за духа, само за тялото. Не почувствах съдене, за това, че съм правила грешки. Имаше го само чувството, че една проста жива истина е заменила

моите грешки.

Разбрах, че той беше сина на Бог, въпреки това той самия беше също Бог и че той е избрал преди създаването на света да бъде нашия спасител. Разбрах, или по-скоро си спомних, неговата роля като създател на Земята. Неговата мисия беше да дойде в света, за да учи на любов. Това знание беше по-скоро като припомняне. Неща идваха обратно към мен от отдавна преди моя живот на Земята, неща, които нарочно са били блокирани от мен чрез “завеса” на забравата по време на моето раждане. Като повече въпроси изскачаха от мен, осъзнах неговото чувство за хумор. Почти смеещ се, той предложи да намалая, и каза, че можех да зная всичко, което пожелаех.

Но исках да знам всичко, от началото до края. Моята любознателност беше винаги мъчение за моите родители и съпруг, и понякога и за мен, но сега тя беше благословена и аз бях радостно разтреперена от свободата на учението. Бях учена от майстора учител! Моето разбиране беше такова, че можех да разбера тонове моментално. Беше сякаш да погледна една книга и да я разбера с поглед, въпреки че можех просто да седя, докато книгата се разкриваше пред мен във всеки един детайл, напред и назад, навънка и навътре, всеки нюанс и възможно предположение.

Всичко на момента. Като разбрах едно нещо, повече въпроси и отговори идваха към мен, всички насложени един върху друг и взаимодействащи, сякаш цялата истина беше вътрешно свързана. Думата “всезнаещ” никога не е била толкова смислена за мен. Знанието проникваше в мен. В известен смисъл то стана мен и бях очарована от моята способност да разбера мистериите на вселената просто като разсъждавах по тях.

Исках да знам защо има толкова много църкви по света. Защо Бог не ни е дал само една църква, една чиста религия? Отговора дойде при мен с най-чистото разбиране. Всеки един от нас, ми беше казано, е на различно ниво на духовно развитие и разбиране. Всеки човек следователно е подготвен за различно ниво духовно знание. Всички религии на Земята са нужни, защото има хора, които се нуждаят от това, което те учат. Хората от една религия може да нямат пълно разбиране на евангелието на Господа и никога няма да имат, докато са в тази религия. Но тази религия се използва като трамплин към по-голямо знание. Всяка църква изпълнява духовни нужди, които вероятно други не могат да изпълнят. Нито една църква не може изпълни нуждите на всички на всяко ниво. Като един индивид издигне неговото ниво на разбиране за Бог и неговия собствен вечен прогрес, той може да се почувства незадоволен с учението на неговата настояща църква и да потърси друга философия или религия да запълни празнотата. Когато това се случи той е постигнал друго ниво на разбиране и ще желае още истина и знания и друга възможност да расте. И с всяка стъпка по пътя, тези нови възможности да се учи ще бъдат давани.

Като получих това знание, знаех, че нямаме правото да критикуваме никоя църква

или религия по никакъв начин. Всички те са ценни от негова гледна точка. Много специални хора с важни мисии са поставени във всички страни, във всички религии, във всяка спирка на живота и те могат да докоснат други. Има пълнота в евангелието, но много хора няма да я придобият тук. За да разберем истината, ние трябва да слушаме Духа и да премахнем нашето его.

Исках да науча значението на живота на Земята. Защо сме тук? Както се наслаждавах на любовта на Исус Христос, не можех да си представя защо някой дух пожелание ще напусне този прекрасен рай и всичко, което той предлага, да обиколи светове, да създава идеи, да придобива знания. Защо някой ще иска да дойде тук? Като отговор си спомних създаването на Земята. Всъщност преживях го сякаш се случваше пред очите ми. Това беше важно. Исус искаше да приема това знание. Той искаше да знам, как се чувствах когато създаването стана. И единствения начин да направя това беше да го видя отново и да почувствам това, което преди съм почувствала.

Всички хора като духове в преди човешкия свят са взели участие в създаването на Земята. Ние се вълнувахме да сме част от това. Ние бяхме с Бог и знаехме, че ни е създал, че бяхме неговите собствени деца. Той беше доволен от нашето развитие и беше пълен с абсолютна любов към всеки един от нас. Също Исус Христос беше там. Разбрах, за моя изненада, че Исус е бил отделно същество от Бог, с неговата собствена божествена цел и знаех, че Бог е бил нашия общ Баща. Моето протестантско възпитание ме е научило, че Бог Бащата и Исус Христос са били едно същество. Като всички ние се събрахме, Бащата обясни, че като идваме на Земята за известно време ще развием нашата духовност. Всеки дух, който трябваше да дойде на Земята е помагал в планирането на условията на Земята, включително и законите за смъртта, които ще ни ръководят. Те включваха законите на физиката както ги знаем, ограниченията на нашите тела и духовните сили, които ще можем да постигнем. Ние помогнахме на Бог в развитието на растителния и животински свят, който ще бъде тук. Всичко бе създадено от духовна материя преди да бъде създадено физически, слънчевите системи, слънцата, луните, звездите, планетите, живота на планетите, планините, реките, моретата и т.н. Видях този процес и после, за да го разбера по нататък, ми беше казано от спасителя, че създаването на духа може да се сравни с нашите фотографични снимки, създаването на духовното би било като ясна, ярка снимка, а Земята би била като неговия тъмен негатив. Тази Земя е само сянка на красотата и славата на нейното духовно създание, но тя е това, от което се нуждаем за нашето развитие. Беше важно да разбера, че ние всички помогнахме в създаването на нашите условия тук.

Много пъти креативните мисли, които имаме в този живот са резултат от невиджани вдъхновения. Много от нашите важни намерения и дори технологически напредък са били първо създадени в духа от изумителни духове. После индивидите на Земята са получили вдъхновението да създадат тези изобретения тук. Разбрах, че има жизнена динамична връзка между духовния свят и смъртния и че ние се нуждаем от духовете от другата страна за нашия прогрес. Също видях, че те са много щастливи да ни помогнат, по всеки начин, по който могат.

Видях, че преди живота ние знаехме и дори избирахме нашите мисии в живота. Разбрах, че нашите позиции в живота са базирани на целите на тези мисии. Чрез божествено знание ние знаехме какви ще са много от нашите тестове и преживявания и се пригответяхме според тях. Ние се свързвахме с други, членове на семейството и приятели, да ни помогнат да изпълним нашите мисии. Нуждаехме се от тяхната помощ. Дойдохме като доброволци, всеки искащ да учи и да преживее всичко, което Бог е създал за нас. Знаех, че всеки един от нас, които беше взел решението да дойде тук беше смел дух. Дори най-малко развитите сред нас тук бяха силни и смели там. Позволено ни беше да действваме на наша воля тук. Нашите собствени действия определяха посоката на живота ни и ние можехме да променим или да пренасочим нашия живот по всяко време. Разбрах, че това беше решаващо. Бог ни е дал обещанието, че няма да се намесва в нашия живот, освен ако ние не поискаме. И тогава чрез неговото всезнание той ще ни помогне да постигнем нашите праведни желаниа. Ние бяхме благодарни за тази възможност да изразяваме свободно нашата воля и да упражняваме нейната сила. Това би позволило на всеки един от нас да придобие огромна радост или да избере това, което ще ни донесе скръб. Изборът би бил наш чрез нашите решения.

Бях всъщност успокоена да разбера, че Земята не е нашия естествен дом, че не сме произлезли тук. Беше ми угодно да видя, че Земята е само временно място за нашето учение и че греха не е нашата истинска порода. Духовно, ние сме на различни степенни на светлината, която е знание, и поради нашата божествена и духовна природа, ние сме изпълнени с желанието да правим добро.

Но нашите земни личности са постоянно в противопоставяне на нашите духове. Видях колко слаба е плътта. Но е упорита. Въпреки, че нашите духовни тела са пълни със светлина, истина и любов, те трябва да се борят постоянно, за да побеждават плътта и това ги заздравяваше. Тези, които са наистина развити ще намерят перфектна хармония между тяхната плът и духовете, хармония, която ще ги благослови с мир и ще им даде способността да помагат на другите.

Като се учим да се придържаме към законите на това създание, ние се учим как да използваме тези закони за наше добро. Ние се учим как да живеем в хармония с креативните сили около нас. Бог ни е дал индивидуални таланти, на някои повече, на някои по-малко според нашите нужди. Като използваме талантите си ние се учим как да работим със и евентуално да разбираме законите и да преодоляваме ограниченията на този живот. Като разбираме тези закони ние по-добре можем да служим на тези около нас. Каквито и да станем тук в смъртния живот, то е безсмислено освен ако не е направено в полза на другите. Нашите дарове и таланти са ни дадени, за да ни помогнат да служим. И като служим на другите ние растем духовно.

Преди всичко ми беше показано, че любовта е най-висша. Видях че наистина без любов ние сме нищо. Ние сме тук да си помагаме един на друг, да се грижим един за друг, да разбираме, да прощаваме, да служим един на друг. Ние сме тук да имаме обич към всеки един роден човек на Земята. Тяхната земна форма може да е

черна, жълта, кафява, красива, грозна, слаба, дебела, богата, бедна, интелигентна, невежа, но ние не трябва да съдим по тези външности. Всеки дух има капацитета да бъде напълнен с любов и вечна енергия. В началото, всеки притежава известна степен от светлината и истината, която може повече да бъде развита. Ние не можем да измерим тези неща. Само Бог знае сърцето на хората и само Бог може да съди перфектно. Той знае нашите духове, ние виждаме само временните силни страни и слабости. Поради нашите собствени ограничения, ние рядко можем да видим в сърцето на един човек.

Знаех, че всичко, което правим, за да покажем любов е ценно, усмивка, окуражителна дума, малка жертва. Ние растем чрез тези действия. Не всички хора могат да се обичат, но когато намерим някой, който трудно обичаме, то е защото той/тя ни напомня на нещо в нас самите, което ние не харесваме. Научих се, че трябва да обичаме нашите врагове, да се отървем от гняв, омраза, завист, горчивина и отказа да прощаваме. Тези неща разрушават духа. Ние ще трябва да отговаряме за това как се държим с другите.

Когато получихме плана за създанието, ние пяхме от радост и бяхме изпълнени с Божията любов. Бяхме изпълнени с радост като видяхме растежа, който щяхме да имаме тук на Земята и радостните връзки, които ще създадем един с друг.

После гледахме как беше създадена Земята. Гледахме как нашите духовни братя и сестри влезнаха във физическите тела на Земята, всеки изпитващ болките и радостите, които ще му помогнат да се развива. Специално си спомням как гледах Американските пионери да пресичат континента и да се радват като издържаха техните трудни задачи и завършиха техните мисии. Знаех, че само тези, които се нуждаеха от това преживяване бяха поставени там. Видях ангели да се радват за тези, които изтърпяха техните опити и успяха и да скърбят за тези, които не успяха. Видях, че някои не успяха поради техните собствени слабости и някои не успяха поради слабостите на другите. Усетих, че много от нас, които не са били там, нямаше да се справят със задачите и ние щяхме да имаме лоши пионери и ние щяхме да сме причината за повече страдание на другите. Подобно, някои от пионерите и хората от други ери нямаше да могат да изтърпят тестовете днес. Ние сме там, където трябваше да сме.

Като дойдоха всички тези неща при мен разбрах перфектността на плана. Видях, че ние всички бяхме доброволци за нашите позиции в този свят и че всеки един от нас получава повече помощ, от колкото си мислим. Видях безусловната любов на Бог, надминаваща всяка земна любов, излъчваща се от него към всички негови деца. Видях ангели да стоят до нас, чакащи да ни помогнат, радващи се на нашите постижения и радости. Но преди всичко, видях Христос, Създателя и спасителя на Земята, моя приятел и най-близък приятел, който всеки от нас може да има. Сякаш се слях с радост като бях държана в неговите ръце и успокоена, най-накрая у дома. Ще дам всичката си сила, всичко което съм била, за да бъде изпълнена с тази любов отново, да бъде обгърната в ръцете на тази вечна светлина.

Съпровод през Рая

[остатъка от НДЕ-то на Бети ще бъде изложено накратко тук]

Двама близки приятели се появяват на Бети, които тя е познавала преди да се роди. Те са се прегърнали и продължили разходката из духовния свят. Те са влезли в една голяма стая и са видели хора да създават райски дрехи използвайки райски тъкани от някакъв вид. В друга стая, тя видяла хора да работят с една голяма колкото компютър машина. Те са влезли в друга стая подобна на библиотека. Това била библиотеката на ума. Те отишли навън в градина, където красиви планини и реки могат да се видят в далечината. Това измерение е толкова красиво, че не може да се опише с думи.

До един водопад, Бети вижда чудна роза и става едно с нея за момент. Група от хора се събират около нея за парти по случай завършване. Нейните ангели пазители са там и те ѝ казват, че тя е умряла преждевременно и трябва да се върне. Искача да разгледа вселената, Бети е откарана от две същества от светлина в обширния космос. Тя пътува до други светове подобни на Земята и с интелигентни същества на тях. Тя се връща в градината и е откарана до едно място, където много духове са се подготвяли за живота на Земята.

Пазителите на Бети ѝ показвах пиян мъж да лежи на тротоара и я питат какво вижда. Бети вижда само един пиян да се валя в неговата собствена мръсотия. Нейните пазители ѝ показват реално кой е този мъж. Те ѝ разкриват, че мъжът е пълен със светлина и любов и че много му се възхищават в духовния свят, че напомня на хората за нуждата да си помагат едни на други.

На Бети е показана Земята както изглежда от космоса. Показано ѝ е как молитвите се изстрелват като сигнални светлини от Земята. Тя вижда ангели да бързат да отговарят на тези молитви. Бети наблюдава това всичко, докато е в градината.

Тя е отведена от градината в една голяма сграда пред “Съвета на Старейшините”, състоящ се от 12 мъже и Исус. Тук ѝ е казано отново, че нейната смърт е преждевременна и че трябва да се върне на Земята. Исус ѝ показва преглед на живота ѝ във формата на добре дефинирани холограми. Исус я успокоява, когато тя вижда негативните аспекти от нейния живот и започва да съди себе си твърде силно.

След нейния преглед на живота, казано ѝ е, че нейната мисия на живота не е завършена и че тя трябва да се върне. Бети отказва неотклонно. Исус решава да ѝ разкрие нейната мисия в живота при условието, че ако реши да се върне на Земята, споменът от нейната мисия ще бъде премахнат. Тя се съгласява с това и ѝ е показана мисията. Веднага тя се съгласява да се върне. Изведнъж хиляди ангели се появяват да ѝ пеят за добър път. Бети се озовава обратно в болницата, където всичко е започнало. Мисията ѝ в живота е била напълно изтрита от паметта ѝ.

Линда Стюарт

Пътешествието на Линда Стюарт за разбиране на Бог започна в суровата среда на детство в Тексас, което било пълно с “гърмящи змии, торнадота, и адски-огън-и-проклятие”. Нейната първоначална представа за Бог е била оформена от проникващата, екстремно религиозна общност на Библейския пояс, по пример на Южно Баптиската Религия, практикувана от нейните родители. Гневният, отмъстителен Бог, както е научена от нейната религия, е влял в Линда дълбок страх от Бог, смъртта и задгробния живот.

Нейното доживотно търсене на обичащ Бог и освобождаване от парализиращия страх от смъртта кулминирал в кратко пътешествие до рая след немощна болест. Преживяването близо до смъртта трансформирало Линда, показвайки ѝ, че Бог е само обичащ Бог, който не съди и не наказва. Тя е разбрала Единството на всички същества, което обзема живота ѝ с мир и непоколебимо знание за добротата на Бог.

След като се отказах от желанието ми да живея, да оставя моя живот на смъртта беше грандиозно лесно след моята дълга болест и загубата на всичко, което правеше живота ми ценен. Решението да напусна този свят висеше окачено в един продължителен момент на абсолютна тишина. Безстрастно, гледах как моя дух напуска тялото, когато чувството на “другост” ме обгърна. Почувствах странно отделяне от моето физическо тяло и живота, който бях създала. Вече не бях свързана със жалка, страдаща купчина от плът. Не бях тялото, но все пак съществувах, но в ново състояние на съществуване. Отишла си беше извитата болка, която придружаваше всеки един момент на вървене. Напъна да разширя моите дробове, за да се добера до въздух, изчезна. Изтощението, което ми тежеше на живота с години, си отиде. Депресията вече не пресушаваше надежда в моето съзнание. Зрението и звуците не притъпяваха моята глава с болка. И все пак, аз продължавах да съществувам. Почувствах се безтегловна и спокойна.

Въпреки, че знаех, че не съм в безжизненото тяло лежащо на леглото, и че очите и мозъкът, които преди това идентифицирах като мои, бяха в този неодушевен обект, с който вече не се идентифицирах, все още осъзнавах виждането, мисли и чувства. Наблюдавах моята нова реалност със спокойствие. Бавно се огледах и под мен видях обширна и безкрайна тъмнина. Като празнота или черна дупка, бях неустойимо привлечена към тъмнината. Постепенно, почувствах да падам към нея. Помислих си, без страх или някаква емоционална реакция, “Не е ли странно?” Бях толкова уплашена, че ще бъда съдена и изпратена в рая или ада. Но изглежда, че просто ще изчезна в тъмното нищо. Дори когато моето ново съзнание намаля, аз се предадох на тежестта обземаща ме като тъмнината напълваше моя разум (mind). Зрението ми стана неясно като започнах да се сливам с мрачността.

Без да се съпротивлявам, пузнах всички мои задръжки от останалите късчета съзнание или лична идентификация. В този момент почувствах последното от мен да изчезва в нищото, изведнъж бях блъсната от могъща, енергийна сила, която се спузна под мен и ме повдигна, носейки ме нагоре.

Едва осъзната, моето единствено усещане беше това на повдигане. Сякаш пътувах нагоре с невъобразяема скорост. Чисто усещане на вятър мина силно по лицето и тялото ми с огромна скорост и все пак нямаше неудобство. Обширни разстояния като че ли минаха покрай мен и колкото повече се издигах, толкова повече се избистряше главата ми. Осъзнах дълбоко чувство на мир и топлина, които проникваха в моите усещания. Объркана, защото енергията, която бе ме обгърнала имаше определено присъствие, опитах се да видя какво става и кой ме носи; кой или какво се грижеше толкова дълбоко за мен? Почувствах се неизмеримо мирно и обичана. Знаех, че съм в ръцете на същество, което се грижеше за мен с перфектна обич и ме носеше от тъмната празнота в нова реалност.

След като моя разум се изчисти, изтъркан от остатъците от смъртни, минали асоциации, най-накрая можех да отворя съществото си към духа и моето зрение се изчисти.

С очите на моето духовно тяло, погледнах да видя какво ме държеше в такава любов и съзрях лъчезарно, Духовно същество, толкова великолепно и пълно с любов, че знаех, че вече никога няма да се чувствам изгубена. Не мога да го опиша, но знаех, че този Дух е Христос. Не беше вяра, възприятие или разбиране, но моето разпознаване на Христос дойде от моята нова перспектива на Духа.

Не видях Духа както бях виждала Исус от Назарет рисуван по картините, но вътрешно знание на сърцето ми ми припомни и потвърди Христос. Лъчезарният Дух беше Христос, проявата и израза на чиста любов. Поради моето християнско образование, не знаех друго име, с което да го нарека, като го погледнах.

Други може би ще го нарекат Буда, или Яхве, или Великия Дух в Небесата, но името не беше от значение, само разпознаването на абсолютна любов и истина беше важно. На сигурно в милата и все пак силна прегръдка на неговата любов, си отпочинах, сигурна че всичко е наред, точно както беше предполагаемо да бъде.

Издигайки се по-високо, повдигнах очите си да видя голяма светлина в далечината. С Христос като мой водач, бързо се приближих към светлината. Екстази напълни душата ми като гледах сиянието, много пъти по-блестящо от слънцето.

Светлината беше навсякъде и всичко, най-ярката, която съм виждала и заслепително неописуема. Достатъчно ярка да те заслепи или изгори, но все пак аз не бях наранена.

Светлината се премести над мен, през мен, измивайки всяко скрито място на моето сърце, премахвайки всичката болка и страх, превръщайки моето същество в

радостна песен. Мислех си, че любовта, която почувствах от Христос беше пълна, но светлината, срещу която реехме беше изпълването на моето търсене, обичащия източник на всичко, което съществува, Бога на истината и безусловната любов, началото на създанието.

Моето разбиране за любов се промени завинаги. Величието и славата на това видение беше неизразим момент, който определи завинаги моята посока към истината. Бях у дома и не исках нищо друго освен да остана в светлината на Бог. Христос ме доведе до светлината и стоях в присъствието на Бог. Бях изпълнена с пълни знания: светлината беше любов и любовта беше Бог. Осъзнах моята чистота. С нова яснота, осъзнах, че съм се разхождала през живота си като призрак, завит с було от страх, навлечен с илюзии. Стоях като обожател, отворен към течната златна светлина, която напълни моята празна черупка до препълване.

Нямаше граници на изливането като стигнах до възторженото разбиране за безкрайната природа на любовта на Бог. Нямаше място, в което Бог да не съществува и аз бях в Бог. Аз съм неразделна част от светлината. Истината коя съм аз, наистина, кои всички ние сме, е перфектна любов като създание на Бог. Всички Божии създания е едно създание и аз съм едно със създанието. Бог и аз сме едно, Създател и създание.

Прекарах целия си живот в страх от съд и сега, стоейки до Бог, се познавам напълно и се намирам безупречна. Знаем, че Бог ме е считал за перфектна. Бог ме обичаше, защото любовта е цялостта на Бог. Бог обича без граници. Най-накрая всичко имаше смисъл. Бог можеше единствено да ме обича, защото Бог е само любов, нищо друго освен любов. Единствената реалност е Бог; не може да има друга и БОГ Е ЛЮБОВ.

Достигнах моя истински дом. Обърнах се към Христос и казах, “Това е красиво. Аз съм у дома. Това е където искам да съм. Искам да остана.” И Христос отвърна, “Можеш да останеш за малко и след това трябва да се върнеш.”

След завръщането от рая:

Не можех да повярвам, че трябваше да се върна във физическата реалност. След живот пълен с объркване и страх, стоях в присъствието на отворен, възприемчив, не съдещ, напълно обичащ Бог. Не исках нищо друго освен да остана в това присъствие, но ми беше казано, че трябва да се върна.

Друг аспект от драматичната промяна в живота ми след преживяването близо до смъртта, е че вече нямам страх от смъртта. Всъщност, смъртта ми стана любимата тема изведнъж. Докато преди бях забранила да се приказва дори една смъртна дума в моя дом, сега моето семейство и приятели не могат да ме спрат да приказвам за моето преживяване.

Учудващо, бях тъжна и ядосана, дори непокорна. Бях смутена, че след цял живот пълен със страх, бях стигнала до рая и после пратена обратно. “Защо?” се питах,

“Твърде малка риба ли бях, или какво!”

В рамките на почти една година, често лежах в леглото ми през нощта плачейки, ридаяйки и молейки Бог да ми позволи да се върна у дома. Не бях от тези щастливи хора, които преживяваха спонтанно освобождаване от тяхната болест с тяхното НДЕ. Все още бях много болна и не разбирах смисъла от това да остана на Земята като не мога с нищо да помогна и едва се свързвах с моето семейство и други хора. Хленчех, питах се и се молах на Бог. “Моля, моля, моля, МОЛЯ позволи ми да се върна у дома.”

Пазарейки се с Бог, исках настойчиво, “Ако трябва да стоя тук, защо не можеш да ме излекуваш, за да направя нещо?” Умолявайки Бог, извиках, “Ако нямаш намерение да ме излекуваш напълно, какво ще кажеш да ми позволиш да съм достатъчно добре, за да мога да рисувам дори един час на ден? Ако не мога да правя нищо, защо да няма някакъв начин да съм сред хора? САМОТНА СЪМ!”

Въпреки, че постоянно чувствах вълни от любов да ме поливат, когато спрях да се оплаквам достатъчно дълго да си припомня моето преживяване, никога не получавах отговорите на моите молитви. Поне не отговорите, които исках.

След около година се молах с нова молитва от най-искрените дълбочини на сърцето ми. Още веднъж се отказах от моето желание и усилия да командвам живота ми, така изцяло както онази нощ, когато предадох живота си и умрях. Казах на Бог, “Мои скъпи Боже, предавам се. Не знам какво е правилно за мен. Не знам какво трябва да направя, коя съм да гледам, или какво трябва да кажа. Не знам дори какво да си мисля. Винаги искам това, което си мисля че ще е най-добре за мен. Боже, не знам какво е най-добре за мен. Моят живот е твой. Каквото искаш за мен е добре. Ако трябва да лежа тук в това легло, болна и осакатена до края на живота си, дали ще е двадесет минути или двадесет години, това е добре. Каквото и да се случи е добре. Знаем, че ме обичаш.” И после прибавих, “Имам само една молба. Моля, ако ще живея, нека да бъде полезна по някакъв начин - за ТЕБ.”

Нейният дар от Бог:

Интересна манифестация след моето НДЕ беше, че започнах да виждам бяла светлина и проблясъци от светлина около хората и обекти. Понеже имах много физически аномалии по време на моята болест, предположих че “светлините” бяха други, оптични странични ефекти на моята болест. По-късно ми беше показано, че светлините бяха много повече от това.

Като ми се оправи бавно здравето, от време на време карах кола сама за малки отсечки за срещи. Един ден както карах по една оживена улица, спрях на червено и наблюдавах една странна сцена да се развива пред мен. Един товарен камион беше паркирал на дясната страна, около половин блок пред мен. Камионът беше от тези, които се

отварят от страни, а не отзад. Гледах как шофьорът мина покрай страната на камиона, която е от към улицата, и започна да разтоварва товара, докато едно превозно средство се приближаваше към него. Вътре в колата ми извиках с моя малък южняшки глас, “О мили, не трябва да правиш това, опасно е.”

В този забележителен ден, гледах, потресена, как познатите танцуващи светлини около шофьора се завъртяха, бързо се съединиха във формата на спираща-дъха, полупрозрачна, красива жена-дух, излъчваща светлина.

Може би защото бях изпратила любовна и загрижена мисъл за състоянието на шофьора, та духът обърна своя любовен поглед върху мен. За един кратък момент, нашите очи се срещнаха. Тя ми се усмихна, след това, носейки се върху нищо-неподозиращия се човек, обърна своето внимание към своята грижа, мъжа, който не осъзнаваше райското присъствие и беше зает относно своя бизнес. Бях като ударена от гръм.

Едва дишайки и хипнотизирана от видението, не ми се искаше да сменя очи от красотата на сцената; въпреки това, с моето периферно зрение, осъзнах още по-непреодолими светлини. Когато успях да се отделя от духа, огледах се бавно около мен и навсякъде където виждах, всеки един човек с моето видение имаше красиви, обичащи духове грижейки се за него. Хората ходейки безгрижно по тротоара бяха съпроводени от духове. Вътре в колите, освободени от физически бариери, можех да видя светлината и формата на съществата около обитателите. Видях хора, които бягат (joggers) с трепкащи светлини оставяйки следи след тях, докато техния дух поддържаше темпото. Като хората влизаха и излизаха от сградите, съществата от светлина ги следваха. Гледката пред очите ми беше пълна с бляскава бяла светлина.

От ограниченото разбиране на моя човешки разум, мъчех се да разбера значението на това, което видях. Знаех, че светлините са свързани с индивидуалните хора, въпреки това по-скоро от тях, отколкото с тях, почти сякаш те бяха продължение на тяхното съществуване - светлинна връзка към аспекта на тяхното Висше Аз (Higher Self). Светлините, връзка към хората, които проблясваха от съществата бяха толкова ярки и обширни, те бяха свързани, формирайки един вид слънчева решетка. Спомням си от книгите за НДЕ-та за хора, които са виждали решетки на другата страна, които те не можеха да си обяснят.

Като погледнах към мрежата от светлина пред мен, почувствах безмерното изливане на любов идваща от всички същества, осъзнах че връзката на човешките същества със Съществата от Светлина беше чрез любов и че самата любов беше свързана чрез тази решетка.

Метафората изобразена от картината, която видях и възприех беше абсолютно ясна и аз бях залята със знанието, че НИЕ ВСИЧКИ СМЕ ЕДНО. Разбрах, че нашето единство и свързано с любовта и е на достъпно, много по-високо ниво и средства за комуникация отколкото нормално сме свикнали, но към което имаме достъп. Тази

любов е достъпна за всеки, който иска да направи тежката духовна работа, която ще ни позволи да отворим сърцата си и разума и очите към Духа. Спомних си любовта, която почувствах в присъствието на Бог и почувствах пълно чувство на любов към всички създания като едно свързано цяло и манифестация на Бог.

Постоянно тази единствена истина беше докарана до мен. Само Бог съществува, Бог е всичко. Всичко, към което погледна е изображение на Бог; не физическия мираж, ами светещия блясък зад маската.

Сепнах се обратно към всекидневното съзнание от подсвиркването на клаксона. Погледнах скоростомера и осъзнах, че едвам пълзях напред с колата. С проливни сълзи течащи надолу по лицето ми отбих колата настрани докато възприема всичко, на което бях свидетел, и да си възвърна спокойствието на духа. Не знам колко дълго седях, възприемайки чудото на това събитие, но не можех да мърдам докато това грандиозно видение бавно се разсея, връщайки се към по-познатите форми на светлина около телата на хората, които гледах.

Не ми се искаше да тръгвам, защото се надявам, че ангелите ще се върнат, и ги наричам ангели, защото не знам какво друго да кажа. Но като събрах силите си достатъчно за да карам, успях да стигна у дома. Загрижена да кажа на моя съпруг, все още се чудех какво ще си помисли той. Ще си помисли ли, че халюцинирам, че отново съм болна, или че дори съм си загубила ума? За негова чест, той изслуша с отворени уши моя разказ. Всъщност след като си казах историята, неговия отговор беше, “Можеш ли да видиш нещо около мен?” Гледайки дълбоко в светлините около него, открих, че като се фокусирам върху проблясващите светлини се появява форма, която придобива вида на красив дух. Като описах неговия съпровождащ дух, той се разтрепери.

Насърчена от отговора на Ед, казах моята история на децата и приятели и те предадох информацията на техните приятели. Това даде началото на, по някой път плахи и скептични, но винаги любознателни въпроси от приятелите. Те също питаха, дали имам нещо против да има кажа, дали имат същества около тях.

Ще имам ли нещо напротив? Беше мое удоволствие да споделя любовта, която изпитвах от фините обитатели на пространство, където любовта царува. С нетърпение споделях със всеки, който искаше да знае, дали има ангели около тях.

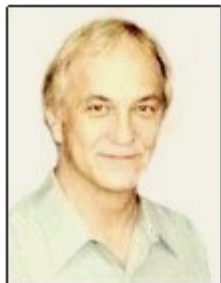
Накрая, новините за моята способност да виждам ангелското царство се разпространиха по вестниците, телевизионни предавания, лекции в университети и, най-важно, от уста на уста. Днес, посвещавам времето си на четене, да давам съвети и лекции. Като приказвах повече и повече с хората натрупах нови прозрения. В началото наричах това, което виждам ангели, защото няха други думи, с които да опиша какво виждах. Съществата бяха любовни, светещи и имаха присъствие и

красота от друг свят. Интересно, когато моята способност да различавам духове се увеличи, започнах да виждам различен тип дух покриващ хората, и те завладяха моето внимание. Чувствах се отговорна да опиша точно какво виждам и само това което виждам около хората, които искаха преглед, дори ако техния дух не изглеждаше като стереотипния ангел, който те очакваха.

Например: Веднъж казах на една жена за един стар мъж с изпъкнали уши носещ малки обли очила и с глупава усмивка, която разкриваше зъби, които имаха място между тях. Жената ме погледна смаяна и ми каза със сълзи на очите, “О, Боже мой, познавам го. Това е моя чичо, който беше убит. Винаги съм се чудела дали е добре.” Духът се усмихна и се свърза телепатично с мен. Успях да кажа на неговата племенница, която той все още обичаше, че той е добре и че е с тази неподозираща жена през цялото време. Първият път, когато такова нещо се случи, се изненадах. Объркана си помислих, “О чудесно, сега виждам ‘мъртви’ хора!” Ако не бях преживяла моето НДЕ сигурно щях да си помисля, че съм луда. Но имах НДЕ. Сега мога да виждам ангели, и очевидно мога да видя духовете на хора, които са умрели.

Няма смърт, но мога да докладвам за присъствието от други измерения, където духовете живеят след напускане на тяхното земно съществуване. Също открих, че мога, някой път, да видя духовната форма на хора, които са все още живи на Земята. Бързо осъзнавах моето разбиране за тази способност като виждах радостта и удобството, което тя даде на хората да чуят обнадеждаващите истории за любовта след смъртта.

Мелън Томас Бенедикт

Мелън-Томас Бенедикт е човек на изкуството, който е имал преживяване близко до смъртта през 1982. Бил е мъртъв за около час и половина поради неизлечим рак. По време на смъртта му, той излиза от тялото си и отива в светлината. Заинтересуван от вселената, той бива откаран далече в дълбочините на съществуването и дори извън тях, в енергичната празнота на нищото преди Големия Взрив. По време на неговото преживяване, той е имал възможността да научи много относно прераждането.

Благодарение на неговото преживяване успява да допринесе за научни открития. Мелън се е занимавал усилено с механиката на клетъчната комуникация и изследвания свързани с връзката на светлината и живота в областта на квантовата Биология. Изследванията предоставят драматична нова перспектива как работят биологичните системи. Мелън е открил, че живите клетки могат много бързо да реагират на светлинни подбуждания, водещи до, освен други неща, високо скоростно лечение. Той е изследовател, изобретател и лектор, който държи шест американски патента.

Няколко седмици след като Мелън се е родил, той може би е преживял НДЕ, когато неговите черва са се разкъсали. Неговото тяло било захвърлено настрана като труп, но все пак за изненада на всички той по-късно се е съживил. Когато е станал достатъчно голям, за да може да държи постели, той започнал нещо, което се е превърнало в непреодолим подтик да създава символични форми на черно-бели ин-ян кръгове от източните религии. Не си спомня защо е чертал тези определени символи.

Прекарал е училищните си години в Католически интернат във Вермонт и като младеж е бил кръстен в Християнската религията на Спасителната Войска. Пътувал е обширно поради военния му втори баща, докато семейството му не се е установило във Файетевил, Северна Каролина.

След това Мелън е имал диагноза рак, който не може да се оперира. Той се е махнал от полуделия филмов свят и подкарал собственото си студио за цветно стъкло. Като се влошило състоянието му, той прекарал все повече време с неговото изкуство. Една утрин се събудил знаейки, че ще умре на следващия ден, и умрял.

Пътят към Смъртта:

През 1982 умрях от неизлечим рак. Състоянието не можеше да се оперира и всякакъв вид хемотерапия просто ме правеше по-вял. Бяха ми дали от шест до девет месеца живот. Бях информационен маниак през 70-те, и бях паднал духом относно ядрената криза, екологичната криза, и т.н. И понеже няха духовна база, започнах да вярвам, че природата е направила грешка, и че вероятно сме един раков

организъм на тази планета. Не виждах никакъв начин да се избавим от проблемите, които си бяхме създали на нас и на планетата. Възприемах всички хора като рак, и това беше което получих. Това ме уби. Внимавайте каква ви е гледната точка за света. Може да се върне на теб, най-вече ако имаш негативно отношение към света. А аз имах сериозно негативно. Това ме доведе до моята смърт. Опитах всякакви алтернативни лечебни методи, но нищо не помогна.

Та прецених, че това е наистина само между мен и Бог. Никога досега не се бях срещал с Бог, или дори да се занимавам с Бог. Нямах никаква духовност по онова време, но бях на път да уча за духовността и алтернативното лечение. Поставих си за цел да прочета и назубря всичко възможно въпроса, защото не исках да бъда изненадан като съм на другата страна. Та започнах да чета относно различните религии и философии. Всички те бяха много интересни и даваха надежда, че има нещо на другата страна.

От друга страна, като само-издържач се художник на цветно стъкло по онова време, нямах никаква здравна застраховка. И така моите спестявания отидоха за една нощ в тестване. Тогава се изправих пред медицинската професия без никаква застраховка. Не исках да обременявам финансово моето семейство, и затова реших, че ще се справя сам. Нямах постоянна болка, но имах моменти, в които ми се губеше съзнанието. Разбрах, че не мога да карам кола и след това отидох в приют. Имах моя собствена болногледачка. Бях благословен от този ангел, който ме съпроводи през последната част от живота ми. Издържах около осемнадесет месеца. Не исках да вземам много лекарства, понеже исках да съм възможно най-съзнателен. Тогава изпитах такава болка, нямах нищо друго освен болка в съзнанието ми, за щастие само няколко дни.

Светлината на Бог:

Спомням си, че едно утро се събудих у нас около 4:30 часа и просто знаех, че това беше. Това беше деня, в който щях да умра. И викнах няколко приятели и си взех довиждане. Събудих моята болногледачка и ѝ казах. Бях се уговорил лично с нея, че тя ще остави тялото ми за шест часа, заради всички интересни неща, които бях прочел, че се случват, когато човек умира. Върнах се да спа. Следващото нещо, което си спомням беше началото на типичното НДЕ. Изведнъж бях напълно осъзнат и стоях изправен, но моето тяло беше в леглото. Имаше я и тъмнината около мен. Бъдейки извън тялото беше по-живо отколкото обикновено преживяване. Беше толкова живо, че можех да видя всяка стая в къщата, можех да видя върха на къщата, можех да видя около къщата, можех да видя под къщата.

Там беше и светещата светлина. Обърнах се към светлината. Светлината беше много подобна на това, което много други хора описват в техните НДЕ-та. Беше толкова величествена. Реална е, можеш да я почувстваш. Пленителна е, искаш да отидеш към нея сякаш искаш да отидеш в идеалните ръце на твоята майка или

татко.

Като започнах да се движа към светлината, знаех интуитивно, че ако отида при нея, ще бъда мъртъв.

И както се движех към нея казах, “Моля изчакай минутка, изчакай малко тук. Искам да си помисля за това; Бих желал да приказвам с теб преди да тръгна.”

За моя изненада, цялото преживяване спря в този момент. Вие контролирате наистина вашето НДЕ. Не се намирате на влакче в увеселителен парк. И моето желание беше уважено и проведох няколко разговора със светлината. Светлината се променяше в различни фигури, като Исус, Буда, Кришна, мандали (кръгове), първообразни картини и знаци.

Попитах светлината, “Какво става тук? Моля те светлина, разясни се на мен. Искам наистина да знам реалността на ситуацията.”

Не мога да обясня точните думи, защото беше вид телепатия. Светлината отговори. Информацията, която ми беше дадена, беше че твоите вярвания оформят вида на обратната връзка, която получаваш пред светлината. Ако си бил Будист или Католик или Фундаменталист, ще получиш обратна връзка на твоите мисли. Имаш шанса да я погледнеш, да я проучиш, но повечето хора не го правят.

След като светлината ми се разкри, осъзнах, че това което наистина виждах, беше част от матрицата на нашето Висше Аз. Единственото нещо, което мога да ви кажа е, че то се превърна на матрица, мандала (кръг) от човешки души, и това което видях е, това което наричаме нашето Висше Аз във всеки един от нас е матрица. То е също канал към Източника; всеки един от нас идва директно, като директно изживяване от Източника. Ние всички имаме Висше Аз, или част от абсолютния дух от нашето същество. То се разкри пред мен в истинската си енергийна форма. Единствения начин, по който мога да го опиша е, че съществото на Висшия Аз е по-скоро канал. Не изглеждаше така, но беше директна връзка със Източника, която всеки един от нас притежава. Ние сме директно свързани с Източника.

Така светлината ми показва матрицата на Висшия Аз. И ми стана ясно, че всички Висши Аз-ове са свързани в едно същество, всички хора са свързани като едно същество, ние всъщност сме едно и също същество, различни аспекти от същото същество. Не беше дадено на определена религия. Това ми беше разяснено. И видях тази мандала (този кръг) от човешки души. Беше най-красивото нещо, което някога съм виждал. Влязох в него и то беше поразително. Беше като любовта, която винаги си искал, и беше от този вид любов, която лекува и регенерира.

Като помолих светлината да продължи да обяснява, разбрах какво е матрицата на Висшия Аз. Имаме решетка около планетата, където всички Висши Аз-ове са свързани. Това е като огромна компания, следващо фино ниво на енергия около нас, духовното ниво, може би да кажете.

След това, след няколко минути, поисках повече обяснения. Наистина исках да зная какво е вселената, и бях готов да тръгна тогава.

И казах, “Готов съм, вземи ме.”

Тогавашветлината се превърна в най-красивото нещо, което съм виждал: мандала от човешките души на тази планета.

Сега дойдох до това с моята негативна гледна точка относно какво се е случило на планетата. И помолих светлината да продължи да ми се изяснява, видях в тази великолепна мандала колко сме красиви в нашето естество или сърцевина. Ние сме най-красивите същества. Човешката душа, човешката матрица, която всички ние образуваме заедно е абсолютно фантастична, елегантна, екзотична, всичко. Просто не мога да се изразя достатъчно как тя ми промени мнението за човешките същества в този момент.

Казах, “О Боже, не знаех колко сме красиви.”

На всяко ниво, високо или ниско, в каквата и форма да сте, вие сте най-красивите създания.

Бях изненадан да открия, че нямаше никакво зло в моята душа.

Казах, “Как е възможно това?”

Отговорът беше, че никоя душа не наследява зло. Ужасните неща, които се случваха на хората може да са ги подтикнали да правят зли неща, но техните души не са зло. Това, което всички хора търсят, това което ги поддържа, е любов, ми каза светлината. Това което разваля хората е липсата на любов.

Разкритията идващи от светлината продължаваха нататък, после питах светлината, “Това означава ли, че човечеството е спасено?”

Тогавашветлината като звук от тромпет с дъжд от спираловидни светлини, Великата Светлина проговори, “Запомни това и не го забравяй; вие се спасявате, освобождавате и лекувате. Винаги сте го правили. И винаги ще. Вие сте създадени със силата да правите така от преди началото на света.”

В този момент осъзнах още повече. Осъзнах, че НИЕ ВЕЧЕ СМЕ СПАСЕНИ, ние сме се спасили, защото ние сме били проектирани да се самопоправяме както останалата част на Божията вселена. Това е значението на второто пришествие.

Благодарих на светлината от Бог с цялото си сърце. Най-доброто нещо, което можех да измисля бяха тези прости думи на тотално уважение: “О скъпи Боже, скъпа Вселено, скъпи Висши Аз, обичам живота си.”

Светлината сякаш ме вдишваше дори по-дълбоко. Сякаш напълно ме поглъщаше. Обичащата светлина е, до ден днешен, неопишуема. Влезнах в друга реалност, по-дълбока от последната и осъзнах нещо повече, много повече. Беше грамаден поток от светлина, обширен и пълен, дълбоко в сърцето на живота. Попитах какво е това.

Светлина отговори, “Това е РЕКАТА НА ЖИВОТА. Пий от тази манна небесна за твоето сърце.”

Това и направих. Поех една голяма глътка и после още една. Да пиеш от самия живот! Бях в екстаз.

Тогава светлината каза, “Имаш желание.”

Светлината знаеше всичко за мен, всякакво минало, настояще и бъдеще.

“Да!” прошепнах.

Поисках да видя останалата част от вселената; извън нашата слънчева вселена, извън всички човешки илюзии. Светлината тогава ми каза, че мога да тръгна по Потока. Така и направих, бях откаран през светлината до края на тунела. Почувствах и чух поредица от много нежни звукови гърмежа. Какво бързане!

Изведнъж сякаш бях изстрелян надалече от планетата на този поток от живота. Видях земята да се отдалечава. Слънчевата система, в целия си блясък, профуча и изчезна. По-бързо от скоростта на светлината летях през центъра на галактиката, поемайки повече знания като преминавах. Научих, че тази галактика и цялата вселена, бликат от много различни по видове ЖИВОТ. Видях много светове. Добрата новина е, че не сме сами в тази вселена!

Като минавах през този поток от съзнание през центъра на галактиката, потока се разширяваше в страхотни фрактални вълни от енергия. Супер клъстерите на галактиките с цялото им древно знание минаваха наоколо. В началото си мислех, че отивам някъде; всъщност пътувах. Но тогава осъзнах, че както потока се разширяваше, моето съзнание също се разширяваше да поеме всичко във вселената. Цялото съзнание мина покрай мен. Беше невъобразимо чудо! Бях наистина детето чудо; едно дете в страната на чудесата!

Сякаш се бях извисил над всичките създания във вселената и те изчезваха в точка от светлина. Почти веднага втора светлина се появи. Дойде от всички страни и беше толкова различна; светлина състояща се от много повече от всички честоти във вселената.

Почувствах и чух няколко меки звукови гърмежа отново. Моето съзнание, или същество, се простираше за да се смеси с цялата холографична вселена и повече.

Като влезнах във втората светлина, осъзнах че тъкмо съм се издигнал над истината.

Това са най-добрите думи, които мога да намеря, но ще се опитам да обясня. Като влезнах във втората светлина, се разширих извън първата светлина. Озовах се в дълбока тишина, извън всяка тишина. Можех да виждам или усещам ЗАВИНАГИ, извън безкрайността. Бях в празнотата. Бях в преди създаването, преди Големия Взрив. Преминах началото на времето - първата дума - първата вибрация. Бях в окото на създанието. Чувствах се, че докосвам лицето на Бог. Не беше религиозно чувство. Просто бях в едно с абсолютния живот и съзнание.

Като казвам, че можех да виждам или усещам завинаги, имам предвид че можех да преживея цялото създание как се самогенерира. Беше без начало и без край. Това е мисъл за разширяване на ума, нали? Учените възприемат Големия Взрив като единствено събитие, което е създало вселената. Видях, че Големия Взрив е един от безбройните Големи Взривове създаващи вселените безкрайни и едновременни. Единствените картини, които дори трудно се описват с човешки термини, би били тези, създадени от суперкомпютри използващи фрактални геометрични уравнения.

Древните са знаели това. Те са казали, че Божеството периодично създава нови вселени чрез издишване и разрушава други вселени чрез вдишване. Тези епохи са били наречени Юги. Модерната наука нарича това Големия Взрив. Бях в абсолютно, чисто съзнание. Можех да видя или възприема всички Големи Взривове или юги, които се създаваха или саморазрушаваха. Мигновено влизах във всички едновременно. Видях, че всяка малка частица от създанието има силата да създава. Трудно е да се обясни това. Все още съм ням относно това.

Трябваша ми няколко години след като се завърнах изобщо да асимилирам с думи преживяването на празнотата. Мога да ви кажа това; празнотата е по-малко от нищото и все пак повече от всичкото! Празнотата е абсолютната нула; хаосът формиращ всички възможности. Тя е абсолютното съзнание; много повече от дори универсална интелигентност.

Къде е празнотата? Аз знам. Празнотата е във и извън всичко. Вие, дори точно сега като живеете, сте винаги вътре и вънка от празнотата едновременно. Не трябва да отивате някъде или да умрете за да стигнете там. Празнотата е вакуум или нищо между физическите манифестации. ПРОСТРАНСТВОТО между атомите и техните компоненти. Модерната наука е започнала да изследва това пространство между всичкото. Нарича го нулева-точка. Каквото и да се опитат да измерват, техните инструменти излизат от скалата, или отиват до безкрайност, така да се каже. Няма начин за сега да измерят безкрайното с точност. Има повече нулево пространство във вашето собствено тяло и вселената отколкото където и да е!

Това, което мистиците наричат празнота не е празнота. Тя е толкова пълна с енергия, различен вид енергия, която е създала всичко, което сме. Всичко след

Големия Взрив е вибрация, от първата дума, която е първата вибрация.

Библейското “Аз съм” наистина има въпросителна след себе си.

“Аз съм? Какво съм аз?”

Така създанието е Бог, които изследва себе си по всевъзможни начини, едно продължително безкрайно изследване чрез всеки един от нас. Чрез всеки косъм на главата ви, всяко листо на дърветата, всеки атом, Бог изследва себе си, великото “Аз съм”. Започнах да виждам, че всичко което е, е Аз-ът, вашия Аз, моя Аз. Всичко е великия Аз. Затова Бог знае, дори когато едно листо падне. Това е възможно, защото където и да сте, там е центъра на вселената. Където и да някой атом, там е центъра на вселената. Има Бог там и Бог е в празнотата.

Като разглеждах празнотата и всички юги или създания, бях напълно извън времето и пространството, такива каквито ги познаваме. В това разширено състояние, открих че създанието е относно абсолютно чисто съзнание, или Бог, идващо в изживяването на живота, какъвто го познаваме. Самата празнота е лишена от изживяване. Тя е преди живота, преди първата вибрация. Божеството е повече от живот и смърт. Затова във вселената има дори нещо повече от живота и смъртта да се изживее!

Бях в празнотата и осъзнавах всичко, което е било създадено. Сякаш гледах от очите на Бог. Бях станал Бог. Изведнъж не бях аз вече. Единственото нещо, което мога да кажа е, че гледах през очите на Бог. И изведнъж знаех, защо съществува всеки атом и можем да видя всичко.

Интересната част беше, че отидох в празнотата, върнах се с разбирането, че Бог не е там. Бог е тук. За това става въпрос. Та това постоянно търсене на човешката раса да отиде и да намери Бог ... Бог ние дал всичко, всичко е тук - тук се намира. И това което правим сега е Божието изследване на Бог чрез нас. Хората са толкова загрижени да се опитват да станат Бог, че изпускат да осъзнаят, че ние вече сме Бог и Бог става нас. За това става въпрос.

Когато осъзнах това, бях свършил с празнотата, и исках да се завърна в това създание, в тази юга. Това беше естественото нещо да направя.

Тогава изведнъж се завърнах през втората светлина, или Големия Взрив, чувайки още няколко меки взрива. Пуснах се обратно по потока от съзнание през цялото създание, какво пускане беше! Супер клъстерите на галактиките ми се явиха с още повече прозрения. Минах през центъра на нашата галактика, който е черна дупка. Черните дупки са огромни процесори или рециклатори на вселената. Знаете ли какво има от другата страна на една черна дупка? Ние сме; нашата галактика; която се преработва от друга вселена.

В цялата си енергийна конфигурация галактиката изглеждаше като фантастичен град от светлини. Цялата енергия от тази страна на Големия Взрив е светлина. Всяка

частица по-малка от атома, всеки атом, звезда, планета, дори самото съзнание е направено от светлина и има честота и/или частица. Светлината е живата материя. Всичко е направено от светлина, дори камъните. Така всичко е живо. Всичко е направено от светлината на Бог; всичко е много интелигентно.

Светлината на любовта:

Като се спусках по потока видях огромна светлина да идва. Знаех, че това беше първата светлина; светлинната матрица на Висшия Аз на нашата слънчева система. Цялата слънчева система се появи в светлината придружена от един от тези меки взривове.

Видях, че нашата слънчева система, в която живеем, е нашето по-голямо местно тяло. Това е нашето местно тяло и ние сме много по-големи отколкото си представяме. Видях, че слънчевата система е нашето тяло. Аз съм част от това и Земята е това велико създадено същество, което ние сме и ние сме частта от него, която знае, че е. Но ние сме само тази част. Ние не сме всичко, но ние сме тази част от него, която знае, че е.

Успях да видя цялата енергия, която тази слънчева система генерира, и е невероятно светлинно шоу! Можех да чуя музиката на сферите. Нашата слънчева система, както и всички небесни тела, генерират уникална матрица от светлинни, звучни и вибрационни енергии. Напредналите цивилизации от другите слънчеви системи могат да следят живота, какъвто го знаем, във вселената използвайки вибриращата или енергийния печат на матрицата. Детска игра е. Чудните земни деца (човешките същества) издават изобилие от звуци сега, като деца играейки в задния двор на вселената.

Поех потока директно към центъра на светлината. Почувствах се прегърнат от светлината като ме пое със своя дъх, последван от друг мек звук взрив.

Бях във великата светлина на любовта с потока на живота минаващ през мен. Трябва да го кажа отново, това е най-обичащата, не съдеща светлина. Тя е идеалния родител за това чудно дете.

“Какво сега?” се чудех.

Светлината ми обясни, че няма смърт; ние сме безсмъртни същества. Вече сме живи завинаги! Осъзнах, че ние сме част от естествена жива система, която се преработва безкрайно. Никога не ми беше казано, че трябва да се връщам обратно. Просто знаех, че ще се върна. Беше естествено, от това което видях.

Не знам колко дълго бях със светлината, в човешко време. Но дойде момент, в който осъзнах, че всички мои въпроси са отговорени и моето завръщане беше близо. Когато казвам, че всички мои въпроси бяха отговорени от другата страна, искам да кажа точно това. Всички въпроси ми бяха отговорени. Всеки човек има различна

роля и брой от въпроси, които да разучи. Някои от нашите въпроси са универсални, но всеки от нас изследва това нещо, което наричаме живот по неговия си уникален начин. Така и всяка друга форма на живот, от планините до всяко листо на всяко дърво.

И това е много важно за останалите от нас в тази вселена. Защото всичко то допринася за Голямата Картина, пълнотата на живота. Ние сме, с думи казано, Бог изследвайки своето Аз в един безкраен Танц на Живота. Вашата уникалност подсилва всичко живо.

Неговото завръщане на Земята:

Като започнах да се връщам обратно към живота, изобщо не ми мина през ума, нито ми беше казано, че ще се завърна в същото тяло. Просто нямаше значение. Имах пълна вяра на светлината и в процеса на живота. Когато потока се свърза с великата светлина, помолих никога да не забравям видяното и чувствата от това, което изпитах на другата страна.

Имаше едно “Да.” Почувствах го като целувка по моята душа.

Тогава бях върнат обратно от светлината във вибрационното царство отново. Целия процес се обърна, с дори дадена ми повече информация. Върнах се у дома, и ми бяха дадени уроци за механизма на прераждането. Бяха ми дадени отговори на всички тези малки въпроси, които имах:

“Как работи това? Как работи онова?” Знаех си, че ще бъде прероден.

Земята е велик процесор на енергия и индивидуалното съзнание се развива от нея и отива във всеки един от нас. Помислих се за човек първия път, и бях щастлив да съм това. От това, което видях, щях да съм щастлив да съм атом в тази вселена. Един атом. И така да бъде човешката част от Бог ... това е най-фантастичното блаженство. Това е блаженство извън нашите най-луди представи какво може да е блаженство. За всеки един от нас да бъдем човешката част от това преживяване е величествено и великолепно. Всеки един от нас, без значение къде е, прецакан или не, е блаженство за тази планета, където сме ние.

И минах през процеса на прераждане, очаквайки да бъде бебе някъде. Но ми беше даден урок как индивидуалната идентичност и съзнание се развива и се преродих отново в това тяло.

Бях толкова изненадан като си отворих очите. Не знам защо, но толкова се радвах, че съм обратно в това тяло, обратно в моята стая с някой, който се грижеше за мен и изливаше сълзи от очите си. Беше моята болногледачка. Беше се предала след час и половина след като ме намерила мъртъв, но знаем че беше час и половина, понеже бях намерен. Тя уважи моето желание, моето ново мъртво тяло да бъде

оставено само за няколко часа, докато успееше. Имахме усилен стетоскоп и много начини да проверим жизнените функции на тялото, за да видим какво се случваше. Тя може да потвърди, че бях мъртъв.

Това не беше преживяване близко до смъртта. Преживях самата смърт за поне час и половина. Тя ме намери мъртъв и провери стетоскопа, кръвното налягане и сърцебиенето за час и половина. След това се пробудих и видях светлината навън. Опитах се да стана да отида при нея, но паднах от леглото. Тя чу силен трясък и влезна и ме намери на пода.

Като се оправих, бях много изненадан и все пак слиян от това, което ми се случи. Първоначално цялата памет от пътешествието, което имах, я нямаше. Появих се на този свят и питах, “Жив ли съм?”. Този свят изглеждаше повече като съмн в сравнение с другия.

В рамките на три дни се чувствах нормално отново, по-ясно, все пак различно от както съм се чувствал преди в моя живот. Паметта ми от пътешествието се върна по-късно. Не можех да видя нищо погрешно в което и да е човешко същество, което бях виждал. Преди това бях наистина прибързан в преценката си. Мислех, че много хора са наистина прецакани, всъщност мислех си, че всички са прецакани с изключение на мен. Но всичко това ми се разясни.

След около три месеца по-късно един приятел каза, че трябва да се тествам, и отидох да ме сканират и т.н. Наистина се чувствах добре и ме беше страх от лоши новини.

Спомням си доктора в клиниката като гледаше сканираните неща от преди и след това, казвайки, “Ами, сега тук няма нищо.”

Аз казах, “Наистина, може би е чудо?”

Той каза, “Не, тези неща се случват, наричат се спонтанни опрощения (remission).”

Държеше се много невпечатлен. Но това беше чудо и аз бях впечатлен, дори ако никой друг не беше.

Уроците, които той научи:

Мистериите на живота имат много малко общо с интелигентността. Вселената изобщо не е интелектуален процес. Интелекта помага, брилянтен е, но точно сега, това е нещото с което се движим, вместо със нашите сърца и по-мъдрата част от нас самите.

Центъра на Земята е този велик трансмутатор на енергия, точно както можете да го видите на снимките на магнитното поле на нашата Земя. Това е нашия цикъл, дърпащ преродилите се души обратно и през него. Знак, че сте достигнали

човешкото ниво е, че започвате да развивате индивидуално съзнание. Животните имат групова душа и те се прераждат в групови души. Един елен е много вероятно да бъде елен завинаги. Но просто, че си роден човек, дали уродлив или гений, показва, че си на пътя на развитие на индивидуалното съзнание. То е част от груповото съзнание наречено човечество.

Видях, че расите са личностни клъстери. Държавите като Франция, Германия и Китай имат тяхната собствена личност. Градовете имат своята личност, техните местни душевни групи привличат определени хора. Семействата имат групови души. Индивидуалната идентичност се развива като разклоненията на един фрактал, груповата душа изследва нашата индивидуалност. Различните въпроси, които всеки един от нас има, са много, много важни. Това е как Бог изследва своето Аз - чрез теб. Тъй че, поставяй въпросите си и търси. Ще намериш твоя Аз и ще намериш Бог в този Аз, защото е само Аз-а.

И още, започнах да разбирам, че всички ние, хората, сме близки другари (soul mates). Ние сме част от една и съща душа, която се разделя фрактално в много креативни посоки, но все пак едни и същи. Сега като погледна някое човешко същество виждам близък другар, моя близък другар, този който винаги съм търсел. Освен това, най-големия близък другар, който ще намерите сте вие самите. Ние сме едновременно мъже и жени. Ние преживяваме това в матката и ние преживяваме това в състоянията на прераждане. Ако търсите най-великия другар извън себе си, може би няма да го намерите, той не е там. Точно както Бог не е “там”. Бог е тук. Не търси Бог “там навън”. Търси Бог тук. Гледай през твоя Аз. Започни да имаш най-великата любовна афера, която си имал ... със твоя Аз. Ще обикнеш всичко от това.

Спуснах се и в това, което може би ще наречете ада и беше много изненадващо. Не видях Сатана или дявол. Моето спускане в ада беше спускане в личната човешка мизерия, невежество и тъмнина на незнанието на всеки индивид. Изглеждаше като мизерна вечност. Но всяка от милионните души около мен имаше винаги малка звезда на разположение. Но никой не ѝ обръщаше внимание. Те бяха толкова погълнати от тяхната болка, травма и мизерия. Но след това, което изглеждаше като вечност, започнах да викам светлината, като дете викащо родителя за помощ. Тогава светлината се отвори и формира тунел, който дойде точно към мен и ме изолира от всичкия страх и болка. Това е ада.

Та това, което правим е да се учим да стиснем ръце и да се съберем. Вратите на ада са отворени сега. Ние ще се свържем, ще се държим за ръце и ще излезнем заедно от ада.

Светлината дойде при мен, превърна се в огромен златен ангел и аз казах, “Ти ангел на смъртта ли си?”

Тя ми обясни, че е моя абсолютен дух, матрица на Висшия ми Аз, много-древна част

от нас. Тогава бях откаран към светлината.

Скоро нашата наука ще изрази духа. Няма ли да е чудесно? Сега измисляме устройства, които са чувствителни към фина енергия или духовна енергия. Физиците използват тези атомни “блъскачи” (atomic colliders), за да размажат атомите и да видят от какво са направени. Стигнаха до кварки и дрънкулки (charm) и всичко това. Ами, един ден те ще стигнат до малките неща, които ни държат заедно и ще се принудят да нарекат това ... Бог. С атомни “блъскачи” те не само виждат какво има вътре, ами те създават

частици. Слава Богу повечето от тях имат кратък живот, милисекунди и наносекунди. Тъкмо започваме да осъзнаваме, че ние създаваме също, като вървим напред.

Като гледах завинаги, стигнах до област, в която има една точка, където предаваме цялото знание и започваме да създаваме следващия фрактал, следващото ниво. Имаме силата да създаваме, докато изследваме. И Бог се изследва чрез нас.

След моето завръщане чувствам спонтанно светлината и се научих да отивам до онова място почти всеки път в моите медитации. Всеки един от вас може да направи това. Не е необходимо първо да умрете за го направите. Във вашата екипировка е, снабдени сте за това вече.

Тялото е най-великолепната светлина, която съществува. Тялото е вселена от невероятна светлина. Духът не ни кара да разлагаме това тяло. Това не се случва. Спрете да се опитвате да станете Бог, Бог става вас. Тук.

Умът е като дете бягащо през вселената, искащо това и мислещо, че то е създадо света. Но аз питам ума:

“Какво общо има твоята майка с това?”

Това е следващото ниво на духовна осъзнатост. О! Моята майка! Изведнъж изоставяш егото си, защото не си единствената душа във вселената.

Един от моите въпроси към светлината беше, “Какво е рая?”

Разведоха ме по всички райове, които са били създавани: Нирванския, “Harry Hunting Grounds” и всички други. Минах през тях. Те са създадени от нашата мисъл. Всъщност ние не отиваме в рая, ние сме преработени. Но каквото създадем, ние оставяме част от нас там. То е реално, но не е всичко от душата.

Видях Християнския рай. Очакваме да е красиво място и седиш пред трона, възхвалявайки вечно. Опитах. Скучно беше! Това ли ще правим? Детско е. Не искам да обидя никой. Някои райове са много интересни и някои са много скучни. Древните бяха много интересни, на Американските Индианци (Native Americans), на

“Happy Hunting Grounds”. На Египтяните беше фантастично. И още и още. Има толкова много. Във всеки един от тях има фрактал, който е твоята лична интерпретация, освен ако си част от групова душа, която вярва само в Бога на определена религия. Тогава си много близо, в същия парк, но дори и тогава всеки е малко различен. Това е част от теб, която оставяш там. Смъртта е относно живота, не е относно рая.

Попитах Бог, “Коя е най-добрата религия на планетата? Коя е правилна?”

И Божеството каза с огромна любов, “Не ме е грижа.”

Беше невероятна благосклонност. Това означава, че ние тук сме грижовни същества.

Абсолютното Божество на всички звезди ни каза, “Няма значение от коя религия сте.”

Те идват и си отиват, те се променят. Будизмът не е бил завинаги, Католицизмът не е бил завинаги, и те всички са, за да бъдем просветени. Повече светлина идва във всички системи сега. Ще настъпи реформация в духовността, която ще бъде толкова драстична както Протестанската реформация. Ще има много хора, които ще се борят за това, една религия срещу другата, вярвайки, че само те са прави.

Всеки си мисли, че притежава Бог, религиите и философиите, и по-специално религиите, защото те формират големи организации около техните философии. Когато Божеството каза, “Не ме е грижа” веднага разбрах, че нас ни е грижа. Важно е, защото ние сме грижовни същества. Важно е за нас и това е, където е важно. Това което имате е енергийното уравнение в духовността. Абсолютното Божество не го е грижа дали сте Протестант, Будист или каквото и да е. Всичко това е цъфнала фасада на цялото. Пожелавам си всички религии да го осъзнаят и да позволят на другите да съществуват. Не е края на всяка религия, но приказваме за същия Бог. Живей и остави да живеят. Всеки има собствена гледна точка. И всичко се прибавя към Голямата Картина, всичко е важно.

Отидох на другата страна с много страх от токсични отпадъци, ядрени ракети, нарастване на населението, тропическата гора. Върнах се обичащ всеки един проблем. Обичам ядрени отпадъци. Обичам гъбовидни облаци от ядрени взривове, това е най-святата мандала, която сме манифестирали до ден днешен, като идеален образец е. То повече от всяка религия или философия на света ни сближи изведнъж, на ново ниво на съзнание. Знаейки, че можем да взривим планетата петдесет пъти или 500 пъти, ние най-накрая разбрахме, че може би ние всички сме тук заедно сега. За известен период, те трябваше да изпратят повече бомби, за да го разберем. Тогава започнахме да казваме, “Нямаме нужда повече от

това.”

Сега всъщност сме в по-безопасен свят отколкото живяхме преди и ще става все по-безопасен. Та се върнах обичащ токсичните отпадъци, защото те ни сближиха. Тези неща са толкова големи. Както Петър Ръсел би казал, проблемите сега са в “душевно големина”. Имаме ли размер на душата? ДА!

Изчистването на тропическата гора ще спадне и след петдесет години ще има повече дървета на планетата отколкото от много отдавна. Ако се интересувате от екология, подхванете я, вие сте част от системата, която се осъзнава. Подхванете я със цялата сила, но не се депресирайте. Тя е част от по-голямо нещо.

Земята е в процес да се само култивира. Вече няма да бъде толкова диво място както е била преди. Ще има огромни диви места, резервати, където природата ще процъфтява. Градинарството и резерватите ще бъдат нещото в бъдещето. Увеличението на населението стига до оптималният лимит на енергия за да предизвика разместване на съзнанието. Това разместване ще промени политиката, парите, енергията.

Какво става когато сънуваме? Ние сме многопространствени същества. Можем да имаме достъп до това чрез осъзнатото сънуване. Всъщност вселената е Божии сън. Едно от нещата, които видях е, че хората са точка на планетата, която е точка в галактиката, която е точка. Има огромни системи там навън и ние сме в нещо като средна система. Но човешките същества са вече легендарни из космоса на съзнанието. Малкото човешко същество от Земята/Гая е легендарно. Едно от нещата, с които сме легендарни е сънуването или фантазирането. Ние сме легендарни фантазьори. Всъщност целият космос е търсил значението на живота, значението на всичко това. И малкия фантазьор измислил най-добрия отговор досега. Ние сме го сънували, изфантазирали. Затова сънищата и фантазиите са важни.

След като умрях и се върнах, наистина уважавам живота и смъртта. В нашите ДНК експерименти може би сме отворили вратата към голяма тайна. Скоро ще можем да живеем толкова дълго, колкото искаме в това тяло. След 150 години живот ще има интуитивно чувство на душата ви, че искате да смените каналите. Да живееш завинаги в едно тяло, не е толкова креативно както прераждането, както трансферирането на енергия в този фантастичен въртеж от енергия, в който се намираме. Ние всъщност ще видим мъдростта на живота и смъртта и ще ѝ се насладим.

Сега ние сме живи завинаги. Това тяло, в което сте, е било живо завинаги. То идва от непрестанен поток от живот, връщащ се до Големия Взрив и извън него. Това тяло дава живот на следващия живот, в гъста и фина енергия. Това тяло е било живо завинаги.

По време на НДЕ-то си Мелън е имал пълен преглед на живота и е видял от къде са почнали неговите неприятности в живота - още когато е бил в матката на майка си. Неговият баща е бил алкохолик по това време и когато е удрял майка си, Мелън е чувствал всеки удар като гръмотевица. Всички хормони, страх и емоции са минавали през него. И затова когато се е родил е бил много ядосан. Знаел е, че света е много опасно място. След като е видял една снимка, която показва приликите на Лос Анджелис и ракова клетка, той е сметнал, че човечеството е като рак за природата и затова по-късно е имал неизличим рак.

След НДЕ-то си, Мелън успява да се свързва всеки ден със Светлината и да се потапя в Универсалното Знание, където може да получи отговор на всеки един въпрос. Използва тази възможност и помага в научни изследвания свързани с биофотони и регенерация на клетките със светлина. Светлината му казва да обърне внимание на учения Клив Бакстър, който с помощта на полиграф през 1966 за първи път вижда, че растенията реагират на това, което се случва в тяхната среда. В своята изследователска работа Бакстър документира взаимната връзка между живите същества и взаимодействието на тяхните съзнания.

Той разбира от Светлината, че тя е пълна с радост и тя го питала, “Знаеш ли защо Земята е любимото място за прераждане?”. И му отговорила, “Това е мястото, където можеш да си отпочинеш от вечния Смях”. Показано му е, че Уолт Дисни е бил един от най-големите лечители на Земята.

На Мелън му е показано и бъдещето на Земята.

Скоро ние ще направим най-важна крачка в историята ни. И тя не е духовността и не е науката. Ще премахнем оцеляването. Започнало е самопосвещението, което значи, че ние поемаме отговорността, затова което създаваме и спираме парадигмата на оставяне други да ни управляват живота, например семейство и правителство. Време е да се съберем всички заедно по света и да разберем, че сме част от окена на съзнание, че всички сме свързани.

В близкото бъдеще войната ще е нелегална и войската ще бъде обслужващ център.

Колите ще се движат с безплатна енергия и няма да имат гуми. Всички тези технологии ги има сега. Няма да се наложи на хората да работят, за да се изхранват, освен ако искат. Те ще правят, това което обичат.

Като се развива бъдещето, технологиите за телерпортиране извън времето и пространството ще станат норма.

Луната се отдалечава от Земята, което ще доведе до драстични промени в месечните цикли и вълни. Ще започнем да населяваме други планети.

Барбара Уитфилд

Барбара Харис Уитфилд е автор на много статии и книги. Тя също е танатологист (танатология е наука за изследване на смъртта и умирането), известен оратор, терапевт и жена, която е имала преживяване близко до смъртта. Следва нейното НДЕ като извадка от първа глава от книгата на Барбара “Последното преминаване”:

Лекуване: Историята на Барбара

Сигурно нямаше да стигна до моята работа с умиращите хора ако самата аз не бях умряла. Знам, че звучи странно. Колко от нас умират и се връщат обратно и приказват за това? Не много, бихте си помислили, но това не е вярно. През 1984 една публична анкета показва, че един на деветнадесет Американци е имал НДЕ. И тези първоначални числа включват само възрастните. От тогава сме събрали данни и за детски НДЕ-та, и те са почти толкова разпространени, колкото при възрастните.

Искам да споделя моето НДЕ с вас, и най-вече да ви кажа за това, което наричаме преглед на живота. Нашите изследвания показват, че в около 20 процента от НДЕ-тата има преглед на живота. Понеже моето НДЕ беше от преди двадесет години, съсредоточих си сърцето и моя живот върху знанията, които получих от моя преглед на живота.

Някои НДЕ-та докладват, че техният преглед на живота изглежда като да гледат страниците на една книга. Други го описват като филм. Моят преглед на живота се появи като облак изпълнен с хиляди мехури. Във всеки мехур имаше сцена от моя живот. Имах чувството, че мога да се местя от мехур в мехур, но като цяло то се чувстваше като линейна последователност, в която преживях отново всички тридесет и две години на моя живот.

По време на прегледа на живота ми, много от нас преживяват не само нашите чувства, но и чувствата на всички други, сякаш всички други хора участващи в нашия живот се бяха обединили. Ние можем да почувстваме, как всичко, което сме направили и казали се е отразило на другите. Смисълът е, че ние не свършваме с нашата кожа. Илюзия е, че сме разделени. Този дълбок преглед на нашия живот ни показва, че на по-високо ниво на съзнание, ние всички сме взаимно свързани.

Тази нова перспектива променя напълно нашите стойности и отношения по начина, по който искаме да живеем. Материализмът запада и човеколюбивите стойности

стават по-силни в повечето животи на хората, преживели НДЕ. Почти всички от нас приказват за чувството на мисия. Ако сме били духовни преди това, промяната в стойностите и отношенията не е толкова очевидна както при някои други, като мен. Бях станала атеист, когато станах затворена в ранна възраст. Постепенно, моите промени станаха по-очевидни и дълбоки.

Нуждата за операция

Бях родена с уродливост, странично изкривяване на гръбначния стълб, наречено сколиоза. Не ме притесняваше до преди 1973, когато изведнъж стана фокуса на моя живот. Болката идваща от долната част на гърба ми ставаше поразителна и лекарствата, които ми бяха дадени за да я контролират, сковаха всичко. В следващите две години бях четири пъти настанявана в болница, всеки път за две седмици и с тракции и инжекции от Демерол, за да се облекчи болката. Като се погледна обратно сега, както много други хора преживели НДЕ, вярвам, че моя живот е бил излязъл извън релси и болката в гърба ми е била метафора на моя живот.

През 1975 на тридесет и две години, бяха допусната за пети път в болницата. Минах през операция, “стопяване” на прешлените . Събудих се след пет часа и половина операция в едно кръгово легло. Това странно легло прилича на виенско колело на някои хора. Има два големи хромови обръча с една опора по средата. Три пъти през деня сестрите поставяха три или четири възглавници върху мен и после още една опора върху тях. Пристягаха тези две опори заедно с мен по средата, като човешки сандвич и включваха леглото. То ме завъртяваше нагоре

и после бавно ме преместваше върху корема ми. Възглавниците го правеха по поносимо, защото бях много слаба. Бях свалила повече от 13 килограма през последните две години от болка и използването на Валиум като успокояващо на мускули. Операцията на гръбнака не ми позволяваше да се движа изобщо. Не можех да се движа. Леглото ме движеше. Причината да използвам леглото, да ме завърта на горе и да ме обръща с лицето надолу, беше да отводнявам моите бели дробове и да позволя на кожата на гръбнака ми да диша, за да не развия рани по тялото вследствие от дълго залежаване. Останах в това легло за повече от месец и тогава ми направиха гипсова превръзка на цялото тяло от моите подмишници до колената ми.

Около два дни след операция възникнаха затруднения и започнах да умирам. Спомням си, че се събудих в кръговото легло и видях този голям корем. Бях се издула. Издуването опъваше моите рани и ме болеше. Повиках сестрата и започнах да викам.

Хора в бяло веднага дойдоха. Беше драматична сцена, такава каквато виждате по телевизията. Нямах си и идея какво става, защото все още не бях станала дихателен терапевт. Сякаш всеки буташе колички и машини, хвърляйки неща напред и назад

над мен. Закачиха ме на всякакви видове машини, тръби, монитори и торби.

Първо НДЕ

Всичко беше шумно и поразително. Изгубих съзнание.

Събудих се в залата по средата на нощта. Светлините бяха слаби. Беше тихо. Погледнах нагоре и надолу в залата и никой не видях. Спомням си, че си мислех, че ако ме хванат извън кръговото легло ще си имам проблем, защото не трябваше да се движа. Затова се обърнах наобратно, за да се върна в моята стая и се озовах вперила очи точно в един радиоговорител. Това е невъзможно, помислих си. Спомням си, че видях радиоговорителя, когато бях приета. Беше монтиран на тавана, поне на един метър над главата ми. Влезнах в стаята и погледнах долу към леглото и видях себе си. Спомням си, че се смях, защото “тя” изглеждаше смешно с белите ленти около “нея” и носа ѝ, придържайки една тръба.

Не чувствах болка. Почувствах се спокойна, невероятно мирна, по начин, по който не съм се чувствала досега. И постоях за малко с “нея”, но знаех, че не бях аз.

После, бях в пълна тъмнина. Не знам как се озовах там. Носех се в тъмнината с леко чувство на движение. Знаех си, че се отдалечавах от живота. Оставих този живот.

Тогава почувствах ръце да ме обгръщат и да ме дърпат в сочна топлина. Усетих, че това беше баба ми. Виках ѝ “Баби”. Тя ме придърпваше по-близо до нея с прекрасна прегръдка. Тя беше мъртва от четиринадесет години и никога досега не бях си бях помислила, че съществува след смъртта ѝ. Но знаех, че бях с нея.

Тогава осъзнах, че в каквото вярвах в миналото може да не е реално. Може би моите вярвания са били погрешни. Може би това беше реално и всичко друго беше илюзия. Като си мислих колко отдалечени са ми били вярванията и като осъзнах, че прегръдката на баба ми е реална, почувствах че се освобождавам от огромна токсична болка. И като почувствах това освобождаване се появи внезапно преиграване на всяка сцена, която аз и баба ми споделихме по време на нашите деветнадесет години заедно в този живот. Не беше просто спомена ми за нея, ами също и нейните спомени за мен. И нашите спомени станаха едно. Можех да почувствам и да видя и да усетя точно какво чувстваше тя, какво виждаше и усещаше. И знаех, че тя усещаше същото нещо от моите спомени. Ние двете бяхме заедно, повтаряйки всичко, което значехме една на друга. Беше прекрасно.

Все още мога да си припомня всеки спомен и те са толкова живи, както когато те се случиха преди двадесет и три години в моето НДЕ. Една от любимите ми сценки е когато готвехме заедно. Бях три или четири годишна. Бяхме сами в кухнята, но цялото семейство щеше да дойде за вечеря, и затова имаше очакване във въздуха. Моята Баби издърпа един тежък дървен стол от кухненската маса до печката, хвана ме и ме сложи на него. Тя стоеше отзад, много близко до мен, за да ми помага и да ме защитава. Една по една, тя слагаше малко смес в ръката ми, и аз я правех във

формата на топка и я хвърлях в тази голяма тенджерата с вряла вода. Тенджерата беше почти толкова висока, колкото аз на стола. Силната миризма на риба беше наситила вече влажния въздух. Аз си сложих ръцете на носа и извиках, Уфф. А тя се смееше. След като свършихме тя издърпа стола с мен върху него по средата на кухнята. Аз пицях и се смях, защото се почувствах, че съм на пътешествие. Тя избърса ръцете ми с мокър парцал, но аз ги помирисах и извиках Уфф отново. Видях я да взема лимон и да го реже по средата. Притри половината от лимона по ръцете ми и после ги избърса с нейната вече изцапана и мокра престилка. После ме погледна с такава любов в нейните очи и каза, “Не мърдай. Баби ще се върне веднага!”. Тя се върна с нейната четка за коса и започна за заглажда косата ми за толкова дълго време. Толкова добре се чувстваше. После ми направи дълги къдрици, изви всяка къдрица около нейните пръсти. Когато свърши тя ме повдигна и ме сложи на пода, избягах до нейната спалня и се погледнах в огледалото. Изглеждах точно като Шърли Темпъл.

Когато цялото семейство седна за вечеря онази вечер, тя каза на всички, че аз съм направила рибата. Моите лели ме погледнаха, много очаровани. И като я опитаха, кимнаха с глава в знак на съгласие и казаха на майка ми колко добър готвач съм била.

След като ни свършиха спомените, аз останах още за малко с баба ми. Обичах я толкова много. Тогава започнах да се оттеглям. Не контролирах какво се случваше, но се чувстваше наред, че се отдалечавах от нея. Разбрах, че тя ще ме чака да се върна отново и че това място, в която беше тя, беше вечно. Така бях и аз. Моят живот беше един кратък момент от вечността и няха грижи или съмнения, че като тази по-голяма вечна реалност се разкриваше, тя беше перфектна. Иначе, тази която изтърпях тридесет и две години беше толкова жестока и стеснена. Тази нова реалност се почувства сякаш постоянно се разширяваше и движеше.

По това време не бих нарекла това, където бях тунел, но по-късно, като изследовател, осъзнах, че тунел е най-близката дума, която имаме на тази планета. Каквото и да беше, като започнах да се движа през него беше тъмно. После усетих, че имаше енергия, която избиваше през тъмнината. Като гледах как енергията се движеше, сенки от сиво до почти бяло се отделиха от избиването. Извън тъмнината идваше Светлина и Светлината се движеше пред мен. Светлината и аз се движихме в същата посока, но тя беше далеч, далеч напред.

Моите ръце се разшириха. Почувствах ги да ставах безкрайно големи. Нежен бриз завиваше тялото ми и можех да чуя нисък монотонен шум, който ме повикваше. Необичайният звук ме закарваше към Светлината.

Изведнъж се озовах обратно в тялото ми, обратно в кръговото легло и беше сутрин. Две сестри отвориха пердетата ми. Слънчевата светлина беше поразителна. Нарани очите ми. Помолих ги да пуснат пердетата. Опитах се да кажа на сестрите и после на няколко доктора, че бях напуснала леглото. Те ми казаха, че това е невъзможно и че съм халюцинирала.

Прегледа на живота

Седмица след това отново оставих тялото ми в кръговото легло. Бяха ме зачеркнали от критичния лист, но все още бях немощна и болна. Бях завъртяна напред върху лицето ми и не се чувствах удобно. Явно бях оставена твърде дълго в тази позиция. Посегнах към бутона за повикване, но той се отклещи и се плъзна върху одеалото. Започнах да викам и да пиция, после крещях като луда, но врата остана затворена. Никой не дойде. Измокрих леглото. Станах истерична. Отделих се от тялото ми.

Като напуснах тялото ми, отново отидох в тъмнината, само че този път бях будна и можех да видя какво се случваше. Поглеждайки надолу вдясно видях себе си в един мехур, в кръговото легло, да плача. Тогава погледнах нагоре вляво и видях себе си на една година в един друг мехур, гледаща надолу в моето детско креватче, ревейки също толкова силно. Погледнах надясно и се видях отново в кръговото легло, после наляво и се видях като бебе, и така наляво и надясно няколко пъти. Тогава се оставих. Реших, че вече не искам да съм тридесет и две годишната Барбара, ще бъда бебе. Като се придвижих от тридесет и две годишното старо тяло в кръговото легло, почувствах сякаш се освобождавах от този живот. Като го направих усетих една енергия, която се насъбираше около мен, минаваше през мен, проникваше в мен, държеше всяка една молекула на моето съществуване.

Нямаше го стария човек с дълга бяла брада. Отне ми дълго време да използвам думата Бог. Всъщност не бях използвала нито една дума, докато не видях филма *Междувъзвездни Войни* и чух за Силата. Тогава вече четях квантова физика, опитвайки се да открия обяснение на това, което проникна в мен и беше мен ... и теб ... и всички нас. Сега то беше там, и ме държеше. Чувството беше невероятно. Няма думи, или може би в тази реалност, с които да се опише вида любов, която Бог излъчва. Бог напълно прие всичко, докато преглеждахме живота ми. Във всяка сцена от моя преглед на живота можех да почувствам отново, това което чувствах в различните времена на моя живот. И можех да почувствам всичко, което всеки почувства като резултат от моите действия. Някои от тях се чувстваха добре, други ужасно. Всичко това се превърна в знание и аз се учех, о, как се учех! Информацията се пренасяше с главоломна скорост, която може би щеше да ме изгори, ако не беше тази необикновена енергия да ме държи. Информацията идваше и после любов неутрализираше съденията ми към мен. С други думи, като преглеждахме живота ми, Бог никога не ме съди. Бог ме държеше и ме пазеше. Получих всичката информация за всяка една сценка, моите възприятия, чувства и възприятията и чувствата на всеки друг, който беше в тази сценка. Независимо как се съдих във всяко едно взаимодействие, да бъда държана от Бог беше най-голямото взаимодействие. Бог вливаше любов във всичко, всяко чувство, всяка частица информация относно всичко, абсолютно всичко, което се случваше, за да може всичко да е наред. Нямаше добро или лошо. Бяхме само аз и хората, които обичах, опитвайки се да бъдем, или просто се опитвахме да оживеем.

Сега осъзнавам, че ако не ме държеше тази Божия Сила, нямаше да имам силите да преживея това, което ви обяснявам.

Аз, ние в този случай, защото ние сме едно, много свещено едно, Бог и аз се сливахме в един свещена личност. Ние отидохме до бебето, което виждах в левия ъгъл в тъмнината. Представете си бебето да е вътре в мехур и този мехур в центъра на един облак от хиляди и стотици мехури. Във всеки мехур имаше друга сцена от моя живот. Като се придвижихме към бебето, сякаш минавахме през мехурите. В същото време ние изживяхме моите тридесет и две години от моя живот в линейна последователност. Можех да се чуя да казвам, “Нищо чудно, нищо чудно”. Сега вярвам, че моето “нищо чудно” означаваше “нищо чудно, че си такава каквато си сега. Погледни какво ти беше причинено, когато беше малко дете”.

Майка ми беше зависима от наркотиците, ядосана, оскърбителна, а баща ми го нямаше през повече от времето и направи малко, за да се намеси. Видях цялото си детство в травма отново, в моя преглед на живота, но не го видях в малки части и детайли, по начина, по които си го спомнях като възрастна. Видях го и го преживях както го бях живяла по времето, когато се случваше. Не бях само мен си, ами и майка ми. И моя баща. И моя брат. Ние бяхме всички едно. Точно както почувствах всичко, което моята баба беше почувствала, сега почувствах болката на майка ми и пренебрегването от нейното детство. Тя не се опитваше да бъде лоша. Тя не знаеше как да обича и да бъде мила. Не разбираше за какво е живота. И тя все още беше ядосана от нейното детство, ядосана, защото те бяха бедни и защото нейният баща имаше силни припадъци почти всеки ден, докато не умря, когато тя беше на единадесет. И тогава тя беше ядосана, защото той я напусна.

Всичко ни заля обратно, включително и безпомощността на баща ми да спре лудостта. Ако моя баща беше вкъщи, когато майка ми избухваше в яд, той би затворил всички прозорци, за да не могат съседите да я чуят и после отиваше навън, при тях на гости. Отново станах свидетел на яростта на брат ми към обижданията на майка ми и после той се обръщаше към мен и я пренасяше на мен. Видях как всички ние бяхме свързани в този “танц”, който започна с моята майка. Видях как нейното физически тяло изразяваше нейната емоционална болка. Видях като пораснах и напуснах къщата на родителите ми, когато бях на осемнадесет. До този момент видях майка ми да претърпява двадесет и шест операции, двадесет и пет от които бяха по избор. Видях се като дете да се моля за доктор да ѝ помогне. Една или друга част от тялото ѝ беше винаги в болка. Имаше две стопявания на прешлените на врата ѝ, и две или три на лумбалния гръбнак. Двете колена, двата лакътя и едната ѝ китка бяха оперирани.

Като продължи прегледа на живота ми, отново преживях гладуването на майка ми, защото ѝ беше казано, че е станала “закръглена”. После тя претърпя няколко операции за чревни проблеми и запек и по време на тях в болницата я хранеха с тръби, защото тя беше толкова слаба. Дори си скъси пръстите на краката. Това го наричат операция на деформирани пръсти на краката. Истинската причина беше, че тя имаше огромна колекция от обувки с високи токчета, които бяха в размер четири

и половина. (Тя винаги настояваше да носи тънки високи токчета дори при нейния лош гръбнак). Нейните крака растяха (както на всички, когато порастваме), но тя искаше токчетата да останат с номер четири и половина. Видях се в един мехур с нея, когато нейният ортопедичен хирург ѝ каза, “Флоренс, имаш два избора. Да си вземеш обувки с половин размер по-големи или да скъсиш пръстите си!” Той се смееше, но тя избра операцията. Тя беше в в гипс шест седмици, взимайки все повече лекарства, за успокояване на болката и за сън.

Видях я също да минава през психиатрични болници. По време на една от тях, около 1955, не можех да я посетя за три седмици. Бях на около единадесет и бях сигурна, че бях направила нещо погрешно. В един мехур можех да се видя най-накрая да ми е позволено да я видя. Изглеждах голяма за годините ми, по-висока от нея. Тя тежеше около четиридесет килограма. Аз изглеждах яка. Тя живееше с черно кафе, успокоителни и болкоуспокояващи. Аз обичах да ям.

В мехура я молах да приказва с докторите, за да си дойде у дома. Тя каза, “О скъпа. Това е като работа. Нямам нужда да бъда тук, но Тати има три здравни осигуровки и така правя пари докато съм тук. Синият Кръст плаща всички медицински разноски и ние ще запазим остатъка от другите две застраховки”. Сега почувствах да го казва и наистина го имаше предвид. Тя вярваше в това. Продължих да гледам и осъзнах, че нищо не може да помогне на моята майка, защото тя нямаше реално разбиране защо беше тук. Можех да се чуя да казвам, “Нищо чудно, нищо чудно”. И тогава доброжелателната енергия, която ме държеше ме стисваше по-силно и дори с повече любов.

Продължихме да гледаме майка ми в болка, виждайки се с докторите и винаги получавайки рецепти за болкоуспокояващи, хапчета за сън и други успокояващи лекарства. Единственото ми чувство по това време беше самотност. Почувствам се толкова самотна, когато тя беше в болницата. После я видях да ме малтретира, когато си беше у дома. Сега почувствах, че тя ме малтретираше, защото мразеше себе си. Видях се паднала на колене, да се моля за доктор да ѝ помогне. Това, което не разбирах като дете, но разбрах в прегледа на живота, беше, че тя не искаше никой да ѝ помогне. Тя мислеше, че нейната работа в живота е да има доктори и да бъде пациент. И тя се наслаждаваше на грижите за нея в болницата.

Видях как се бях “предала”, за да оцелея. Забравих, че съм дете. Станах майката на майка ми. Изведнъж разбрах, че на майка ми се беше случило същото в нейното детство. Тя се грижеше за нейния баща по време на неговите пристъпи и като дете тя се отдаде да се грижи за него. Като деца, тя и аз станаме всичко, от което другите се нуждаеха. Като продължи прегледа на живота ми, също видях душата на майка ми, колко болнав беше живота ѝ, колко загубена беше тя. И видях моя баща, как той си затваряше очите, за да избегне скръбта за болката на майка ми и за да оцелее. В моя преглед на живота видях, че те бяха добри хора, притиснати в безпомощност. Видях тяхната красота, тяхната човечност и техните нужди останаха неизпълнени в техните детски години. Обичах ги и ги разбирах. Може да си имаме проблеми, но ние все още сме свързани в нашия танц на живота чрез енергийния

източник, който ни е създал.

Тогава разбрах, че ние не свършваме с нашата кожа. Ние всички сме в това голямо разбъркано количество от съзнание. Всеки един от нас е част от това съзнание, което наричаме Бог. И ние не сме просто хора. Ние сме Дух. Ние бяхме Дух преди да дойдем в този живот. Сега всички ние сме борещите се Духове, опитвайки се да разберем правилно какво е да бъдеш човек. И когато напуснем това място, ние ще сме чисти Духове отново.

Като продължи прегледа на живота ми, аз се омъжих и имах моите собствени деца и видях, че бях на ръба, да повтора кръга на малтретирането и травмата, която бях изпитала като дете. Бяха ми предписани лекарства. Бях в болницата. Ставах като майка ми. И в същото време тази енергия ме държеше и ми позволи да преживея всичко това. Почувствах спомените на Бог за тези сцени през очите на Бог точно както аз гледах през очите на баба ми. Можех да почувствах божествения интелект на Бог и бях поразена. Бог ни обича и иска от нас да се учим и да се събудим до нашето истинско аз, до това, което е важно. Осъзнах, че Бог иска да знаем, че ние изпитваме истинска болка ако умрем без да живеем. И начина, по който да живеем е да даваме любов на нас и на другите. Ние сме тук, за да се научим никога да не задържаме нашата любов. Но само, когато се излекуваме достатъчно, за да бъдем реални, можем да разберем и да даваме любовта, по начин, по който любовта е замислена.

Като продължи да се разкрива живота ми, станах свидетел колко жестоко третирах себе си, защото това ми беше показано и на това ме бяха научили като дете. Осъзнах, че най-голямата грешка, която направих в моя живот през тези тридесет и две години беше, че не се научих да обичам себе си.

Тогава се върнах обратно, но не в тялото ми. Бях зад пункта на сестрите. Видях един метален кръг с изхвърлени възглавници зад стъклото. Това бяха възглавниците, върху които уринирах, докато бях отделена от тялото ми. Виждах ги на една сушилня.

Чух две сестри да си приказват за моя случай и затова как моята дневна сестра беше толкова разтревожена след като ме намерила, че са я изпратили вкъщи по-рано. Тогава те казаха, че тялото ми ще бъде в бинт за шест месеца, въпреки че са ми казали шест седмици, защото докторите си помислили, че нямало да се справя ако съм знаела истината. Затова нямаха намерение да ми кажат истината.

Тогава се върнах обратно в тялото ми, обратно в кръговото легло. Точно тези две сестри влезнаха да ме проверят и им казах, “Напуснах леглото отново”.

“Не скъпа. Халюцинираш”, казаха те.

Не бях взела болко успокояващи тогава и затова настоях, “Не, не халюцинирам. Напуснах леглото.”

“Не, халюцинираш. Не можеш да напуснеш леглото”, казаха те.

“Моля ви, обадете се на моята дневна сестра и ѝ кажете, че съм добре”, отговорих аз. “Кажете ѝ, че не съм ѝ ядосана. Знам, че си тръгна по-рано за вкъщи. И не ме лъжете като ми казвате, че ще бъда в бинт за шест седмици. Кажете ми истината. Знам, че ще трябва да съм в бинт за шест месеца. И трябваше да изперете тези възглавници преди да ги сложите на сушилнята. Не ме е грижа за мен, ами за следващия пациент.”

Следвайки сърцето ми

Месец след това се върнах у дома от болницата, родителите ми наминаха да ме посетят. Тя се погрижиха за децата ми по време на месеца, когато аз бях в кръговото легло, затова разбрах, че не могат да ме посетят в болницата. Въпреки това не разбирах, защо не идваха към моята къща. Прекарах всеки ден в легло. Тежах 37 килограма, а бинтът тежеше 13 килограма. Чудех се кога ще дойдат, за да им кажа за моето преживяване. Най-накрая те дойдоха и аз изтърсих колко много ги обичам и че всичко, което се е случило е наред. Дори си мисля, че им казах, че съм им простила. Те погледнаха сякаш бях много странна и бързо напуснаха. След това настоявах да видя психиатър, надявайки се, че той ще разбере какво бях преживяла. Докторът, който аз видях не разбра. Никой не разбираше тогава преживяванията близки до смъртта, и затова осъзнах, че не мога да говоря за това. Прекарах шест месеца в бинта, мислейки си за моето НДЕ, но опитвайки се да не казвам на никого. Когато бинта се махна, отидох на физична терапия, за да възстановя силата си и реших да оставя НДЕ-то настрана и да следвам сърцето си.

Първо пожелах да работя в спешното отделение в болницата, където бях пациент. Имах много възможности да бъда и да докосвам умиращи хора. Почувствах се истинска, когато работех там. И всички бяха истински, също. В една обстановка, където живота и смъртта са на ръба всеки момент, само истината се приказва. Но моя личен живот беше в другия край на спектъра. Моят мъж, моите приятели и повечето от членовете на семейството бяха прихванати от техните собствени игри. Никой не изглеждаше да общува истински. Имаш толкова много отчуждаване на чувствата. Не мога да отрича, че аз бях част от това, част от материализма и част от вкочанеността. Но сега бях различна. Не беше тяхна вина. Аз се промених. Истинското място, където се чувствах истинска освен болницата беше в университета.

Станах дихателен терапевт, работещ в спешното отделение и в Международния клирингов съюз и моите пациенти ми разказваха за техните преживявания, когато те умираха. И тези, които се завръщаха в телата си ми разказваха за техните НДЕ-та. Започнах да пиша за всичко това, в онези дни нарекох темата ми “емоционалните нужди на пациентите с критични грижи”. Изненадващо бях поканена да говоря на професионални конференции и бях публикувана в списания за дихателни терапия.

Емоционалните нужди на пациентите беше нова и гореща тема в здравеопазването в края на 1970-те и началото на 1980-те.

Накрая станах изследовател и можех да търся отговорите, които толкова копнеех да намеря. Понеже изследванията ми бяха проведени в медицински университет, всякакви видове знания ми бяха на разположение. Можех да нагласям и пренагласям не само стотиците преживявания, които разучавах, но също и моето лично. Историята за моето НДЕ е в тази книга, за да може да имам основа за начина, по който аз участвах и описвам другите истории, за които ще прочетете.

Обмисляйки Прегледа на Живота ми

Преживяването близко до смъртта никога не свършва, ако го поканим да продължи да ни повлиява. Може да продължи да расте в живота ни, ако го подхранваме. Продължава да интерпретира за нас, какво правим тук и за какво е живота.

Преди моето НДЕ и прегледа на живота, знаех, че съм била малтретирана физически и емоционално от моята майка и пренебрегвана от двамата ми родители. Спомням си почти всичко. Проблемата беше, че тези спомени за малтретиране не събудиха никакви емоционални реакции в мен. За да се справя с емоционалната и физическа болка, аз се затворих не само като дете, изпитващо болка, ами и като възрастен, спомняйки си я. Защиствах се с моя “емоционален Новокаин”, за да не мога да чувствам нищо, което ми се беше случило в моето детство. За съжаление затвореността ми продължи и в моя живот като възрастна. След като преживях прегледа на живота ми, успях да премахна Новокаина от моето минало и да слепа отново парчетата от моя живот. Започнах да уча за всички нови чувства, които идваха.

Психиатрията нарича емоционалния Новокаин “психично затваряне”. Това е разпространен начин, използван от децата за да преодолеят тежки времена. Когато пораснем ние избираме дали да останем затворени или да си спомняме и да работим върху тези минали, но болни и затворени спомени. В моя преглед на живота също видях началото на малтретирането по начина, по който реагирах спрямо моите деца. За мен това не беше избор на затвореност или лекуване. Нуждаех се да спра веригата на малтретирането. Нуждаех се да спася децата ми от това, през което аз минах.

Започването на Събуждането

Научих от моя преглед на живота, че единственото нещо, което е реално е любовта и единствения начин да споделяме любов е като сме истински. Да сме истински се случва, когато признаем чувствата си и непрекъснато споделяме нашата истина. Когато чувстваме, че нашите чувства са истински, ние споделяме нашата истина от любов. Тогава нашето отношение с Бог и с нас самите е здравословно.

Моите родители и останалата част от моето семейство и приятели определено не бяха изключение на правилото, когато се наложи да разберат новото ми отношение. Помагах на групи за Международната Асоциация за Изследване на Преживяванията Близки до Смъртта (IANDS) дванадесет години и най-големия проблем, за който приказват хора преживели НДЕ е, че никой не ни разбира. Ние преживяваме дълбока промяна в нашите стойности и отношения и се нуждаем да приказваме за това в групи, които ни подкрепят. Сякаш сме живели живота ни в черно и бяло и изведнъж са ни показани цветовете. Нямаме страх от смъртта. И това е просто един от многото парадокси: Защото не се страхуваме от смъртта, не се страхуваме да живеем. Ние обичаме живота по съвсем нов начин. Повече сме склонни да поемаме рисковете, за да помагаме на другите. Ние работим с умиращите, защото ние взимаме толкова много, колкото даваме като помагаме.

Нашите изследвания също показват, че история от детска травма, малтретиране и пренебрегване е по-често срещано сред хората, преживели НДЕ, отколкото контролната група (статистически). Много хора, които съм интервюирала, които са имали преживяване близко до смъртта идват от оскърбително детство довело до пристрастяване. Ние всички имаме същата история. Приказваме как всеки път нашите родители започват да пият или да взимат хапчета ... и те си отиват. Дори ако техните тела бяха все още там, те си бяха отишли. И така ние се затваряхме. Понеже нашите родители се бяха затворили, така и ние. Но нашите НДЕ-та ни върнаха обратно. Те ни напомниха кои сме ние. И за да поддържаме нашето истинско аз, ние трябва да се научим да чувстваме нашите чувства, да споделяме нашата истина и да даваме нашата любов. Описала съм в подробности за малтретирането на деца в моята последна книга, "Духовни пробуждания". Малтретирането или травмирането на деца винаги ми е било интересно, поради моята собствена история и защото чувам за него толкова често в групите, които ни подкрепят или когато говоря пред хора. Сега е демонстрирано статистически в изследванията.

Също пиша в "Духовни пробуждания", че не трябва да обиждаме никого, ами вместо това да прекъснем веригата от малтретирания. Когато умрем, ние ще преживеем отново нашия живот от перспективата на всеки друг, както и от нашата, има само информация и чувства, усещания и знание. Ние наистина не можем да съдим и да обвиняваме другите, защото внезапно разбираме от къде сме и от къде всички други идват. Ние съдим само тук, в тази земна реалност. Там горе, в Бог, научих за това. Знанието за това, което се случува, се вливаше в мен и си повтарях постоянно моето "нищо чудно". Повярвах, че Бог не съди никой, но иска да се учим, за да не правим един и същи грешки отново. Моите преживявания ми показаха, че Бог иска от нас да разширим любовта, а не страха. Ако мога да разбера детството ми и мога да наименувам, изкажа и да оставя емоциите, които съм задържала от дете, да си отидат, аз няма да повторя моето минало. Моите родители повториха миналото си, защото не знаеха, че може по-добре. Преди моето НДЕ и прегледа на живота ми старият начин на конфликти и затваряне ме контролираха. Изведнъж, бях изстреляна извън времето и обгърната по съвсем различен начин. Точно толкова бързо се върнах обратно искаща да изкова нови основи. Имах огромна възможност и

сега искам да я споделя. Но не виня и определено не искам да съдя никого, включително моите родители.

И сега, почти двадесет и три години по-късно моите родители умряха, баща ми в края на 1992 и майка ми в началото на 1994. В прегледът на живота ми имаше сцена, в която помагах на баща ми да умре и наблюдавах моята майка да умре. Всъщност, прегледа на живота ми, това което научих от него и много по-важно, това което преживях в него, тази божествена енергия, която ни свързва всички нас, от тогава тя водеше всички мои връзки. С всеки човек, който придружавах в процеса на умирање, също ставах свидетел на тази духовна енергия. Говорела съм пред стотици работници в болници и почти всеки се съгласява, че тази енергия присъства. Те често ми казват техните истории за обичащата енергия на Бог присъстваща по време на смъртта на пациент.

Във всички истории в тази книга се чувствам свързана с тази енергия през сърцето ми. Молитвата в сърцето ми е постоянна и е музиката на заден фон, аранжираща преживяванията ми. Ние всички сме свързани с обичащата енергия на Бог, тя е най-мощната сила във вселената.

Джон П

Бих искал да ви разкажа за моето преживяване. Имах емоционално трудно детство. Отидох на консултант на 37 години, за да ми помогне да се справям с живота ми. Консултантката ми направи, това което тя нарича регресивна терапия. Тя беше Християнка и се моли в началото на сесията Светия Дух да работи в сърцето (душата) ми по време на сесията.

Тя ме отведе от един асансьор до един етаж, който се отвори като коридор. Коридорът имаше врати от двете страни с номера на тях. Като вървах по коридора се спрях на различни врати, отварях ги и влизах в стаята, за да се занимавам с проблемите в моя живот. Номерът на вратите беше годините, на които бях, когато проблема се беше случил.

Отидох в моята "две годишна стая" и се занимавах с едно много травматично преживяване. Като излязох от стаята консултантката се моли отново на Светия Дух да ме излекува и да ми даде нов живот.

В този момент консултантката искаше да ме върне обратно по коридора до асансьора. Казах ѝ, че не мога. Обърнах се и отидох до края на коридора, до един ъгъл и коридора се раздели и изчезна. Тогава бях в присъствието на светлината.

Знаех без никой да ми каже, че това беше светлината на сина на Бог, Исус.

Видях моя покоен баща и свекърва, заедно с други, които не си спомням, да стоят

до Исус. Нямах думи, всичко беше обменено чрез мисли.

Светлината каза, "Ела", не можах да устоя да не отида към светлината.

Стойки пред Исус, беше ми казано, че Той има безусловна любов за мен и пълно приемане. Исус тогава се протегна и ме прегърна. Прегръдка, която замени липсата на обич, когато бях пренебрегнат като дете. Излекувах се в този момент от моето минало.

Исус каза тогава, "Отиди и прегръщай другите".

Обърнах се и се върнах до асансьора, но не минах през коридора. Минах по един нов път с нов живот. Не е нужно да казвам, че това очи-в-очи преживяване със светлината промени живота ми. Моята "Отиди и прегръщай другите" команда е моята мисия в живота.

Имах сънища, които се сбъднаха. Сънувах ситуации и те се случваха. Сънувах война между демони и ангели, които ми бяха дадени да ме учат. Можех да видя неща в хората, които не можех да видя преди.

Бог е източника на цялата любов и ние не можем да обичаме без него. Ние сме духовни същества като Бог.

Усещах ангели до мен докато бях буден в ежедневието ми. Те са изпратени да ме успокояват и напътстват. Усещах демони и техните атаки по мен. Има много, много повече да се преживее и всичко, което се случи след това.

Когато открих НДЕ-тата, се почувствах, че имам нещо общо с други хора и не бях сам, дори и да не бях умрял.

Можех да напиша книга за моето преживяване. Сега чувствам, че религията е човешко направена структура, която се опитва да идентифицира и съдържа Бог. Това просто не може да стане!

С най-добри пожелания, Джон П.

Рики Рандолф

Свидел на чудо

През декември 1982 година Рики Рандолф, който работел като охрана в съда в Джорджия, е катастрофирал след гонитба и е имал преживяване близко до смъртта. От тогава, той е имал много ясновидения, които са били потвърдени от семейството му и приятели. Следва неговото НДЕ, където той преживява чудо.

Увод в чудото

Очаквах това утро, понеже бях планирал да ходя на лов във фермата, граничеща с реката Чатахуки, където живеехме аз и моето семейство. Пристигнах у дома и събрах амунициите ми опитвайки се да тръгна възможно най-рано, колкото можех. Жена ми вече беше тръгнала на работа, както повечето хора, които имат нормални часове за работа. Обикновено ѝ звъня, когато отивах на лов, но този път от бързината и в точно това утро не ѝ звъннах.

Трябваше да ходя около три километра до един дървен пост и пристигнах там около 10:15 сутринта. Постът ми беше около 6 метра висок отпред, гледащ към гъсто парче земя от борове. Задната част гледаше към реката долу и се спускаше стръмно по огромни заоблени речни камъни в реката. Завързах си пушката да се повдигне след моето покатерване на върха и започнах изкачването нагоре. Стигнах върха и се настаних да стрелям с пушката. Тогава без предупреждение чух прасване. По-късно се връщах на това място, за да си мисля за живота ми. При едно посещение с един приятел измерих разстоянието от върха на поста до камъните, върху които се бях приземил - 24 метра!

Като започна моето падане към реката надолу, можех да видя реката да идва много бързо. Знаех, че това е края за мен и въпреки това само секунди преди сблъсъка сякаш се движех бавно.

Толкова много мисли ми минаха през главата ми. Моята жена, моята дъщеря, моето семейство и никой не знаеше къде съм. Ще ме намерят ли някога?

После тъмнина. Колко дълго продължи тъмнината не знам. Тогава нещо прекрасно се случи. Почувствах, че напускам тялото си. Летях няколко метра във въздуха над реката. Погледнах моето тяло и останах със смесени чувства. Кървах от устата ми, ушите, очите и видях малка струичка кръв под мен на камъка. Като разсъждавах върху състоянието на тялото ми, почувствах дърпане и започнах да се издигам много бързо. Пътувах с огромна скорост нагоре през атмосферата.

Като подминах атмосферата, погледнах обратно и можех да видя Земята! Толкова

красива гледка! Беше толкова блестящо светеща. Като погледнах напред можех да видя планетите. Помислих си, това не може да бъде! Къде е Исус? Никога не ми беше казвано, че нещо подобно като това може или ще се случи като умра. Все по-бързо ускорявах. Видях други слънчеви системи и галактики като се придвижвах нагоре. Влезнах в нещо като дупка. Тя беше дълга и тъмна. Но около мен видях линии от светлина направени от всеки цвят в спектъра. Видях една слаба светлина ставаща все по-ярка в далечината отпред. Като влезнах в светлината почувствах всичко през моето същество. Не се страхувах вече.

Тогава изведнъж стоях пред масивни стълби. Те водеха към нещо като някакъв вид мост или пътека. В далечината видях гледка, толкова величествена и поразителна - град направен от нещо като стъкло или кристал!

Чудото се предсказва

Светлините бяха от много цветове, които се излъчваха от него. Никога не бях виждал такава гледка. Започнах да вървя към града зашеметен и невярващ.

Толкова много въпроси минаваха бързо през главата ми. Трябваше да знам къде съм. Какво се случваше с мен?

Стигнах до предната част на града и видях двойна врата, която изглеждаше да е дванадесет метра висока и широка. Блестеше сякаш беше лакирана. Като стоях там чудейки се, вратите започнаха да се отварят. Направих крачка назад и погледнах вътре. Видях хора да се разхождат вътре, както се разхождат в търговски център тук на Земята. Тези хора бяха облечени много различно. Но по едно нещо си приличаха, всички бяха облечени в един вид широки горни дрехи с качулки. Влезнах през вратите с удивление от това, което виждах. Вътрешността беше масивна. Изглеждаше като квадрат по форма, с балкони навсякъде, които водеха долу в различни нива. Повървах напред и погледнах към балконите. Сякаш продължаваше завинаги!

Като гледах нагоре, видях много хора да минават покрай мен, но никой не изглеждаше, че ме забелязва. Тогава един се приближи към мен и внезапно спря. Той бавно повдигна главата си и можех да видя лицето му. Той изглеждаше човек по всяко едно отношение с изключение на едно. Неговите очи. Нямах зеници! Но те изглежда си променяха цвета в цветовете на синьото. Неговата коса беше снежно бяла. Исках да приказвам, но преди да успея той се обърна и посочи един дълъг коридор. Въпреки, че не приказвахме, знаех, че трябваше да тръгна по този коридор. Тогава, сякаш нищо не се беше случило, той продължи нататък. Знаех, че и аз също трябва.

Нещо ме викаше отпред. Вървах дълго надолу към края на този коридор. Не се обърнах надясно или наляво. Знаех някак си, че моите въпроси ще бъдат отговорени. Отново видях пред мен масивна двойна врата. Изглеждаше от някакъв вид метал - злато или нещо друго, не мога да кажа.

Внезапно вратите се отвориха. Чух глас, но не както говорим, но от вътре в мен и каза, “Влез”. Направих, както ми беше казано и вратите неочаквано се затвориха след мен. Отначало ме беше страх. Пълна тъмнина. Пълна тишина.

Тогава след известно време, чиято продължителност не мога да преценя, една ярка светлина започна да грее в стаята. Все по-ярка ставаше! Беше някак си над и пред мен. Опитах се да я погледна, но бях почти заслепен от нея! Държах ръцете си изправени пред мен и успях да разпозная една фигура да седи върху нещо като стол.

“Какво направи с живота си?”. Гласът проникна в мен. Нямах отговор.

Тогава от дясната ми страна видях нещо като филм и аз участвах в него. Видях майка ми да ме ражда, моето детство и приятели. Видях всичко от моето детство. Видях всичко което бях направил пред очите ми.

Както живота ми течеше пред очите ми, опитах се да се замисля за добрите неща, които бях направил. Бях отгледан в църква и бях много активен в църковните дейности, и точно като си мислех за това видях един човек в колата си и му беше свършил бензина. Спрях и го закарах до близката бензиностанция преди една година. Купих му малко газ, защото той нямаше пари и му помогнах да продължи пътя си. Помислих си, но защо гледам това? Гласът беше силен и ясен - “Ти изобщо не се замисли да помогнеш на тази душа и не поиска нищо в замяна. Тези действия са същината на доброто”.

Също и видях всички хора, които бях наранил. И видях как моите действия задвижваха действията на другите. Бях шокиран! Никога не се бях замислял, че моя живот оказва влияние върху действията на моите приятели, семейство и другите хора, които бях срещнал. Видях резултата на всичко, което бях направил. Не бях доволен изобщо. Погледнах към случките към края. Наистина бях направил толкова малко с живота си. Бил съм егоистичен и жесток толкова много пъти. Наистина съжалявах, че съм направил толкова малко. След това отново силно и ясно чух гласа да приказва отново, “Трябва да се върнеш”.

Но не исках да се връщам. Бях съгласен да остана и копнеех да остана въпреки нещата, които бях видял и чул. “Имам толкова много въпроси”, отговорих аз, “неща, които трябва да знам и не разбирам”. “Трябва да се върнеш и да помогнеш на другите да се променят като промениш твоя живот”. Докторите ще искат да ти направят операция. Не позволявай това да се случи. Ако го позволиш, няма да можеш да ходиш отново. Ще бъдеш посетен от някой, който ще ти даде отговорите на въпросите, които имаш. Като те викна ти ще дойдеш отново. Ще се възстановиш от всичко, което ти се е случило ако направиш тези неща. Погледни какво ви очаква.

Обърнах се и видях земята в бъркотия. Войни и смърт. Ужасни гледки. Градове падаха, нови се построяваха. Видяха САЩ и един вулкан да изригва, покривайки много градове в тъмнина. Гледах още и видях падението на нашето правителство,

такова каквото го знаем. Хора убиващи за хляб и вода. Страшни гледки. Видях нещо като огромна експлозия в атмосферата на Земята и много земя беше разрушена. Гледах и видях нов вид хора, по-млади и от по-мирна природа. Градовете бяха малко, които бяха останали, но тези хора изглеждаха по-спокойни.

“Време е да вървиш”, чух отново. Но исках да видя още!

Тогава вратите се отвориха и се почувствах почти отнесен долу по коридора. Минах през вратите на града и се почувствах като изстрелян през тази дупка, през която дойдох. По-бързо се движех, не можех да спра.

Влезнах в атмосферата на Земята и видях реката отдолу. Видях моето тяло, все още лежащо там неподвижно.

Тогава това беше като електрически шок толкова силен, че почувствах тялото ми да скочи. Отворих очи и видях дърветата отгоре и небето. Тогава, О Боже, болката! Борех се за всеки дъх, задушавях се от собствена ми кръв.

Чудото се случу

Успях да се обърна на стомаха ми. Болката беше всичко, което можех да понеса. Погледнах небето и видях, че слънцето беше по-ниско, от колкото си спомнях. Погледнах часовника ми. Беше 5:30. Единствените ми мисли бяха как да викна за помощ. Забелязах, че пушката не беше далеч от мен, все още вързана за въжето, което бях сложил около кръста ми. Започнах да го дърпам към мен. Успях да сграбча цевта и я издърпах към мен. Издавах изстрел горе долу на всеки десет минути, надявайки се някой да дойде.

Ставаше късно и знаех, че няма да издържа дълго, и започнах да пълзя по корем, дърпайки се с дървената част на пушката ми. Успях да стигна до едно свлачище, което водеше долу в реката. Като пълзях болката беше толкова огромна, че припадах на няколко пъти. Пълзях през дебели и бодливи храсти. Исках да се предам, бях толкова изморен и изпитвах толкова силна болка. Но знаех, че трябва да се справя, поне донякъде, където можеха да ме открият, надявах се.

Погледнах пред мен и видях пътя, на който живях през дърветата. Успях да чуя звуци в далечината.

“Да, благодаря ти Боже”, помислих си!

Най-накрая се озовах до пътя и започнах слабо да викам за помощ. Но бях твърде изтощен и просто лежах там до на пътя. Моят втори баща се завръщаше от работа и ме намери да лежа на пътя.

“Всичко е наред”, чух го да казва. “Помощта идва”.

Това беше последното, което си спомням преди да видя светлините вътре в болницата. Докторът стоеше до крака ми.

“Можеш ли да почувстваш това?” каза той.

“Да почувствам какво?” попитах аз. Той ми бодеше стъпалата и краката. Бях парализиран!

“Не можем да ти помогнем тук сине” каза той. “Ще те изпратим с линейка до една болница, където могат да се справят с твоите наранявания.”

Дали от болката или лекарствата, угаснах като светлина.

Следващия следобед се събудих и видях двама доктори да стоят до крака ми до моето болнично легло. Те се представиха като моите лекари и продължиха да ми обяснят, че трябва да мина веднага през операция. Костите на моя гръбнак са били счупени и са напънали моите гръбначни нерви, причинявайки парализа. Тогава чух предупреждението, което чух преди.

“Не им позволявай да те оперират или никога вече няма да ходиш отново.”

Това го разбрах съвсем ясно, но знаех, че те нямаше. Казах им, че трябва да видя моята жена и дъщеря първо.

Жена ми и дъщеря ми пристигнаха малко след посещението на докторите. Казах им какво те ми казаха. Тя ме посъветва, че трябва да осъзная, че те правят необходимото за мен. Не знаех как да ѝ кажа какво се е случило с мен. Опитах се да ѝ кажа, че вярвам, че не трябва да ме оперират. Въпреки, че тя не се съгласи, тя почете моето желание.

Когато докторите се завърнаха им казах за моето решение и те много се разочароваха. Слушах лекция след лекция.

“Добре” каза единия от тях, “ако никога не искаш да ходиш отново, това си зависи от теб”. И те напуснаха.

През нощта като си лежах в леглото ми плачех силно. Луд ли бях? Какво правех?

Светлина започна да изпълва стаята ми.

“Ти ще бъдеш наред”, чух да казва един глас. Тогава тя си отиде. Успокоих се и легнах да спа.

Дните се превърнаха в седмици, седмиците в месеци.

Тогава една сутрин почувствах ощипване по крака! Бях завладян от радост! Казах на

сестрата, че искам да стана и да ходя. Тя ме погледна и каза, “Да видим, да видим”. Знаех, че съм излекуван без съмнение. Сестрата се обади на моя доктор и следваща сутрин той се отби.

“И мислиш, че можеш да ходиш?” каза той.

“Да”, отговорих аз.

“Ами нека да видим”.

Няколко часа по-късно бях откарах долу в стаята за физико-терапия. Те ме носеха до долу и ме повдигнаха във вертикална позиция. Сестрата ми сложи отпред патерици. Аз взех патериците, поставих убедително моя крак на пода. Една стъпка. Две стъпки.

“Боже мой, той ходи” каза сестрата на сестрата, която ме докара долу.

Следващите няколко дни бяха тежки. Отивах много често до физико-терапията и ми бяха направени много рентгенови снимки по нареждане на докторите. Моята жена и семейството ми бяха смаяни, но все пак аз знаех. Беше ми казано! Останалото трябваше също да е истина.

Моя доктор беше още повече смаян, когато откри, че нямах кости, които да натискат моите гръбначни нерви. Цитирам го:

“Това не е нормално. Явно По-Велика Сила ти е направила това за теб, което ние искахме да опитаме и да коригираме с операцията. Никога досега не бях виждал нещо такова.” Край на цитата.

От този ден живота ми се промени и можех да помагам на другите по начини, които не си бях мечтал. Исках да споделя това с всички, така както е, и това ме поведе напред в моето търсене на истината.

Групово НДЕ - Мей Ойлит

Групово преживяване близо до смъртта е феномен, при който цяла група от хора имат НДЕ по едно и също време на едно и също място. Виждат се извън телата си и имат едно и също или подобно преживяване.

Мей Ойлит преживява НДЕ заедно със своите най-добри приятели Джеймс и Рашад през 1971. През 2002 тя умира за последно по време на операция, за да оправя една от клапите на сърцето си. Тя е била на 52 години. Следва нейното преживяване близо до смъртта.

През есента на 1971, когато бях 22 годишна, споделих едно преживяване близо до смъртта с моя братовчед, Джеймс, и неговия най-добър приятел, Рашад, който беше от Индия. Двете млади момчета бяха във ваканция от училище и бяха останали с моето семейство във фермата. Един следобед ние тримата отидохме на нивата да съберем фураж за животните. За да стигнем до нивата, трябваше да минем през една метална врата и се редувахме да я отваряме и затваряме. Късно следобед се завихри буря от запад и решихме да свършваме за днес. Беше ред на Джеймс да отвори вратата и като го направи, той се протегна за моята ръка, за да се покатеря обратно на вагона. Бях се наклонила погрешно и неговото тегло ме издърпа към него. Рашад ме хвана за другата ръка, за да ме балансира и бяхме в точно тази позиция, когато светкавицата ни удари.

Видях светкавицата да блести по върха на вратата. Следващото нещо, което си спомняме, беше че бяхме в една голяма стая или зала, направена от черен камък. Тавана беше много нависоко и мракът беше толкова гъст, че не можехме да видим върха. Нямаше мебели или неща да висят по стените, просто студен, черен камък навсякъде. Знаех си, че би трябвало да съм уплашена, но се чувствах мирно, носейки се в мрака с моите двама приятели в огромната тъмна зала. Величествените стени на това място бавно се показаха над нас и сякаш излъчваха едновременно огромна сила и силна мъжественост. Сещам се, че си помислих, че това би подходило на Крал Артур. В този момент осъзнах, че ние тримата бяхме обединени в мисъл и тяло. Картините на Артур дойдоха до мен от Джеймс и Рашад. Джеймс видя само космическа версия на краля. Рашад сякаш се виждаше във времето на Артур. Като всички осъзнахме мислите на останали, изведнъж познавах Джеймс и Рашад по-добре, отколкото познавах всички други.

Осъзнахме, че една светлина идваше в залата от единия край на свода. Беше повече от светлина. Беше златна, прегръщаща топлина. Отдаде чувство на мир и задоволство по-силно от всичко, което бяхме почувствали досега. Бяхме привлечени от нея. Не говорехме, но комуникирахме един с друг на друго ниво, виждайки през

очите на всеки. Като стигнахме свода и минахме през него, влезнахме в една красива долина.

Имаше ливади и хълмове с дървета, които водеха до високи планини в далечината. Всичко блестеше със златни искрици от светлина.

Видяхме, че искрящите светлини бяха малки, прозрачни балончета, които се носеха във въздуха и сияеха върху тревата. Осъзнахме, че всяко едно малко сияние беше една душа. За мен, долината изглеждаше да е Рая, но в същото време знаех, че Джеймс и Рашад я виждаха по друг начин. Джеймс я видя като Залива на Душите. Рашад я видя като Нирвана и някак си ние знаехме всичко това, без да приказваме. Светлината започна да се събира в далечния край на долината и бавно извън мъглата, чисто бяло същество започна да се материализира. Видях ангел със силно ярко лице, но не такова, каквото обикновено си представяте. Тя беше по-скоро силна Викингска Валкирия. Знаех си, че тя беше специалния ангел, който пазеше жените в моето семейство и усетих, че нейното име е Хелена. Джеймс видя това същество като неговия починал баща, професионален морски войник в бяла униформа. Рашад възприе съществото като Просветения, или Буда.

Съществото заговори първо Рашад и го приветства. Той каза, че времето на Рашад на Земята е свършило. Сега беше заслужил Нирвана. Рашад попита защо Джеймс и аз бяхме там и му беше казано, че ние бяхме част от причината, поради която той беше заслужил Нирвана. Неговите двама големи приятели го обичаха толкова много, че те пожелание са го съпроводици по неговото последно пътуване. В същото време обаче, Джеймс получи друго съобщение. Той се беше притеснил какво би си помислил неговия баща за неговите протести против войната и баща му каза, че е горд, че отстоява това, в което е вярвал. Той знаеше, че той не беше страхливец, защото един страхливец не би поел този път с Рашад. А пък аз получих друго съобщение, в което Хелена ми каза, че е радостна, че съм запомнила примера за сила, почтеност, мъдрост и лоялност, на който ме научи моето семейство.

Прекарахме сякаш цяла вечност на това място, докато приказвахме с нашите отделни, но и свързани, същества. Те казаха, че се появяват така пред нас, защото в реалния свят ние сме били физически свързани, когато светкавицата ни е ударила. Те казаха, че това символизира обединението на всички религии и доктрини. Казаха, че ще доживеея да видя нова ера на толерантност, в която душите и сърцата на човечеството ще бъдат обединени както ние тримата бяхме.

Водачите ни научиха, че доктрина, вероизповедание и раса не значат нищо. Независимо в какво вярваме, всички сме обединени под един Бог, и единственото правило е истинския закон на Бога - Прави това на другите, което ти искаш те да правят с теб. Ние трябва да третираме всички хора все едно те са част от нашата душа, защото те са. Всички живи същества във Вселената са свързани помежду си. Те казаха, че скоро човечеството ще се развие достатъчно да добие по-високо място в универсалната схема на нещата, но дотогава трябва да се научим на взаимно приемане, толерантност и обич. Казаха, че ще дойде ново време, когато хората няма

да могат да изтърпят да гледат други, които са бездомни и гладни. Ще разберем, че само като си помагаме взаимно, наистина помагаме и на себе си.

Накрая ни казаха, че е време да тръгваме. Не ни беше позволено да останем още, защото не ни беше време на мен и Джеймс, ами само на Рашад. Просветеният каза на Рашад, че той ще има малко време преди се върне и да се погрижи за земните неща. Бащата на Джеймс му каза, че той ще се върне на това място малко след Рашад, но те двамата ще трябва да се върнат сега, за да мога и аз. Аз казах, че искам да остана тук в тази долина с тях, но Хелена ми каза, че не съм си изпълнила моята съдба, че имам неродени деца.

Понесохме се бавно към свода. Придърпването стана по-силно и буквално бяхме хвърлени обратно в света. Носехме се за малко над нашите тела. Някои от братовчедите ми бяха в съседните ливади и бяха видели какво се беше случило. Видяхме ги да бягат към нас. Ръцете на Джеймс и Рашад бяха още хванати за моите. Видяхме братовчедите ми да освободят техните пръсти, за да могат да обърнат Рашад и да му помогнат.

Като отделиха ръцете ни, Джеймс и аз влязохме обратно в телата ни. Почувствахме се сякаш горяхме, но се оказа, че имахме само леки изгаряния. Рашад, явно защото беше на края, пое най-големия заряд. Докторите казаха, че светкавицата е причинила вреди на неговото сърце, бели и черни дробове. Той остана в болницата за няколко седмици. През това време, тестовите откриха, че Джеймс има тумор на мозъка, който може би ще застраши неговия живот.

Когато Рашад беше в състояние да пътува, Джеймс го върна обратно в Индия. Той му предложи да остане, но Рашад му каза, че иска да е сам в края на дните си. Рашад пое живота на Аскетите по Ведическа традиция. Той помоли жена си да остане с нейното семейство, защото искаше да прекара последните си дни в духовни пробуждания. След година и половина по-късно, през един студен януарски ден, Рашад се върна обратно в Нирвана. Джеймс и аз знаехме кога неговата душа напусна този свят без да ни кажат.

Джеймс живя около три години след като откри, че имаше тумор на мозъка. Той предаде повечето от наследството си на едно благотворителна организация, която обучаваше младите хора в Индия. Аз от друга страна оживях още тридесет години (за сега) със знанието, че това преживяване, което споделих с моите най-близки приятели, е било нещото, което ме е упътвало в живота. Опитвам се всеки ден да изпълня моята съдба, каквато и да е, със същото тихо достойнство и решителност, които те показаха, когато срещнаха тяхната. Те наистина бяха моите хора, които ми помогнаха по моя път, и знам, че връзката, която споделях с тях толкова дълго е същата връзка, която ние всички споделяме. Просто понякога не успяваме да разберем това.

Споделено НДЕ

Споделеното преживяване близо до смъртта е доста интересно, защото хора, които са близо до умирация човек, могат да преживеят част от неговото НДЕ.

Следва НДЕ-то на Филип, споделено от човек, който желае да остане анонимен.

Това е историята на едно Преживяване Близо до Смъртта по време на Деня на Благодарността в моя апартамент. По това време (около 1991 и 1992) имах един приятел, който имаше диагноза неизлечимо болен от СПИН. Шест месеца преди това, докторът му каза, че има три месеца да живее. Та, принципно времето му беше изтекло. В началото на 90-те години, нямаше лекарства за напреднал стадий на ХИВ или СПИН. Разболееш ли се, си умираш.

Не бях планирал да правим голяма вечеря за Деня на Благодарността. Но поради някаква причина, станах и звъннах на всички хора в тефтерчето ми. Оставих съобщения на техните телефони и казах на всеки, който нямаше къде да отиде за Деня на Благодарността, да дойде в моя апартамент.

Започнах да готвя малко след това. Готвих през целия ден и храних хората, които идваха. После около 11 часа вечерта, Филип се появи. Той беше човека, който беше неизлечимо болен. Каза ми, че е нямал къде да отиде тази вечер и беше благодарен, че му се обадох.

Всички гости, които бяха през деня, си бяха тръгнали, и аз и Филип започнахме да ядем заедно. Не бях ял цял ден, защото няколко хора идваха при мен и се забавлявахме. Та бях доста гладен и уморен.

В този момент Филип ми обясни как преди шест месеца са му дали три месеца да живее. Решил, че ще се опита да изкара до Деня на Благодарността и после ще се остави.

И ето ни нас, смяхме се и се шегувахме как той ще умре след вечерята. Той вече беше живял три месеца повече отколкото се очакваше и беше приел напълно ситуацията. Вече не беше уплашен. Каза ми, че черният му дроб е бил толкова слаб, че в този момент, той не би могъл да изяде всичките солени и сладки ястия на масата. Ако го направи, сигурно щял да умре. Но, това би било ОК. Поне е изкарал до Деня на Благодарността и ще умре щастливо, знаейки, че има място къде да отиде и приятел, който да се погрижи за него. Затова реши да яде от вечерята, от всичко, и ако умре, тогава нека да бъде Божията воля.

Ами той почна да яде и храната доста ни забавляваше и двамата поради триптофана от пуйката. Най-вече защото и двамата не бяхме яли целия ден и се шегувахме през цялото време за умирането. Тогава той започна всъщност да отпада пред мен. Превърна се в чисто бяло-сиво и се свлече. Помислих си, “О Боже! Той наистина

умира.”

После видях тази невероятно бяла въртяща се светлина, която се появи на неговото ляво рамо като падаше от стола му към мен. Помислих си, “О Боже! Мога да видя неговата душа да напуска тялото му! Може би това беше ангел, който е дошъл за него!”

Светлината беше толкова красива и обичаща, че стоях се изправих без да му мисля и си помислих, “Вземи ме! Аз ще тръгна и той може да остане!”. Толкова отчаяно исках да отида в светлината и да бъда с нея. Изведнъж, имах НДЕ заедно с Филип в едно пространство, което мога да опиша само като рая. Беше просто чиста бялото от светлина, точно както по филмите. Без нищо друго, просто бяла светлина навсякъде.

Тогава се върнах обратно в тялото ми. Филип се изправи и се върна обратно в тялото си. Мърмореше, че не е успял да умре.

Следващия ден когато се събудих, почувствах две силни присъствия. Бяха като четири ръце на моя гръб, две на всяка страна, държащи ме за тялото ми. Почувствах два много силни ангели или духове зад мен, просто оставили ръцете си на моя гръб и рамене и заземяващи ме обратно в тази реалност. Ревах, подсмърчах, че се бях върнал тук. Всъщност бях депресиран за известно време. Сега мислих колко прекрасна е смъртта и колко отвратително беше да се върнеш обратно.

Филип живя много години след това, трябва да добавя. После изгубихме връзка и не мога да кажа дали все още е наоколо.

Грейс Бубулка

Грейс Бубулка е сестра, която е видяла отвъдния живот по време на преживяване близо до смъртта преди 12 години. Нейното НДЕ е променило живота ѝ. Почти 10 години след НДЕ-то ѝ, тя се е почувствала спокойна да сподели с други хора нейното преживяване. Сега Грейс споделя своето НДЕ чрез семинари и лекции. Следва извадка от нейната книга, "Извън реалността", описваща нейното НДЕ.

От лявата ми страна сестрата каза, "Не мога да ѝ измеря кръвното налягане."

Можех да я усетя, че се опитваше да улови налягането. Лекарят се опитваше на дясната ми ръка. Най-накрая сестрата каза, "Не мога."

"&%\$@!", възкликна лекарят.

С тази последна дума всичко се промени. Най-накрая открих, че болката имаше граница и че съм свободна. Почувствах едно усещане в стомаха ми както човек се чувства като се спусне от върха на влакче в увеселителен парк. Този вид "пеперудив-стомаха-ми" чувство беше краткотрайно възбуждане в мен. Гледах отгоре на лявата част на крака ми надолу към леглото. Разстоянието до моето легло беше толкова голямо сякаш бях в края на тавана. Можех да видя гърбовете на екипа отляво на леглото и лицата на моите доктори и филипинската сестра.

Раздразних се на тях и на моя напразен опит да се свържа с тях. Нямах силни чувства към моето тяло лежащо на леглото. То беше почти непознато за мен.

Просто останах там с чувството на висене, сякаш завинаги. Беше само за секунди или минути предполагам, но времето не беше от значение. Времето не играеше роля. Беше незначително. Не беше свързано с нищо, по начина, по който аз бях. Времето е само от значение, когато е релативно на нормалната поредица на аспектите от живота. Така бях там за момент или за вечността. Не мога да кажа, но го почувствах като много дълго време. Осъзнах, че бях отделена от тялото ми, но все пак продължавах да съществувам. Частта от мен, която съществуваше нямаше нищо общо с тялото ми. Чувствах се напълно удобно и нямаше болки. Всичките притеснения, които изпитвах, докато лежах в болничното легло изчезнаха. Почувствах, че сякаш се поклащам в топла баня.

Докато бях на тавана в болничната стая бях някак си неподвижна. Сега се движех. Тръгнах бавно нагоре и навънка, леко наклонена наляво. Усетих, че съм заобиколена, но не знаех от какво или от кого. Първоначално ми изглеждаше като

мъглива сивота около мен. Като се увеличи скоростта на моето движение нагоре и навън, обгръщащата мъгла изглеждаше, че има светъл край в далечината. Спомням си в началните моменти на моето движение напред през тази обвивка една светлина отляво, където можех да видя през нещо като тунел от облаци. След стените на моя тунел имаше трепереща, грееща светлина. Светлината съдържаше безброй точки в себе си. Точките се движеха, някои бързо, други бавно. Те всички отиваха в различни посоки и все пак никоя не се докосваше или удряше в друга. Единственото сравнение, което мога да направя на това което видях, е това което човек вижда, ако погледне в един слънчев лъч. Изглеждаше като парченца от прах, които обхождаха слънчев лъч. Спомням се, че се усмихнах (или поне, че се чувствах щастлива и знаеща), че бях близка с тези точки и те се движеха като бях между реалностите.

Усетих също, че някои ми помагаше по време на това преминаване. Бях в компанията на безброй други, които бяха точно като мен. Сякаш бяхме семейство ... не знаех или бях забравила. Те знаеха всичко за мен и бяха там за да празнуват, да ме утешат и да ме предвижат напред. Не ги разпознах, но знаех, че са там за да помогнат.

Структурата на тунела ми се изтъни по страните, но светлината отпред ме повикваше. Много исках да стигна светлината. Когато страните на тунела станаха потесни, светлината отпред стана по-ярка и по-близо като се увеличи скоростта ми.

Нивото на радостно очакване, което чувствах беше неописуемо. В този момент няхах си идея, за какво е всичко това. Не мислех, че съм мъртва. Знаех, че се чувствам като дух или като безплътен човек. Знаех, че истинското "Аз" продължава да съществува при липсата на моето земно тяло. Имах чувството на обширни знания, на мир и на положително очакване.

Като приближих топлото, излъчващо сияние пред мен, почувствах чист екстаз. Бях в началото на светлината. Бях част от светлината. Светлината беше част от мен ... но светлината беше повече. Някак си знаех, че има още напред, но не можех да отида по-нататък, защото нещо щеше да се случи. Почувствах се, сякаш се завърнах при нещо, което знаех преди. Сякаш бях у дома. Бях се върнала у дома в началото на не само мен, ами в началото на вечността. Това е толкова трудно да се обясни, но изглежда толкова важно. Единственото нещо, което може да се сравни, е начина, по който се чувстваме, когато е красива топла нощ и погледнем нагоре в ясното звездно небе.

Като погледнем звездите го има възхищението от гледката на началото на безкрайния космос. Беше като това чувство като вкусих моето преживяване.

По време на това преживяване времето нямаше значение. Времето беше неуместно понятие. Чувствах се, като вечност. Почувствах, че съм във вечността. Нямаше никакви останки от тунела. Нямаше облаци или мъгла. Светлината беше чиста и добродетелна. Няхах нужда от нищо, не исках нищо. Общувах с всички светлини

около мен. Точиците, другите и аз, всички бяхме част от светлината, която съществуваше завинаги. Почувствах, че имам безкрайни знания и разбиране за всичко. Бях напълно спокойна.

Тогава от вътрешността на светлината получих съобщение. Получих комуникация. Нямах идея от къде или как дойде при мен. Нямах човек там. Не бяха изговорени думи. Мисълта беше там за мен да я получа и приема. Спомних си отговорността ми за моите две деца. Започнах да не се съгласявам ... някак си. Не исках нищо да се промени, но почувствах, че промяната вече беше започнала. Вече не чувствах, че ме очакваше нещо прекрасно. Беше ми "казано" доброжелателно, но все пак строго за моето задължение. Съобщението беше последната дума ... то беше всичко, което трябваше да се комуникира. Спомням си, че чувствах, че някакво напрежение спираше моето преживяване, исках да не се съглася, докато в същото време знаех, че е безсмислено. Знаех, че от вътрешността на най-голямата част на цялата светлина идваше цялата мъдрост, която ме насочваше. Почувствах се много малко дете, чиито обичащи родите настояват и упътват умореното дете да си легне. Упътването имаше само една посока. Трябваше да тръгвам.

В този момент имах още един последен вид комуникация с тази част на светлината. Изведнъж видях всичко. Видях се като бебе, дете, тинейджър, възрастна наведнъж. В същото време, видях всичко, което направих, всичко, което си бях мислила, всичко. Видях събития и хора в моя живот, които преди считах за важни. Също и много неща, които считах за не толкова важни. Всичко беше там за мен да разбера ... всичко "добро", "лошо", или "безразлично".

Например добре си спомням една ситуация, когато бях в първи клас като шест годишно дете. Бях в клас и няколко минути преди междучасието. Сестра Селине беше поставила три свещени карти на края на нейното бюро отпред в стаята. Свещените карти бяха за награда след междучасието от състезанието по правопис, което нашия клас щеше да има. Бях на предния чин и можех да видя свещените карти много добре. Тази по средата обрисуваше един ефирен ангел пазител, гледащ две малки деца да пресичат мост. Исках толкова много тази карта. Като излязохме в междучасие, изкушението ме превзе и откраднах свещената карта. Прибрах я бързо в моя униформена торбичка. Никой не ме видя. По време на междучасието се почувствах болна от вина. Промъкнах се обратно в класната стая, докато другите първокласници играеха отвън и поставих свещената карта обратно на бюрото на Сестрата.

В моето НДЕ си спомних всичко за тази ситуация. Това което беше наистина впечатляващо, е че осъзнах колко много грешна ми беше постъпката. Въпреки, че се компенсирах за грешката ми, аз "знаех" за ужаса на Сестра Селине, че картата е взета. Аз "знаех", че другите деца видяха само две карти на бюрото за състезанието по правопис, а не три. Това което наистина "знаех" беше, че моето действие имаше влияние върху много други.

Така мина прегледа на живота ми. Дълбоко осъзнах и имах огромни прозрения за

всичко в моя живот и всички мои съприкосновения с други от моето раждане до момента на моето преживяване близо до смъртта. Всички тези в светлината бяха свидетели на този преглед на целия ми живот. Бях обгърната от обичащо чувство и ми бяха показани областите на моите слабости. Изведнъж осъзнах, че аспектите на моя живот не бяха съвместими с вечността в светлината. Също знаех как да поправа това. Бях се натоварена с отговорността за остатъка на живота ми.

Знаех, че има още напред в светлината, което продължаваше завинаги, но не можех да отида там. Виждайки живота ми останах с впечатлението, че моя живот беше от значение и беше някак си важен относно колко надалеко ще стигна в светлината. Моята работа не беше все още свършена и моята работа започна вътре в мен и в моето семейство.

Успях да приема моето неизбежно завръщане сега като напълно разбрах посланието.

Тогава ми беше даден "дар" да улесни завръщането ми ... или поне така го приех по това време. Светлината като започна да отслабва, картината на моите две деца се сля с моя дух. Като държах тяхната обич в мен, се завърнах в тялото ми в болничното легло.

Ранеле Уолис

Ранеле Уолис е омъжена, но не се е разбирала на моменти добре със съпруга си. Имало е неща, които са куцали между тях. Тя е била вярваща Християнка, а той не е бил вярващ. Един ден решават да полетят с техния едно двигателен самолет по време на снежна буря в централна Юта. Въпреки, че няколко човека им казват да не отлитат, те отлитат. Те изгубват ориентация и се блъскат в една планина и техния самолет избухва в пламъци. Ранеле успява да излезе от самолета, а мъжа ѝ остава на мястото на пилота. Той е усетил, че някакъв

мъж го е пазил по време на пожара. След това той излиза от горящия самолет и пита дали Ранеле е видяла мъжа. Тя отговаря, че не е виждала никакъв мъж. После двамата се спускат по склона на планината и едвам едвам стигат до улица, където ги намират. Като я откарват в болницата, шест часа след самолетната катастрофа, 75% от тялото ѝ е било изгоряно и тя умира на 9-ти Октомври, 1985 година.

Едно от интересните неща на нейното НДЕ е, че тя вижда своя бъдещ син, който все още не е бил роден. Следва извадка от нейната книга, "Горенето от вътре"

В този момент бях изсмукана в една тясна тръба и започнах да летя с краката напред. Тръбата беше изключително тясна и се уплаших повече, защото го почувствах почти като да ми изсмучат тялото от вътрешността. Скоростта ми беше огромна, неописуема. Нищо на земята не се е движило толкова бързо, не можеше. Сякаш профучах през галактики, но цветовете и светлините бяха точно до мен, почти ме докосваха леко и моите страхове се увеличиха.

Тогаваш чух гласове. Сякаш имаше хора, които пътуваха до мен някак си, въпреки че нямаше място за тях. Усетих един човек до мен, който беше сам и не приказваше. Не можех да видя никого, знаех, че човекът е там.

Гласовете спряха и кратки картини проблеснаха пред мен. Поредица от картини, думи, идеи, разбиране. Бяха картини от моя живот. Проблясваха пред мен с невероятна скорост, и ги разбирах напълно и се учех от тях. Друга картина се появи, и друга, и друга, гледах целия си живот, всяка секунда от него. И не само разбирах случките, ами отново ги изживявах. Отново бях този човек, правещ онези работи на моята майка, или казващ онези думи на моя баща или братя или сестри, и за първи път знаех, защо съм ги направила и защо съм ги казала. Не мога да опиша пълнотата на този преглед. Включваше знания относно мен, които всички книги на земята не биха могли да поберат. Разбрах всяка причина за всичко, което бях направила през живота ми. И също разбрах влиянието, което имах върху другите.

Част от мен започна да предчувства определени събития, неща от моя живот, от

които бих се ужасила да ги видя. Но повечето от тях не се появиха. И разбрах, че бях поела отговорност за тези действия и се бях разкайала за тях. Видях се да се разкайвам за тези грехове, искрено исках Бог да премахне тежестта и товара от тези ужасни действия. И Той ги е премахнал. Възхищавах се на неговата възвишена любов и на това че, моите злодеяния могат да бъдат простени и премахнати толкова бързо. Но след това видях други картини, които не очаквах. Неща, които бяха също толкова ужасни. Видях ги в страшни подробности. И наблюдавах влиянието, което те имаха над другите. Видях, че съм разочаровала много хора в моя живот. Давала съм обещания на приятели и семейството ми, които съм оставила просто да си чакат, докато не са станали безвъзвратно неосъществими. Хората са разчитали на мен, и съм казвала, много съм заета, това не е моя проблем, и съм ги оставяла. Моето пренебрежително отношение е причинило истинска болка и мъка на другите, болка, за която никога не съм знаела.

Показаха ми една приятелка, която страдаше ужасно в нейния живот. Тя е живяла в прекрасен, духовен свят преди да дойде тук на Земята, и тя е била объркана и нерешителна да дойде изобщо тук. Но ѝ е било обещано да има добри родители, членове на семейството, и приятели, и тя се е съгласила да дойде за изживяването и израстването, което този живот ще и предостави. Показаха ми, че аз ѝ бях една от най-важните приятелки дадени ѝ да я упътват и помагат. След това видях моите лични глупости, безразсъдства и негрижовни отношения. Видях как тези се бяха комбинирали да заблудят моята приятелка и да я тикат към грешки и скръб.

Бях объркала живота си, без да се замислям за последствията, и по този начин наранявах и нея. Ако през цялото време следвах моите задължения към мен и другите, тя би живяла по-лесен и по-продуктивен живот. До този момент не бях осъзнала, че игнорирането на отговорностите е грях.

Какво се случваше? Защо виждах всичко това? Умът ми се въртеше с тези въпроси.

После, видях една жена, за която бях помолена да се грижа от нашия локален лидер на църквата. Просто трябваше да я проверявам и да видя дали се нуждае от нещо. Познавах я доста добре, но се страхувах от нейния постоянен песимизъм и негативност. Беше известна с нейната горчивина сред местните хора. Не мислех, че мога да се справя с депресиращото влияние, което тя ми оказваше, и затова никога не исках да я виждам. Нито веднъж. Сега видях, че възможността да я посещавам беше предопределена от Високи Сили, че точно аз съм човека, който ѝ е трябвал по това време. Тя не го знаеше, и аз не го знаех, но аз я разочаровах. Сега аз изживях нейната тъга и почувствах нейното разочарование и знаех, че аз съм причината. Провалих се с тази специална мисия към нея, отговорност, която би ме подсилила с времето. Бях избягала от отговорността за растеж, за мен и за нея, защото не се стараех достатъчно да се преборя с моите дребни страхове и мързел. Но причината не беше от значение, и го виждах това, дори сега тя живееше в скръб и горчивина, изживявайки го, точно както аз сега, и нищо не можех да направя, за да се върна и да ѝ помогна.

Преживях отново да правя и добри неща, но те бяха малко и по-малко значителни отколкото си мислех. Повечето от големите неща, които бях направила, бяха почти незначителни. Бях ги направила за мен. Помагах на хора, когато и на мен ми утърваше. Моята благотворителност се основаваше на условия за изплащане, дори и изплащането беше удар в моето его. На някои хора бях помогнала все пак, с малки жестове на добрина, усмивка, добра дума, малките неща, които отдавна бях забравила. Видях как хората ставаха по-щастливи поради моите действия и като резултат ставаха по-добри едни към други. Видях, че бях излъчвала вълни от добрина и надежда и любов, когато мислех само да помогна по някакъв малък начин. Но бях разочарована. Колко малко бяха тези случаи. Не бях помогнала на толкова хора, колкото си мислех.

Като свърши прегледа на живота ми, умирах от мъка. Видях всичко, което бях направила в жив и пряк детайл - лошите неща, натрапчивото и ужасяващото в техния край, и добрите неща, звънчащи с все по-голяма награда и щастие, от колкото можех да си представя. Но в края чувствах, че не отговарям на изискванията. Недостатъчна. Никой не ме съдеше. Нямах никой. Искях да се потопя в мъката на собствените ми обвинения. Пламъците на разкаянието ме поглъщаха, но нищо не можех да направя.

Една точка от светлина се появи далече пред мен. Беше само точица, малко петънце в далечината, но неговата яркост се различаваше от всички други светлини около мен и инстинктивно тръгнах към него. Излъчваше любов и надежда и мир, за които моята душа жадуваше. Искях, нуждаех се от тази ярка, излъчваща светлина. Черната тръба прие формата на тунел и се отвори като стигнах края му. Изблиците на светлина идваха към мен, изпълвайки всичко с яркост и аз се приближавах към нея с невероятна скорост. О Боже, помислих си, тя я по-ярка от слънцето. Ще ме заслепи! Ще ме убие!

Спомних си моите изгаряния от самолетната катастрофа и се уплаших, че те ще се запалят отново от това сияние. Но не можех да се спра. Бях привлечена към светлината от сили, които не контролирах, и затова си затворих очите пред моето неизбежно унищожаване. Но моите очи не искаха да се затворят. Почувствах ги затворени, но някак си можех да виждам. И после бях в светлината.

Като ядрена експлозия светлина ме прониза. Всяка частица от мен беше разстреляна с ослепяваща ярка светлина и имах чувството на прозрачност.

Кожата ми не изгоря. Очите ми все още виждаха. Носех се в тази светлина, къпах се в нея и любовта, която ме обгръщаше и ме изпълваше, беше по-сладка и по-фина от всичко, което бях чувствала досега. Бях променена от нея, пречистена, истински направена. Наслаждавах се на нейната сладост и травмите от миналото бяха далеч от мен, забравени и трансформирани от мир. Тогава един образ се появи в далечината.

Една жена вървеше към мен облечена в бяло. Нейната коса беше бяла и нейното

лице блестеше със светлина. Не ме беше страх от нея, любовта, която изпитвах не позволяваше страх. Тя се приближи и се спря точно пред мен. Тогава се усмихна и се влюбих в усмивката ѝ. Тя ме изпълни с все по-голяма любов и исках да се запозная с нея. Тя ми проговори по име.

“Ранеле.”

Но нейните устни не помръднаха. Нейната усмивка не се промени и моята първа мисъл беше “Уоу, какъв трик! Нейните устни не помръднаха.”

“Ранеле,” каза тя отново, и осъзнах, че нейния глас звучеше в моя ум, а не в моите уши. Как ставаше това?

“Ранеле,” тя стана по-настойтелна. “Баба е.”

В момента, в който го каза, я разпознах. Тя беше майката на моята майка. Но изглеждаше различно отколкото си спомням. Тя беше пълна, ярка и жива. Изглеждаше да е на двадесет и пет години, но нейната коса беше великолепно бяла и всичко около нея беше сияещо красиво. Нейното тяло беше великолепно и започнах да разбирам, защо не я бях разпознала. Тя беше крехка и болна в годините, в които я познавах. Тогава го осъзнах.

Баба беше мъртва, тя умря преди няколко години. И си помислих, ако тя е мъртва, тогава какво правя тук?

“О, аз съм мъртва.”

Мисълта излезе от мен като изговорени думи, въпреки че не си помръднах устата.

Сега всичко се връзваше. Цветните светлини, прегледа на живота и сега тази светлина от великолепна любов, всичко това естествено се случи като моя живот продължи в следващия свят. Това определено не беше някакъв сън или някакво видение, породено от дрога. Бях по-силно осъзната и жива сега, отколкото когато и да съм била в тялото ми. Веднага приех това и исках да знам къде са всички.

Баба се засмя. Нейните устни не помръднаха, но нейния дух се засмя.

“Не се ли предполага хората да се срещнат след смъртта?” попитах аз. “Не трябва ли да има хора да пеят Алелуя и да дойдат да ме прегърнат и да кажат, “Добре дошла?”

Тя се засмя отново, и си помислих, че това беше най-възхитителния смях, който бях чувала.

“Ами,” каза тя, “всички са доста заети. Ела. Имаш доста неща да видиш,” и тя се протегна за моята ръка.

Но си помислих, “Чакай, ами какво става с Джим?”

Джим беше един приятел, който умря в автомобилна катастрофа преди няколко месеца. Ако баба беше тук, може би можеше да ми каже какво се е случило с него.

“Какво става с Джим” казах отново, и тогава го видях в далечината да идва към нас.

Веднага исках да изтичам до него и да го прегърна, но баба ми сложи ръка отпред и каза, “Не, не можеш.”

Бях потресена. Имаше сила в нейните думи и знаех, че не мога да им се възпротивя.

“Защо не?” попитах аз.

“Заради начина, по който той живя живота си.”, каза тя.

Той се приближи и спря на около 3 метра. Беше облечен в джинси и синя тениска, разкопчана до гърдите. Така носеше обикновено тениски на Земята, но аз си помислих, Боже, това е рисковано. Така ли се обличат в Рая?

Той се усмихна и можех да почувствам неговото щастие. Въпреки, че не притежаваше същия вид светлина или сила както баба ми, той изглеждаше доволен. Предаде ми съобщение за неговата майка, като ме помоли да ѝ кажа да престане да скърби за неговата смърт, да ѝ кажа, че той е щастлив и върви напред.

Той обясни, че е взел някакви решения в живота си, които са попречели на неговото развитие на Земята. Бил е взел тези решения знаейки, че са грешни, и сега иска да приеме техните последствия. Когато е бил изхвърлен от товарния камион, в който били той, неговата жена и неговия приятел, главата му се е ударила в една скала и е умрял на мига. Когато е отишъл на другата страна, са му дали шанс да остане в духа си или да се върне на Земята. Той е видял, че неговия растеж на Земята е бил спрял и ако се върне би загубил и светлината, която е имал. И затова е избрал да остане в духа си.

Той ме помоли да обясня това на майка му, и аз казах че ще го направя, без да зная как, защото не си бях и помислила, че ще се връщам обратно. Тогава той каза, че има много работа, която го чака, обърна се и си тръгна. Мога да кажа, че беше доста зает, много ангажиран с неща, които бяха жизнено важни за него, които ще му помогнат, но не знаех точно какви.

Погледнах баба и я попитах, защо ме спря да го прегърна. Тя обясни, че това е част от неговото “проклятие”.

Обърках се.

“Силите, които са ни дадени”, обясни тя, “са само-дадени. Ние растем със силата на нашите желания да се учим, обичаме, и да приемаме нещата с вяра, които не можем да докажем. Нашата способност да приемаме истината, да живеем с нея,

ръководи нашия духовен прогрес, и определя степента на светлина, с която разполагаме. Никой не налага светлина и истина върху нас, никой не ги взима, освен ако ние не поискаме. Ние сами се управляваме и сами се съдим. Джим, реши да ограничи своето развитие на Земята като се отказваше от неща, които бяха истина. Той нарани себе си и другите като използваше и продаваше дрога. Някой хора бяха тежко наранени. Той имаше няколко причини за да се обърне към дрогата, но си остава факта, че той знаеше, че тези неща са грешни. Той избра тъмнината пред светлината достатъчно често, че да не се обърне към светлината отново. И сега, до степента, в която той беше станал духовно тъмен, той е оставен с определена степен на тъмнина - или липса на светлина - тук в духа. Въпреки това той има воля. Той може да расте. Той все още може да намери всичкото щастие, което иска да приеме, всичкото което е способен да поеме. Но знае, че той няма същите сили да прогресира и да постигне радостта, която други с повече светлина имат. Това е част от неговото проклятие, че неговото развитие е ограничено. Но той избира да расте. И е щастлив.”

“Господ никога не дава повече предизвикателства в живота ни, отколкото можем да поемем, ” продължи тя, “вместо да рискува духовното развитие на някой и да причини повече болка, отколкото може да бъде понесена, той ще прибере този дух у дома, където той или тя може да продължи да се развива. ”

Всичко това ми звучеше напълно вярно. Тя ми го съобщи със скоростта на светлината, по-бързо от колкото компютрите приказват. Беше мигновено и абсолютно знаещо. Открих, че баба и аз можехме да мислим на няколко нива и да ги съобщаваме всички едновременно. Не можеш да знаеш нещо, без да знаеш всичко около него, какво го причинява, какво го поддържа. Знанието се прилепва в духовния свят, всяко парче се свързва с другите парчета. Всеки факт, който се свърже със знанието се вижда мигновено и изцяло. Такова нещо нямаме на Земята. Дори не можем да се доближим до такова нещо. Нашите знания и възможности за комуникация са като на дете, което още не е научило език. Опитваме се да комуникираме, но не разполагаме с инструментите. Като малки деца сме.

Баба ми протегна ръката си и каза, “Ела бързо”.

Посегнах да я хвана и спрях.

“Уоу,” казах. “Виж ръката ми”.

Ръката ми беше ясна, като прозрачен гел, но имаше светлина циркулираща през нея като чиста кръв. Но светлината не се движеше в неопределени посоки както във вените, ами светлината се излъчваше през ръцете ми като слънчеви лъчи или сноп от лъчи. И отново забелязах, че не бяха изгорели. Моите крака и ръце бяха перфектни и цели. Те излъчваха тази лъщяща лъчезарна светлина и погледнах баба ми и видях, че нейната светлина беше по-ярка от моята. Всяка част от нея беше по-ярка. Дори нейната рокля светеше в бяло. А аз разпознах роклята. Беше роклята, с която я погребяха. Майка ми я беше купила за нейното погребение. Сетих се с какво

се беше облякъл Джим и разбрах, че хората там носят каквото искат да носят. Носят това, в което се чувстват удобно и знаех, че баба ми трябваше да обича тази рокля, която майка купи за нея. Въпреки, че не я е носила през живота си, баба я носеше сега и тя беше сияеща.

След малко ние вървахме, хванати за ръце и най-красивата панорама, която някога съм виждала, се отвори пред нас.

На Земята не може да съществува градина като тази, която видях. Била съм в градини в Калифорния, които са ме смайвали, но те бяха толкова незначителни в сравнение с гледката пред мен. Беше един безкраен изглед от трева, сгъващ се далече в сияещите и ярки хълмове. Не сме виждали зелено в нашия свят като дълбокото, треперещо зелено на тревата, която растеше тук. Всеки стрък беше свеж, силен и зареден със светлина. Всеки стрък беше уникален и перфектен и сякаш ме приветстваше в това чудно място.

И цялата градина пееше. Цветята, тревата, дърветата и другите растения изпълниха това място с великолепни тонови и ритми и мелодии, но не чух самата музика. Някак си я чувствах на ниво отвъд слушането ми. Като баба и аз спряхме за момент да се удивляваме на величествената сцена си казах, “Всичко тук сякаш пее”, което беше печално неадекватно относно това, което почувствах. Просто нямаме език, с който адекватно да изразим красотата на този свят.

Забелязах нещо необичайно за цветята близо до нас. Баба ми си вдигна ръката и без да говори им заповяда да дойдат до нея. Въпреки че беше команда, цветята се радваха да ѝ се подчинят. Те литнаха във въздуха и се спряха в кръг около ръцете ѝ. Букетът беше жив. Всеки цвят можеше да комуникира, да реагира и всъщност да осветлява другите до него.

“Бабо”, казах аз, “те нямат корени”.

“Защо трябва да имат корени?” каза тя. “Цветята на Земята имат нужда от корени, за да получат храна, за да израснат в техния пълен потенциал. Всичко, което Бог направи е духовно и е проектирано да расте към неговия собствен духовен потенциал. Едно цвете постига своя потенциал в цвета. Тук всичко съществува в своята пълна форма. Тези цветя не се нуждаят от корени.”

“Но те просто летят”.

“Трябва ли да паднат? Всичко тук е перфектно”. Тя взе едно от цветята и ми го подаде. “Не е ли красиво?” каза тя.

Целият цвят беше изпълнен с различни сенки от светлина и красотата му беше невероятна. Тогава растението стана част от мен. Неговата душа се сля с моята. То преживя всичко, което правех или бях направила преди. Силно ме осъзнаваше и в същото време ме променяше със своя нежен дух, със своето собствено

съществуване и живот. То въздейства на моите чувства, мисли и идентичност. То беше мен. Аз бях него. Радостта, която дойде от това сливане беше по-проникваща и възхитителна и изпълваща от всичко, което познавах до момента и исках да заплача. Светото писание казва, че един ден всички неща ще са едно. Това изречение има огромна сила за мен сега.

Баба заповяда на цветята да се върнат и те полетяха нежно обратно на техните места просто над земята. Това в моите ръце също се върна, но неговата същност остана с мен.

“Всичко това идва от Бог и силата, която го поддържа идва от него. Това е силата на неговата любов. Както растението на Земята има нужда от почва, вода и светлина за да се изхранва, духовния живот се нуждае от любов. Всички създания произлизат от любовта на Бог и всичко, което той създава има силата да отвърща с любов. И по този начин създанието расте. И, Ранеле,” каза тя, “Аз те обичам!”

Като каза думите, почувствах нейната любов да зарежда съществото ми, изпълвайки го с невероятна топлина и радост. Това беше живота. Това беше истинско съществуване. Няма такова нещо на Земята. Почувствах растенията да ме обичат, небето, миризмата, всичко. И като получих думите на баба ми и тази любов, знаех сега, че съм отговорна да увелича и да издигна всичката любов около мен, независимо от обстоятелствата. Тя ме учеше на любов, нейното определение, нейната широта и сила, не само да се наслаждавам на получаването ѝ, но да мога и да я изразявам към другите. Бях изпълнена с любов, за да стана източник на любов.

Баба взе ръката ми и като се разхождахме през градината ми обясни основни цели на нашия живот на Земята, нуждата да живеем златното правило, нуждата да помагаме на другите, нуждата от спасител, нуждата да четем Библията и да имаме вяра и аз ѝ казах, “Бабо, това го знам вече. Всичко това го научих в Неделното училище. Защо ме учиш отново на това?”

Тя отговори просто, “С простите принципи на евангелието се намират мистериите в Рая”.

Какво казваше тя? Не виждах никакви мистерии в думите ѝ. Почувствах нейната необхватна любов, но не виждах смисълът да ме учи на принципи, които ми са ясни от години. Въпреки това тя продължи, повтаряйки важността на простата добрина, религия, силата на покаянието, неща които всеки може да научи от Библията. Слушах и моето разочарование растеше като се изкачвахме по хълмчето. Стигнахме на върха и аз казах, “Бабо, знам всичко това, наистина. Научи ме на нещо ново.”

“Не си готова.”

“Да, готова съм, Бабо. Готова съм за много повече.”

“Не, все още не вярваш в основните неща. Липсва ти вяра.”

“В какво не вярвам? В какво ми липсва вяра?”

О, но тя ме познаваше. Познаваше ме по-добре от колкото си мислех. Както си стояхме на склона, не виждахме малка долина. Видях сценка, която ме промени завинаги. Сценката беше свята, неописуема, невъзможна да се изрази, и тези които са я виждали са я пазили в сърцата си. Видях, че наистина ми е липсвала вяра, любовта не е просто дума или емоция, любовта е сила, която задейства всичко около себе си. Любовта е силата на живота. Това беше повратна точка за мен. Нещо, което позволи на цялото ми разбиране и любов да се разширят, но никога не мога да споделя подробностите тук, освен да кажа, че любовта между хората тук може да бъде вечна. Почувствах баба да излъчва щастие. Минах един тест.

Баба взе ръката ми и полетяхме над пейзажа. Погледнах повърхността над нас. Бяхме се отправили като лъч светлина през необятния духовен свят, след това към космоса, пътувайки все по-бързо. Шлюзи от знания се отвориха и истина се стичаше в мен без край и ограничение. Нейният извор беше светлината и истината навсякъде около мен, и то беше изяснено за моето ниво от баба ми. Даваше ми знания за Бог, живота, създаването на света, дори за просторите на вечността. Истините бяха обширни и пълни и се стекоха в мен в такива огромни количества, че си мислех, че главата ми ще експлодира. Идваше прекалено бързо. Исках да съм в състояние да ги приема, да ги запомня, но бяха твърде много. “Не мога да ги поема!” казах. “Спри!”.

Внезапно всякаква комуникация спря и ние се спряхме на едно място. Баба ми ме погледна и почувствах нейната изненада. “Защо правиш това?”, попита ме.

“Не мога да погълна всичко, което ми даваш. Как ще мога да го запомня всичко?”

“Ранеле, не се тревожи за това”, каза ми тя. “Остави страха. Не се съмнявай в теб. Ще си спомниш неща, когато ти потрябват, и те ще ти бъдат дадени на твоята памет от Духа. Имай Вяра. Повярвай в силата на Бог.”

Тогава разбрах, коя е била най-голямата ми пречка в растежа ми на Земята: страха! Тормозил ме е през всички години, спрял е прогреса ми, бързо е отрязал моите опити да се справям с проблемите. Страхът е отнемал и моето удоволствие от живота и ме ограничаваше и сега. Когато се страхувах, моите сили за пътуване, разбиране и развиване се парализираха. “Не се страхувай от това!” си казах на себе си. “Пусни го!”. И пътувахме отново, знанията се изсипваха в мен дори по-бързо.

Сцена след сцена от жива истина минаваха през мен: историята на Земята, историята на нашето съществуване преди Земята, принципите, фактите, неща, за които си нямах и представа. Видях ги. Преживях ги, буквално станах част от всяка една сцена.

Видях, че ние всички стояхме пред нашия Баща преди да дойдем на Земята, братя и сестри във вечността. Преживях го наново, точно както го преживях в моя живот

преди смъртния живот. Видях, че ние избрахме да дойдем тук, за да се сблъскаме с тестове и да придобием опит на тази Земя.

Видях, че ние избрахме да следваме спасител, който ще ни изкупи греховете на нашите смъртни животи и да ни отведе обратно при нашия Баща. Почувствах обич и радост да носят около мен като избрахме Исус Христос за спасител. Тогава вдигнахме нашите десни ръце, точно като в съдилище и направихме свещено споразумение с Бог, че ще направим всичко по силите ни, за да завършим нашите мисии на Земята. И почувствах огромната почит от това споразумение пред нашия Божествен Баща. Ние гласувахме, в крайна сметка, да станем сътрудници с него, за да донесем доброто на Земята. Ние обещахме да използваме нашето време и енергия и таланти да помогнем да постигнем пълните цели на спасителя, да върнем нашите братя и сестри обратно при него и при нашия Баща отново.

Видях, че нашия Бог ни познаваше всички индивидуално. Той знаеше сърцата ни, нашите души и ни обичаше безусловно. Сякаш беше прекарал неизмеримо време с всеки от нас, съветвайки ни, обичайки ни. Времето не съществуваше, всеки един от нас винаги имаше връзка с Него.

Видях хората, които стояха до мен по време на това събитие, бяха хората, които играеха важна част в живота ми на Земята. Бяхме свързани едни с други по жизнено важен начин. Ако някой от нас се проваляше в неговата или нейната мисия, всичко от нас щяхме да сме наранени по един или друг начин. Ако някой успееше, всички имахме полза. Сякаш бяхме част от един пъзел от милиони парчета. Беше нареден перфектно. Но ако едно парче беше премахнато, на всички щеше да ни липсва и нямаше да сме спокойни, докато това парче не беше намерено и върнато на правилното си място. Ние се нуждаехме един от друг. Ние все още се нуждаем и винаги ще. Мисля, че тук е невъзможно да се представи скръбта на брат или сестра, който е загубен от това огромно семейно събиране.

Много други случки от вечността минаха през мен. Сякаш се къпех в тях и ставах тях. Те бяха вляти в моята душа. И знам, че всичките тези знания са още с мен, някои от които си спомням, като споразумението с нашия Баща и някои, които чакам да си спомня.

Попитах баба дали мога да посетя, някои от моите приятели, тези за които се грижех през вечността. Тя каза, че някои от тях са все още на Земята и че няма да мога да ги видя. Попитах за другите и веднага те дойдоха при мен, красиви хора от светлина и любов. Спомних си ги и техните имена. Някои от тях бяха живели на Земята и умрели, а някои още не се бяха родили. Всички спомени от моето съществуване преди Земята се върнаха обратно, но ми беше казано, че няма да ги запомня, че те са били само за това място. Приех това и моите приятели дойдоха, прегърнаха ме и ме поздравиха с добре дошла.

Моите приятели ме прегърнаха отново и решиха да останат с мен. Почувствах тяхната перфектна любов и знаех, че никога няма да ме изоставят. Една приятелка

дълго ме прегръщаше. Тя изглеждаше свързана с мен по уникален начин, но не разбирах точно какъв беше.

“Знаеш, че винаги съм била с теб”, каза тя. “Никога не съм те напускала. И никога няма”. Тя спираше на всяка дума, която казваше и бях толкова развълнувана, като разпознах нейната страст, че е с мен, нейната абсолютна преданост и любов.

“Винаги ще съм до теб”, каза тя отново.

Баба ми взе ръката и се озовахме отново в градината, пътувайки над един друг красив склон. Всичко беше хармонично, перфектно, като сладка музика.

Тя повдигна ръката си и спряхме над един друг висок хълм и видях милиони от хора пред нас.

“Това са духовете на тези, които са умрели”, каза тя. “Те чакат да се свърши работата. Те чакат тези на Земята да свършат тяхната част от работата”.

“Тяхната част от работата?” попитах аз. “Каква работа?”

“Ти се посвети да дадеш времето си и талантите си на Земята да продължиш работата на Господ. Ти се нуждаеш от тези хора и те се нуждаят от теб. Ние всички зависим един от друг”.

Моят преглед на живота ми беше показал колко небрежна бях в служенето на другите. Сега видях, че можех много повече да направя, споделяйки, принасяйки в жертва, предлагайки каквото имам. Духовете на тези, които бяха умрели чакат всеки един от нас, да стигне по-близо до истината, да стане част от големия пъзел отново, да разпознае божественото на Бог и да живее в своята светлина.

Преди да продължим забелязах, че всеки човек беше облечен според неговия период на Земята. Както моя приятел Джим, те носеха това, в което се чувстваха удобно.

Баба повдигна ръката си и земята се отвори пред нас. Погледнах и видях един човек да лежи в едно болнично легло, обиколено от доктори и сестри. Лицето на човека беше в бинт.

“Никога няма да си същата, Ранеле”, каза баба. “Лицето ти ще се промени и тялото ти ще бъде пълно с болка. Като се върнеш ще ти са нужни години за възстановяване ...”

“Кога ще се връщам?” погледнах я. “Ти очакваш от мен да се върна?”

Внезапно разбрах и погледнах човека на леглото. Ръцете бяха широко разтворени и двете ръце и крака бяха разрязани на няколко места, за да могат течностите да се

изтичат в пластични торби.

“Това аз ли съм?” бях ужасена.

“Да Ранеле, това си ти. Ще имаш тежки белези ...”

Обезумях. “Бабо, няма да се връщам”.

“Твоите деца се нуждаят от теб, Ранеле”.

“Не, не се. Те ще са по-добре с някой друг. Не мога да им дам това, от което се нуждаят”.

“Не са само твоите деца, Ранеле. Имаш неща за вършене, неща, които не си свършила”.

“Не, по-добре съм тук горе. Не искам да преминавам през всичко това”, посочих тялото ми. “Отказвам. Искам да остана тук”.

Почувствах осъзнаването на баба ми, че времето ни беше малко. “Трябва да отиваш”, каза тя. “Мисията ти не е свършена”.

“Не, няма да се върна в това тяло! Няма да се върна.”

В отговор, баба ми замахна с ръката си и заповяда: “Виж!”

Една пукнатина се отвори в пространството пред нас и видях един млад мъж да върви към нас. Първоначално той не разбираше защо е тук. Тогава ме видя и се вцепени.

“Защо си тук?” каза той почти невярващ.

Като останах мълчалива, неговото невярване се превърна в скърбене и започна да плаче. Почувствах неговата скръб, неговото нещастие и аз започнах да плача.

“Какъв е проблема?” попитах аз. “Защо плачеш?”

Прегърнах го, за да се опитам да го успокоя.

“Защо си тук?” повтори той.

Тогава разбрах, че моето отказване да се върна обратно на Земята му причиняваше тъга. Трябваше да съм на Земята за него, разбрах това и веднага почувствах вина поради моя егоизъм.

Неговото име беше Натаниел и той не се беше родил все още. Той каза, че ако не се

върна, неговата собствена мисия ще бъде възпрепятствана. Тогава той ми показва мисията си и видях, че трябва да отворя вратите за него, да му помогна, да го насърчавам.

“Ще завърша колкото мога от моята мисия”, каза той, “но никога няма да я изпълня без теб. Имам нужда от теб”.

Помислих си, че сърцето ми ще се пръсне. Бях част от неговия пъзел и го наранявах и всеки, на който щеше да помогне като отказвах да се върна на Земята. Почувствах огромна любов към този млад мъж и исках да му помогна по всеки възможен начин, по който можех.

“О, Натаниел”, казах аз. “Заклевам ти се, че ще ти помогна. Ще се върна и ти обещавам, че ще направя всичко, което мога, за да свърша моята част. Ще отворя вратите за теб. Ще те защитавам и насърчавам. Ще ти дам всичко, което имам. Натаниел, ще завършиш мисията си. Обичам те”.

“Благодаря ти”, каза той. “О, обичам те”.

Баба ми ме взе за ръка и ме отдръпна. Натаниел ме гледаше да напускам, все още усмихващ се и от далече можех да го чуя да казва, “Обичам те Мамо”.

Духът ми трепереше, но не можех да му отвърна, защото нещата започнаха да се случват много бързо.

“Ранеле”, каза баба, “има още едно нещо, което трябва да ти кажа. Кажи на всички, че ключа е любовта”.

“Ключа е любовта”, повтори тя.

“Ключа е любовта”, каза тя за трети път.

Тогава тя пусна ръката ми и думата любов завибрира в ума ми като я напуснах и паднах в дълбока тъмнина. Плачех като напуснах света на светлината и славата и любовта.

Последното нещо, което видях беше нейната протегната ръка. (край на НДЕ-то)

След това Ранеле е трябвало да носи маска за обезобразеното си лице. Двете ѝ деца, момче и момиче, първоначално се уплашват, но после свикват и ѝ помагат. Част от проблемите със съпруга ѝ се оправят с времето. При един пожар на съседна къща, тя успява да влезне и да предупреди хората, които са вътре, че има пожар и успява да ги спаси, въпреки, че за малко тя да умре. Около 7 години след това, тя ражда син, който много приличал на Натаниел, който тя е видяла в другия свят. Дава му това име.

Сандра Роджърс

На 30. Април 1976, след неуспешен опит за самоубийство с предозировка с дрога, Сандра Роджърс допира 0.38 калибров пистолет до гърдите си, прицелва се в сърцето си и дърпа спусъка. В нейният най-черен час, Сандра се самоубива. Тя очакваше да умре. Но се е озовала в присъствието на блестяща светлина. Вместо нищото, което е търсела със самоубийството си, на Сандра ѝ е даден страхотен поглед върху живота след смъртта и безкрайното знание от Другата Страна. Това, което е научила, дълбоко я е

променило. На 28. Април 2000, за последен път Сандра отива в Светлината поради усложнения от нейния опит за самоубийство през 1976. Следва откъс от нейната отлична книга, “Уроци от Светлината”, който описва една част от нейното преживяване близо до смъртта и някои прозрения, които е получила от светлината.

Попаднах в присъствието на блестяща, прекрасно топла и обичаща Светлина. Докато бях в присъствието на тази Светлина ми беше показан преглед на моя живот и всички случки, които ме бяха довели до този момент.

Бях смаяна като гледах моя живот да се развива, усещах не само моите собствени емоции, ами чувствата на тези около мен както и тези, чиито животи докосвах. Преживях тяхната болка или удоволствия и разбрах какво мотивираше техните действия към другите и към мен ...

Като продължи прегледа на живота ми, срещнах се отново с всичката болка и безпомощност на моите следващи няколко години, серия от лоши връзки, забременявания, аборти, провалени бракове и опити за самоубийство. Видях се като млада жена на двадесет и пет, омъжена и разведена три пъти и настанена в болница шест пъти поради предозировки с дрога. Почувствах как мразех съществуването си и не можех да разбера как един обичащ Бог би позволил тези неща да се случат.

Усещах, че като преживявах всеки един от тези ужасно болезнени случки от моя живот, светлината, която беше с мен, чувстваше всичката моя болка и тъга и никога не ме съдеше, но вместо това разбираше и ме обичаше.

Любовта, която почувствах от светлината беше изумителна и никога не исках да я напусна. Докато бях в нейното присъствие имах неограничено знание за всичко, което исках да знае. Беше ми даден избор да остана със светлината, при положение, че се върна по-късно във физическия свят и да поема живота ми, от където беше. Беше ми казано, че по-късно ще имам семейството и любовта, за която толкова много копнеех. Каза ми, че мога да взема със себе си знанието, което ще ми трябва, за да се подкрепям, макар че ми бяха дадени прозрения, които да помогнат на другите хора и на мен по време на моето пътешествие в живота...

По време на моето НДЕ последвах моят ангел в светлината. Ангелът беше погълнат от светлината, както и аз. Докато бях в светлината научих, че всичко което съществуваше беше създадено от същността на Бог, светлината.

Прозрения от НДЕ-то на Сандра

- Слушай този малък вътрешен глас в твоите мисли; това е гласа на Бог.
- Нашите души са част от Бог и Бог е част от нас; затова нашите души са безсмъртни и вечни.
- Трудностите са необходими за растежа на душата.
- Тези родени с умствени или физически проблеми са по-духовно напреднали от другите, родени са за да помагат на другите да се развиват духовно.
- Физическото тяло, в което влиза духа, е избрано преди раждането.
- Ако едно пристрастяване не е победено преди физическата смърт, то може да задържи вашия дух на Земята.
- Земята е само едно място за учене. Има много.
- Адът е състояние на съществуване, когато сме далече от Бог, докато не изберем да се върнем при него. То е състояние напълно празно от любов.
- Всичко което е правите и мислите се знае от Бог и Бог разбира всичко перфектно и ви обича точно така.
- Всичката болка, която чувстваме или причиняваме се чувства от Бог.
- За да станем в едно с Бог, трябва да работим, за да запомним или да намерим истината. Истината е тази: твоето истинско Аз е дух и твоя дух е едно с Бог.
- Любовта, бъдейки Бог, е твърде безмерна и изумителна, за да бъде напълно разбрана или преживяна във физическия свят.
- Вселената е катедралата на Бог.
- Бог създаде всички различия в религиите поради различните уроци, които ние всички трябва да научим.

- Това, което правиш на другите, го правиш на Бог и на себе си.
- Началото на всеки грях е да се виждаш отделен от другите и Бог.
- Има само две истински религии - религията на любовта и религията на страха.
- Комуникацията в духовния свят е телепатична. Твоите мисли са отговорени толкова бързо, колкото твоя разум може да ги изпраща и получава.
- Когато умреш, всичко което си казал, помислил или направил ще се знае от всички.
- Няма тайни след смъртта.
- Духове със зли мисли избягват светлината, защото те са твърде засрамени да им се разкрие живота.
- Духове с подобни мисли се привличат едни с други след смъртта.
- Рая на Бог за нас е любов. Ние можем да създадем рая отново, ако се научим да се обичаме един друг както нас самите.
- Има само един Бог, който се боготвори от много различни учения на много различни религиозни вярвания.
- Боговете на една вяра са ангелите, светиците или свръхестествените същества на други вярвания.
- В търсенето на истината и разбирането, всички пътища водят до любовта.
- Бог е любов, светлина и енергията във всичко. Бог е източника на перфектна любов и целия живот.
- Бог те обича и прощава, и очаква да обичаш и да прощаваш на другите.
- Единственото нещо, което живее завинаги, е любовта.

Прозрения за религията и духовността

Относно светлината, Сандра Роджърс пише:

По време на моето детство израснах вярвайки, че Бог е нечестен. Бях научена, че Исус е казал, “Аз съм пътя, истината и живота. Никой не идва при Отец, освен чрез мен”, означавайки че, само тези които публично обявят своята вяра в Христос отиват

в рая. Почувствах че ако това е вярно, Бог е нечестен, защото не всеки искаше или имаше възможността да му бъде разкрито Християнското учение. Попитах светлината, която наричам Христос, как хората от различни религии отиват в рая. Беше ми показано, че групата или организацията, към която членуваме е без значение. Това, което е важно, е как ние показваме любовта към Бог по начина, по който се отнасяме с другите. Това е така защото, когато минем в духовното пространство, ние всички ще бъдем срещнати от него, което съответства на “Никой не идва при Отец, освен чрез мен”.

Светлината ми показва, че това което е важно, е да обичаме Бог и един друг, и не това, което приказваме, ами любовта в нашето същество ще бъде изследване след смъртта. В преглеждането и преживяването на вашия живот, вашите действия и вашите мисли към Любовта носят на вас и на Бог огромна радост, и вашите действия и мисли на безразличие, егоизъм, и гняв носят на вас и на Бог дълбоко разкаяние. Ние всички сме част от семейството на Бог и ние всички сме взаимно свързани. Тези организации или религии, които твърдят някаква единно отношение с Бог, които твърдят превъзходство над другите или отхвърлят хора поради различни причини, отиват срещу закона на Бог да обичаме другите както нас.

Една Българка

Когато навърших 16-годишна възраст се разболях от един вид тумор. Мина цяла година преди лекарите да разберат от какво съм болна и да решат да ме оперират.

На операционната маса ми сложиха упойка, която ми подейства съвсем внезапно. В този миг „увиснах“ над операционната, точно под големите лампи и наблюдавах тялото си, около което се суетяха анестезиолозите, сестрите и един от хирурзите. Въпреки, че бях на височина около 2 метра, всичко изглеждаше сякаш е в катедрала и таванът е висок поне 6 метра. Скоро в операционната надникна главният хирург, който учудено каза: „А, момичето вече е заспало!“ Наблюдавах оживлението в операционната, разни лекари, стажанти и студенти идваха да наблюдават, защото операцията беше извънредно рядка.

Докато висях над тялото си в очакване да започне операцията, възприемах света съвсем различно. Чувствах голямо облекчение, умиротворение и вътрешно спокойствие. Гледах заспалото тяло долу и знаех, че това съм аз, но всъщност не съм. Сякаш тялото ми беше машина, взета назаем за малко, с която да си свърша някои работи. Разбирах, че личността ми се състои от няколко части, една от които в момента бях напуснала (и която представляваше пол, възраст, народност, външен вид), но в другите продължавах да обитавам. Не усещах никакво съжаление към разпънатото на няколко машини тяло, нито усещах привързаност към него, сякаш то беше поносена и съблечена дреха. За мен тялото беше неодошевен обект.

През цялото време, през което наблюдавах операционната, усещах както емоциите на отделните хора, така и емоциите, които завладяваха всички. Скоро се събра екипът от хирурзи, главният от които по това време беше професор.

В момента преди да започнат, всички участници и наблюдаващи бяха обхванати от голямо напрежение, очакване, примесени с възбуда и страх. Няколко секунди всички мълчаха и никой нищо не правеше. След което главният хирург направи разрез на кожата. Туморът се намираше в лявата надбъбречна жлеза и тялото ми беше обърнато на дясната си страна и завързано. Наблюдавах постепенното срязване на тъканите, все по-надълбоко, до моментът в който надбъбречната жлеза не беше оголена. Напрежението нарасна неимоверно, известно време професорът оглеждаше жлезата и не я докосваше. Никой не знаеше какво може да се случи, очакваха при допир жлезата да отдели огромно количество хормони. Жлезата е малка по принцип, на нея се виждаше мъничко израстъче. Предполагаше се, че това е туморът и първоначалното намерение на лекарите беше да го отрежат. По-късно се оказа, че цялата сърцевина на надбъбречната жлеза се е превърнала в тумор, който леко беше разкъсал обвивката на жлезата и се беше показал на повърхността.

Професорът най-накрая реши да реже и усетих огромното напрежение от многото хора в операционната. В мига, в който скалпелът докосна жлезата, страховете на

всички се оправдаха. Този миг, продължил една милисекунда, се разтегна, сякаш времето се забави рязко. Едновременно се случиха много неща. Усетих вълна на паника, която помете всички. В същия момент се чу силен писък от апарата, който отчита сърдечната дейност. Усетих порива на началото на светкавично движение, енергията, с която всеки в екипа се втурна да прави нещо. Времето толкова се разтегна, че заприлича на снимка, в която хората, преплели ръце, си подаваха разни неща и се опитваха да направят нещо. В този момент усетих мощно засмукване откъм гърба (мястото, където се намираха лампите), толкова силно, че не можех да му противостоя, въпреки, че се опитах. В същия момент, в който ме засмука, времето тръгна с бясна скорост, сякаш искаше да си навакса и хаосът и паниката долу, както и виковете бяха неописуеми, но това също продължи по-малко от секунда. В следващия миг се носех с бясна скорост през съвсем тъмен тунел, в който имаше някакви отблясъци, а далеч напред в тунела светеше жълта точка. Точката бързо се приближи и тунелът ме изхвърли, както човек пада през ръба на водна пързалка в басейн, на някакво странно място. То беше празно, усещането за горе, долу и настрани беше условно, нямаше под, но не летях. Въздухът „светеше“ в млечно жълто, нещо подобно на най-гъстата мъгла, в която сте попадали, осветена от жълти фарове за мъгла, но през нея се виждаше.

Пред мен мигом се появиха пет светещи също в жълто човешки фигури. Една от тях беше главна. Усетих, че е жена, но не познавах никой от тях. Искях да разгледам чертите на лицето ѝ, но колкото повече се вирах, толкова повече нищо не виждах. Когато се отказах, „усетих“ чертите на лицето ѝ, както когато се опитвате да видите нещо с периферното си зрение. Групата излъчваше топло приемане и общувахме мислено. Заведоха ме на странно място - наред жълтата мъгла бяха разположени три свършени сфери, поставени така, че образуваха равноностранен триъгълник, а по средата му имаше още една сфера, но по-голяма от другите три. Попитах какво е това, но не получих отговор, а усетих промяна. В началото не разбрах каква е, само забелязах как жълтата мъгла постепенно потъмнява. Усетих, че се движа. Жълтото стана тъмно синьо, след това черно и видях звезди. Беше толкова... широко! Разбрах, че ако се обърна, ще видя Земята. Обърнах се и се вцепених от възхитителната гледка. Земята беше великолепна и толкова близо. Почувствах, че е жива, сякаш самата планета е същество. Като ѝ се полюбувах, се огледах и забелязах стотици дребни обекти, които се въртяха около нея. Тя бяха общо два типа. Първите бяха грозни, груби, разкривени, сглобени от безброй части и изглеждаха нелепи и допотопни. Вторият тип изглеждаха блестящи, излети от най-фини материали и бяха обитаеми. Около и в тях имаше живи същества. Съществата бяха поне 3-4 различни вида.

В непосредствена близост до мен се намираше един апарат със същества, високи между 2,5 и 3 метра, които ме наблюдаваха. Аз ги попитах: „Кои сте вие?“, а те ми отговориха: „Ваши приятели.“ Аз ги попитах: „Какво правите?“, но точно тогава се случи нещо и вместо да ми отговорят, те ми посочиха Земята, която беше от лявата ми страна. Обърнах се към нея и видях син лъч светлина, подобен на лазер, който се движеше през космоса. Странното е, че имаше начало и край, както един влак, а не както лъч светлина, чийто начало и край не се виждат. Лъчът достигна Земята,

премина през нея и продължи нататък през космоса. Земята засия в прекрасен син ореол. Почувствах, че се е случило велико знаменателно събитие, което е добро. В този миг усетих голямо оживление на Земята, както събуден кошер с пчели. Усещах въодушевление, щастие, умиротворение и ентузиазъм едновременно, които избликваша от съществата на Земята. В този миг усетих как гравитацията ме придърпа към Земята. Успях само набързо да махна за довиждане на високите същества, които ми отвърнаха с усмивка (усещане за усмивка е по-точно). Полетях към Земята и беше малко страшно и доста вълнуващо и в един момент, когато вече се движех с много висока скорост, се озовах в жълтата мъгла, без да падам и без да се приземявам. Изобщо пространството на това място беше доста условно, а и усещането за време беше неясно.

Групата стоеше настрани и наблюдаваше как две момченца на 7 и 14 години ме посрещат. Момченцата ме заведоха на едно друго странно място - природна картина, която беше като макет в жълтата мъгла, но щом „влезеш” в макета, всичко е съвсем истинско и реално. Озовах се на сред хълмиста област край едно средно голямо езеро. Беше ранна есен. С децата седнахме на брега на езерото и наблюдавахме природата. Листата на дърветата пожълтяха, после опадаха, заваляха дъждове, паднаха мъгли. Това продължи дълго. После дъждът спря и заваля сняг. Езерото замръзна. Валя много дълго. После снеговалежът спря и още цяла вечност всичко беше замръзнало. Беше извънредно дълга зима. Най-накрая потекоха капчуци и ручей, а езерото оглушително започна да пращи докато ледът се топеше. Много се учудих, защото не бях чувала такъв пукот на лед през живота си. Пролетта дойде, всичко разцъфна, после дойде знойното лято с много насекоми и отново стана ранна есен. Смисълът на този годишен цикъл на сезоните и досега не разбирам. Тогава децата ми посочиха вдясно от езерото път, който минаваше под един хълм, а по пътя вървеше много висок човек, цял великан, леко прегърбен и на ръст около 1,80 м. (Сигурно звучи смешно, но така го възприех.) Мъжът беше около 40-45 годишен и водеше кон с каруца. Връщаше се от 2-3 дневно пътуване в съседен град, където беше ходил да продава нещо. Вървеше умислен и унил и гледаше в краката си. Времето беше мрачно.

Изведнъж сякаш аз бях този човек и наблюдавах света през неговите очи. Той имаше дребна жена и осем деца, като последното беше новородено. Беше беден селянин, който едва изхранваше семейството си, но сред селяните се водеше за средно заможен. Родният му език беше немски, но говореше добре и френски. Живееше извън града и обработваше земята. Всичко това разбрах в мига, когато започнах да виждам през неговия поглед. Той заобиколи хълма и пред него се разкри обширна равнина, по средата на която имаше грозен, сив, потискащ град, за нашите разбирания - малък. Историческото време беше Средновековие. Той стигна до града и влезе в него. Картината, която видях през очите му, беше толкова потресаваща, че не може да се види и в най-смело режисирания и реалистичен холивудски филм за Средновековието. Улиците бяха тесни около 2 метра. Бяха покрити с половин метър кал и животински и човешки изпражнения. Една старица с вид на вещица, без зъби, грозна, мръсна и противна ми набута пред лицето нещо гнусно, което се опитваше да ми продаде. В една пресечка широка около 1,5 м

стояха мръсни деца без гащи и ме гледаха опулено, изглеждаха умствено изоставачи. Пробивах си път през тълпата, докато не стигнах центъра на града. На площада се беше събрал целият град. Хората стояха зад кордон от войници, облечени в смешни ризници и въоръжени с мечове. Най-високите хора бяха около 1,60 м. По средата на площада бяха издигнати четири бесилки. Хората, които щяха да бъдат обесени, бяха с въжетата на шията.

В този миг, мъжът, през чиито очи гледах, видя, че на една от бесилките стои собственият му 14-годишен син (едното от момчетата, които ме придружаваха). В този миг ги обесиха. Човекът (аз) пусна поводата на коня, изрева и хукна към бесилките. Един от рицарите го пресрещна и го прониза с меч си право в сърцето. Човекът падна на земята и умря и тогава започнах да наблюдавам събитията като невидим сред тълпата. Като видя всичко това, тълпата побесня, разкъса кордона и настана страшна сеч. В тълпата беше жената на убития и майката на обесеното момче, заедно с едно от децата си, което беше на 7, но изглеждаше на 3-4 години. Тълпата откъсна детето от майка му и тогава един от войниците в доспехи го видя и без причина извади меч си и отсече главата на детето. Това беше другото момче, което ме придружаваше. Изведнъж се озовах на брега на езерото, бях в шок, съзнанието ми се беше свило, мяркаха ми се картини от току-що видяното, плачех и треперех (въпреки, че нямах физическо тяло, така го усещах). Децата много дълго ме успокояваха, докато дойда на себе си. Когато се свестих, ме изведоха от „макета” и се озовах в жълтата мъгла. Групата беше там и ме чакаше.

Тогава внезапно стана тъмно, сякаш някой изключи „осветлението на мъглата”. Уплаших се много, но още повече се уплаших, като видях, че хората в моята група изпаднаха в паника. И аз изпаднах в паника. Започнах да викам: „Какво става? Какво става?” Другите само ме гледаха с ужас. Разбрах, че всеки момент с мен ще стане нещо лошо, че се решава съдбата ми. Никой не ми отговори, всички стояха ужасени. Тогава чух глас отдалече, от много далече: „Спокойно! Всичко ще се оправи, всичко е наред!” Заслушах се в гласа и малко се успокоих. След малко отново стана светло и видях как групата си отдъхна с огромно облекчение. (По-късно, когато разказвах това на родителите ми, майка ми се разплака и каза, че по време на цялата операция ми е говорела вътрешно същите думи.) Тогава децата ме отведоха настрани и проведоха сериозен разговор с мен за нещата, които предстоят в живота ми, като ме предупредиха, че ще забравя за какво сме говорили. Беше дълъг разговор и когато свърши, се сбогувахме и за се събудих на операционната маса. Усещах как ме шият, но не можех да кажа нищо, нито да помръдна или да покажа, че съм будна и че ме боли. Пред очите ми децата ми махаха отдалеч в жълтата мъгла и ми повтаряха, че скоро пак ще се видим.

Днес знам, че една от задачите, които обсъждахме тогава и бях забравила, вече съм изпълнила. Това е лично, затова няма да го разказвам. Също така знам, че в онзи ден трябваше да умра и не трябваше да се връщам на Земята отново. Но съществува с голяма духовна сила „ме откупила”, не само това, тогава в този ден, трябваше да отида на тъмно и неприятно място за дълго време, може да го наречете ад, ако ви харесва. Няма значение, че бях още дете, лошите дела, които съм правила преди,

трябваше да ме отведат на място, където да ги изкупя, преди да се върна отново на Земята и да имам възможност да живея отново като човек, но с тежка съдба. Сега знам и за какви дела беше определено това възмездие, но това е една друга дълга история.

След това преживяване на физическа смърт не се събудих моментално друг човек. С времето се промених много и днес имам напълно различни разбирания за света и за това, какво трябва и не трябва да правя. Осъзнах, че имам голяма нужда от духовно израстване и просветление и че това е единственият път и цел, че без това, животът няма смисъл и е пропиляно време. След операцията имам способност да виждам напред във времето, както и назад и си припомних много минали животи. За свое съжаление, останах много разочарована от ниското си съзнание в миналото. Също така осъзнах, че свръхестествените способности са нормално нещо за всеки човек, но не бива да се използват, защото ограничават душата в ниските нива на духовните светове. На всички, които са прочели дотук искам да кажа: да умреш не е нищо особено, много по-особено и важно е да живееш и то осъзнато за ролята и целта на живота си. Последното, което искам да кажа е, че не се съмнявам в съществуването на Бог - като една разумна сила и неговата същност е изцяло любов, милост и прошка. Той никога не отказва нищо, което му е поискано, но най-много дава на тези, които искат да се приближат към него.

Преживявания близки до смъртта

компиляция

Съзнанието продължава след като нашия мозък е мъртъв и не работи.

Смъртта е като заспиване или събуждане. Напускаме едно състояние на съзнанието и навлизаме в друго. ~ Джони Маги

Животът не свършва, когато умрем. Смъртта е прераждане в духовния свят от светлина и любов, преминаване от физическото в духовното, което не е по-ужасяващо или по-болезнено от преминаването от една стая в друга с отворена врата. Тя е радостно прибиране в нашия естествен дом. ~ Бети Ййди

Знаех с пълна увереност, че всичко се развиваше по начина, по който трябваше и че последната спирка на всяко едно живо същество е да се върне в Източника, Светлината, Чистата Любов. ~ Жулиет Найтингейл

Съществото от Светлина може да се нарече Исус, Буда, Яхве, Великия Дух, нашето Висше Аз и т.н., което може да е отговор на нашата религиозна перспектива. Името на съществото не е от значение. Само разпознаването на абсолютна любов и истина е от значение. ~ Мелън-Томас Бенедикт

По време на нашия преглед на живота, ние всички едновременно преживяваме всяка мисъл и чувство на всеки, който сме познавали в целия наш живот. Някои описват прегледа на живота като мигновено “превръщане” във всеки, който познаваме.

Вселената се движи според перфектен план. Този план се осъществява в перфектната вселена. Няма “случайности” във вселената. Нищо в живота или смъртта не е случайност.

Всичко не е само взаимно свързано. Всичко е едно.

Основата на нашето същество е перфектна любов.

Ние сме колективно свързани едни с други докато сме на Земята, обединени в една велика цел: да се научим да се обичаме едни други.

Нашите религиозни предпочитания не са от значение за Бог. Това, което е важно, е как ние показваме любовта към Бог по начина, по който се отнасяме с другите.

Има само една наистина значителна работа в живота и това е да обичаме: да обичаме природата, да обичаме хората, да обичаме животните, да обичаме самото създание, просто защото е.